

Liahona

Från oss till dig, s 38

Möt president Eyring och president Uchtdorf, s 6, 14

En fyra mil lång promenad till kyrkan, s 22

Gud kan vägleda nationer — han kan vägleda dig, s 30

En nioårig missionär, s LS12

**З наших рук—
до Ваших, с. 38**

Знайомтеся: президент Айрінг і
президент Ухтдорф, сс. 6, 14
40 кілометрів пішки до Церкви,
с. 22

Бог може вести народи—Він
може вести й тебе, с. 30
Дев'ятирічний місіонер, с. D12

Ole Liahona
Mai o Maou
Lima 19 Outou
Ato 1. 38
Officially recognized by the
Latter-day Saint Church, 1900
LDS
Published by the LDS Church, 1900
LDS
LDS Church, 1900
LDS Church, 1900

Första presidentskapet: Thomas S Monson,
Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, David A Bednar, Quentin L Cook,
D. Todd Christofferson

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Gary J Coleman, Yoshihiko Kikuchi,
Gerald N Lund, W Douglas Shumway

Verkställande direktör: David L Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Seniorredaktör: Larry Hiller

Grafisk chef: Allan R Layborg

Redaktionschef: R Val Johnson

Biträdande redaktionschef: Jenifer L Greenwood

Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett

Redaktionspersonal: Christy Banz, Linda Stahle Cooper,
David A Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten,
Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R Morris,
Sally J Odekir, Judith M Paller, Joshua J Perkey,
Jan U. Pinborough, Richard M Romney, Don L Searle,
Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Chefssekreterare: Laurel Teuscher

Grafisk chef: M M Kawasaki

Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Howard G Brown, Julie Burdett, Thomas S
Child, Reginald J Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen
Howard, Eric P Johnsen, Denise Kirby, Scott M. Mooy,
Ginny J Nilson

Prepress: Jeff L Martin

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Randy J Benson

Översättning: Claes-Göran Edlund

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlof

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret.
Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388. Priset för en
hjälprenumeration är SEK 150:00 (inkl moms och porto)
och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bislama, bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska,
fijianska, finska, franska, grekiska, haitiska, hindi, hol-
ländska, indonesiska, isländska, italienska, japanska, kam-
bodjanska, kinesiska, kiribati, koreanska, kroatiska, lettiska,
litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, singale-
siska, slovenska, spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil,
telugu, thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2008 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.

Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt
bruk, som inte är kommersiellt, i kyrkan eller hemmet. Visuellt
material får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på "Languages".

For Readers in the United States and Canada:

July 2008 Vol. 132 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

LIAHONA, JULI 2008

6 Kallad av Gud

14 En familjeman, en man med tro, en förutordinerad man

38 Så görs kyrkans tidningar

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Lyssna till
profeternas röst *Dieter F Uchtdorf*
- 6 President Henry B Eyring: Kallad av Gud
Robert D Hales
- 14 President Dieter F Uchtdorf: En familjeman,
en man med tro, en förutordinerad man
Russell M Nelson
- 22 Steg i tro och en sång i hjärtat
Deirdre M Paulsen
- 25 Besökslärares budskap: Alla människor
är skapade till Guds avbild
- 38 Så görs kyrkans tidningar
- 44 Sista dagars heliga berättar
En samarit med en skruvmejsel *Heidi Bartle*
Under hans vingars skugga *Paul B Hatch*
Muchachons skärv *Natalie Ross*
Besökte Jesus verkligen Amerika?
Carlos René Romero

48 Brev till redaktionen

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

*De här undervisningsförslagen
kan användas både i
klassrummet och
hemma.*

**"Recept på ett lyckligt
hem", s 26:** Återge berättel-
sen om familjen
Rönndahl och titta

efter de ingredienser som gör
deras hem lyckligt. Överväg att ha
en speciell middag före hemafto-
nen. När ni lagar middagen tillsam-
mans kan ni diskutera hur varje
ingrediens behövs för att göra
middagen lyckad, precis som

varje familjemedlem behövs för
att skapa ett lyckligt hem.

Läs artikeln. Använd dig av
familjen Rönndahls exempel
och fråga familjemedlem-
marna vad de vill göra
på hemaftonen. Dela
ut uppgifter till nästa

hemafton. Ni kanske också kan
leka "den blinde dirigenten".

**"Guds vägledande hand",
s 30:** Börja med att återge några av
äldste Pauls upplevelser med bön.
Läs upp hans löften i avsnittet "Han
vägleder ett liv". Läs Alma 34:18-26

30 Guds vägledande hand

26 Recept på ett lyckligt hem

FÖR UNGDOMAR

- 26 Recept på ett lyckligt hem *Paul VanDenBerghe*
 30 Guds vägledande hand *Wolfgang H Paul*
 34 Det är nu det sker *Janessa Cloward*

PÅ OMSLAGET

Fotoillustrationer John Luke.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Över *Sweetwater*, av David Koch,
 kopiering förbjuden.

När du letar efter den indonesiska
 VDR-ringen som är gömd i det här numret
 kan du tänka på hur du väljer det rätta när
 du delar med dig av evangeliet.

och samtala om vad Amulek lärde
 zoramiterna om bön. Låt familje-
 medlemmarna berätta om tillfällen
 när böner har hjälpt dem.

“Det är nu det sker”, s 34:

Berätta om de tre olika sätten som
 Sasha läser Mormons bok på. Hur
 skiljer sig det tredje sättet från de
 andra två? Läs Moroni 10:4-5 och
 samtala om Moronis löfte.

“Vill du följa med mig till

Primär?” s LS12: Samtala med dina
 barn om vad de tycker om i Primär.
 Sammanfatta berättelsen i artikeln
 tillsammans med din familj. Finns

det någon som de skulle vilja bjuda
 med till Primär? Sätt upp ett mål att
 inbjuda någon till Primär eller till
 en primäraktivitet.

“**Familjefasta**”, s LS15: Läs
 artikeln och överväg att börja
 med en “vänlighetsburk” i famil-
 jen. Samtala om hur Leonardos
 och Marianas fasta och uppoff-
 ringar blev till välsignelse för både
 dem och andra. Ni kan också ha
 en familjefasta för någon som
 behöver en särskild välsignelse
 och sedan göra något för den
 personen.

LS12 Vill du följa med mig till Primär?

LS8 Gör din egen handkärra

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Evangeliets gåva
Henry B Eyring
 LS4 Samlingsstunden: Jag kan vara missionär nu
Linda Christensen
 LS6 Från profeten Joseph Smiths liv:
 Joseph flyttar till Ohio
 LS8 Gör din egen handkärra
 LS10 Vänner emellan: Söner och döttrar till Gud
Paul K Sybrowsky
 LS12 Vill du följa med mig till Primär? *Reneé Harding*
 LS15 Försöker likna Jesus: Familjefasta
Regina Moreira Monteiro
 LS16 Färgläggningssidan

ÄMNEN I DETTA NUMMER

Siffrorna hänvisar till artikelns första sida.

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Missionsarbete, 22, 34,
Bön, 30, 45, 47, LS10	46, LS2, LS4, LS10,
Den Helige Anden, 44,	LS12, LS16
45, 47	Mormons bok, 47
Dop, 34	Omvändelse, LS12
Exempel, 34	Pionjärer, LS8
Familjen, 2, 26	Primär, LS12
Familjens hemaften, 1, 26	Profeter, 2
Fasta, LS15	Prästadömet, LS10
Fasteoffer, 46	Skapelse, 25
Gudomlig natur, 25, LS10	Smith, Joseph, LS6
Hängivenhet, 22	Templet, LS6
Inspiration, 38, 44, 45	Tjänande, 34, 44
Jesus Kristus, 47	Tro, 30, 34
Kreativitet, 38	Vittnesbörd, 34, 47
Kroppen, 25	Välsignelser, 30

Lyssna till profeternas röst

PRESIDENT DIETER F UCHTDORF
andre rådgivare i första presidentskapet

Vilken glädje och vilket privilegium det är att få vara en del av denna världsomspännande kyrka och bli undervisad och upplyft av profeter, siare och uppenbarrare! Vi medlemmar i kyrkan talar olika språk, och vi kommer från olika kulturer, men vi får samma välsignelser i evangeliet.

Detta är i sanning en universell kyrka. Medlemmar i jordens alla länder förkunnar Jesu Kristi evangeliums universella budskap för alla, oavsett språk, ras eller etniska rötter. Vi är alla andebarn till en levande och kärleksfull Gud, vår himmelske Fader, som vill att vi ska lyckas på vår färd tillbaka till honom.

I sin godhet har han gett oss profeter som undervisar oss om hans eviga sanningar och vägleder oss i hur vi ska efterleva hans evangelium. I år har vi tagit farväl av en älskad profet, president Gordon B Hinckley (1910–2008), som ledde oss i många år tills Herren kallade hem honom. Nu fortsätter vi framåt under ledning av den nye profet som Herren har kallat att leda oss, president Thomas S Monson. I vår Faders stora kärlek till oss har han gett oss profeter för vår tid som lett oss i obruten följd sedan återställelsen av hans storslagna verk genom profeten Joseph Smith i början av 1800-talet. Vi kommer alltid att minnas de första heliga — deras

uppoftningar, bedrövelser och tårar, men också deras mod, tro och tillit till Herren då också de följde hans profet för deras tid.

Jag har inga förfäder bland 1800-talets pionjärer. Men ända sedan jag blev medlem i kyrkan har jag känt närhet till dessa tidiga pionjärer som gick över prärien. De är mina andliga förfäder, liksom de är alla medlemmars andliga förfäder, oavsett nationalitet, språk eller kultur. De grundade inte bara en trygg plats västerut, utan lade också den andliga grunden till rikets uppbyggande i alla världens nationer.

Vi är alla pionjärer

När Jesu Kristi återställda evangeliums budskap nu tas emot runt om i världen, är vi alla pionjärer i vår egen omgivning och i våra egna förhållanden. Det var under den kaotiska tiden i Tyskland efter andra världskriget som min familj först kom i kontakt med Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. George Albert Smith (1870–1951) var då kyrkans president. Jag var bara ett barn, och under de gångna sju åren hade vi vid två tillfällen förlorat alla våra ägodelar. Vi var flyktingar med en osäker framtid. Men under samma tidsperiod fick vi något som inga pengar i världen någonsin kan köpa. Vi fann en himmelsk tillflyktsort, en plats där vi

Ivår Faders stora kärlek till oss har han gett oss profeter för vår tid som lett oss i obruten följd sedan återställelsen av hans storslagna verk genom profeten Joseph Smith i början av 1800-talet.

Följer vi profeternas inspirerade råd? Ett exempel på något som är av stor betydelse för mänskligheten är hur vi stärker vår egen familj.

skyddades från förtvivlan: Jesu Kristi återställda evangelium och hans kyrka, som leddes av en sann och levande profet.

Det glada budskapet att Jesus Kristus hade åstadkommit en fullkomlig försoning för mänskligheten, återlöst alla från graven, att han lönar varje människa efter hennes gärningar, var den läkande kraft som på nytt gav mig hopp och frid i mitt liv.

Vilka svårigheter vi än har i livet, kan våra bördor bli lätta om vi inte endast tror på Kristus utan också på hans förmåga och kraft att rena vårt liv och trösta oss. Vi blir helade när vi tar emot hans frid.

President David O McKay (1873–1970) var profet när jag var i tonåren. Det kändes som om jag kände honom personligen. Jag kände hans kärlek, vänlighet och värdighet. Han ingav mig förtroende och mod när jag var ung. Trots att jag växte upp i Europa, hundratals mil bort, kändes det som om han litade på mig, och jag ville inte göra honom besviken.

En annan källa till styrka var ett brev som aposteln Paulus skrev när han satt i fängelse till Timoteus, hans trognaste medarbetare och vän. Han skrev:

”Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande.

Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre.”
(2 Tim 1:7–8)

Dessa ord, som en av vår Frälsares forntida apostlar skrev, påverkade mig starkt under efterkrigstiden, liksom de gör än i dag. Men hur många av oss låter inte vår rädsla ta kontrollen över vårt liv i denna tid av internationellt spända förhållanden, ekonomisk och politisk ovisshet och personliga utmaningar?

En oföränderlig röst

Gud talar till oss med en oföränderlig röst. Gud behandlar alla i den mänskliga familjen lika. Vi kanske tillhör en stor församling eller en liten gren, klimatet och vegetationen kan vara olika, kulturen och språket kan variera och vi kan ha helt olika hudfärg. Men den universella kraften i det återställda evangeliet och dess välsignelser är tillgängliga för alla, oavsett kultur, nationalitet, politiskt system, tradition, språk, ekonomiska omständigheter eller utbildning.

I dag finns återigen apostlar, siare och uppenbarare som är väktare på tornet och som kommer med budskap om himmelska och helande sanningar. Gud talar till oss genom

dem. De är mycket medvetna om de olika omständigheter som vi medlemmar lever i. De är i den här världen men är inte av världen. De visar vägen och erbjuder hjälp i våra svårigheter, inte genom den här världens visdom utan från en evig källa.

För bara några år sedan sade president Thomas S Monson i ett budskap från första presidentskapet: ”Vår tids problem tornar hotfullt upp sig framför oss. Mitt i vårt moderna, invecklade sätt att leva ser vi mot himlen för att få osviklig ledning, så att vi kan lägga ut och följa en förständig och lämplig kurs. Han som vi kallar vår himmelske Fader lämnar inte våra uppriktiga böner obesvarade.”¹

Vi har en levande profet på jorden igen, president Thomas S Monson. Han känner till våra svårigheter och farhågor. Han ger inspirerade svar. Det finns ingen anledning att frukta. Vi kan ha frid i vårt hjärta och frid i vårt hem. Vi kan alla ha ett gott inflytande på världen genom att följa Guds bud och lita på sann omvändelse, försoningens kraft och förlåtelsens under.

Profeterna talar till oss i Herrens namn och i gudomligt klarspråk. Mormons bok bekräftar detta: ”Ty Herren Gud

giver förståndet ljus, och han talar till människor, till deras förstånd, enligt deras språk.” (2 Nephi 31:3)

Det är vårt ansvar att inte endast lyssna på Herren utan att också handla efter hans ord, så att vi kan göra anspråk på de välsignelser som finns i det återställda evangeliets förrättningar och förbund. Han sade: ”Jag, Herren, är bunden, när I gören vad jag säger, men när I icke gören vad jag säger, haven I intet löfte.” (L&F 82:10)

Det kan finnas tillfällen när vi känner oss överväldigade, sårade eller på missmodets rand, trots att vi anstränger oss så mycket att vara fullkomliga medlemmar i kyrkan. Ni kan vara förvissade om att det finns balsam i Gilead. Låt oss lyssna på våra nutida profeter när de hjälper oss att fokusera på det som är det centrala i Skaparens plan för sina barns eviga bestämmelse. Herren känner oss, han älskar oss, han vill att vi ska lyckas, och han uppmuntrar oss genom att säga: ”Sen till att allt ... göres med visdom och ordning, ty ingen fordrar, att en människa skall löpa fortare än hon förmår ... [men] det höves henne att vara flitig.” (Mosiah 4:27)

Följ deras råd

Lever vi flitigt efter Guds bud utan att för den skull göra mer än vi förmår? Eller promenerar vi bara sakta framåt? Använder vi vår tid, våra talanger och vår förmåga vist? Inriktar vi oss på det som betyder mest? Följer vi profeternas inspirerade råd?

Ett exempel på något som är av stor betydelse för mänskligheten är hur vi stärker vår egen familj. Familjens hemafton är en princip och gavs till oss 1915. President McKay påminde föräldrarna på nytt 1964 att ”ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet”.² År 1995 uppmanade profeterna i våra dagar hela världen att stärka familjen som samhällets grundläggande enhet.³ Och 1999 tillkännagav första presidentskapet och de tolv apostlarnas kvorum kärleksfullt: ”Vi råder föräldrar och barn att högt prioritera familjebön, familjens hemafton, studier av och undervisning om evangeliet samt sunda familjeaktiviteter.

Hur värdiga och lämpliga andra krav och aktiviteter än må vara, får de inte tillåtas ersätta de gudomligt tilldelade ansvar som endast föräldrar och familjer kan fullgöra på rätt sätt.”⁴

Låt oss ödmjukt och trofast förnya vår hängivenhet och vårt åtagande att flitigt följa profeterna, siarna och uppenbararna. Låt oss lyssna till dem, låt oss bli undervisade och uppbyggda av dem som bär rikets alla nycklar. Och må vårt hjärta då vi lyssnar till och följer dem förändras så att vi får en stark önskan att göra gott. (Se Alma 19:33.) Då blir vi pionjärer i att lägga en andlig grund som etablerar kyrkan i varje del av världen, så att Jesu Kristi evangelium kan bli till välsignelse för varje Guds barn och ena och stärka vår familj. ■

SLUTNOTER

1. Se ”Att segla tryggt på livets hav”, *Liabona*, nov 1999, s 7.
2. Citerad i J E McCulloch, *Home: The Savior of Civilization* (1924), s 42; Conference Report, apr 1964, s 5; se också *Kyrkans presidenters lärdomar: David O McKay*, s XXVII.
3. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liabona*, okt 2004, s 49.
4. ”Brev från första presidentskapet”, *Liabona*, dec 1999, s 1.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Fråga barnen vad de skulle behöva om de var på någon avlägsen plats och behövde ta sig hem. Berätta hur en karta och någon som visar vägen kan vara till hjälp. Förklara att profeter är vägvisare som vår himmelske Fader har gett oss för att hjälpa oss komma tillbaka till honom. Läs ett stycke från budskapet som betonar detta.

2. Berätta om ett minne du har av den man som var president för kyrkan när du var barn eller tonåring. Berätta hur de levande profeternas lärdomar har väglett dig i ditt liv.

President Henry B Eyring

Kallad av Gud

ÄLDSTE ROBERT D HALES
i de tolv apostlarnas kворum

Några år efter det att Henry Bennion Eyring hade blivit rektor för Ricks College (numera Brigham Young-universitetet-Idaho) fick han erbjudande om en välbetald, prestigefylld tjänst i södra Kalifornien.

"Det låter som en fantastisk möjlighet", sade president Spencer W Kimball till honom när Henry berättade om erbjudandet och dess förmåner. "Om vi behövde dig någon gång så skulle vi veta var du fanns."

Henry hade förväntat sig att president Kimball, som var hans morbror, skulle be honom att stanna kvar på Ricks. I stället blev det uppenbart att Henry och hans fru Kathleen behövde be och fasta om beslutet, vilket de gjorde. Inom en vecka hade Anden viskat till Henry att han skulle ha förmånen att få stanna på Ricks College "lite längre".

Han ringde Jeffrey R Holland, dåvarande chef för kyrkans utbildningsverksamhet, och berättade för honom att han hade tackat nej till den erbjudna tjänsten. Den kvällen blev Henry uppringd av president Kimball.

"Jag har hört att du har bestämt dig för att stanna", sade president Kimball.

"Ja", svarade Henry.

"Tycker du att du har gjort en uppoffring?" frågade president Kimball.

"Nej", sade Henry.

"Det stämmer!" försäkrade president Kimball honom. Med de orden avslutade president Kimball samtalet.

För dem som känner Henry B

Eyring kommer hans villighet att följa andliga ingivelser — även när det innebär att han måste avstå från det som världen anser vara viktigt — inte som någon överraskning.

Han har själv erfarit att tro och ödmjukhet i förening med lydnad berättigar Guds barn till större väl-signelser än världens rikedomar.

Efter president Gordon B Hinckleys bortgång den 27 januari 2008 kallade president Thomas S

Monson president Eyring att verka som förste rådgivare i första presidentskapet. President Eyring hade tidigare verkat som andre rådgivare i fyra månader. Han efterträdde president James E Faust vid dennes bortgång.

"Hal" — som han kallas i familje- och vänkretsen — föddes den 31 maj 1933 i Princeton i New Jersey. Han var den andre av

Motsatt sida, uppifrån: President Eyrings familj (från vänster) — hans far Henry, bröderna Ted och Harden, Henry eller "Hal" och modern Mildred. Hal från en årsbok i high school 1951. Till höger: President Eyrings farfars far och mor Henry Eyring och Mary Bommeli.

Henry Eyrings och Mildred Bennion Eyrings tre söner och kom till en familj som satte högt värde på både andlig och sekulär bildning.

Hans far var en ansedd kemist och föreläste på Princeton-universitetet. Hans mor, chef för idrottsavdelningen för kvinnor vid University of Utah, var tjänstledig för att avlägga doktorsexamen på University of Wisconsin då hon träffade sin blivande make. Tillsammans förde de sin tillit till Herren och sin tro på hans evangelium vidare till sina söner.

Trosarv

President Eyring härleder sin familjs trosarv till förfäder som lyssnade till och följde Andens maningar och råd från

prästadömsledare. Hans farfars far Henry Eyring, som lämnade Tyskland 1853 när han var 18 år, stiftade bekantskap med kyrkan påföljande år i Saint Louis i Missouri. Hans önskan att få en uppenbarelse vad gällde kyrkan besvarades med en dröm i vilken äldste Erastus Snow i de tolv apostlarnas kvorum, som han ännu inte hade träffat, befallde honom att döpa sig. En liknande dröm, i vilken han såg president Brigham Young för första gången, följde år 1860 medan han var missionär i det som i dag är Oklahoma och Arkansas.¹

Efter sin mission slog han följe med en grupp pionjärer på väg till Utah och lärde känna schweiziskan Mary Bommeli. Mary, vars familj slöt sig till kyrkan när hon var 24 år, hade suttit inspärrad i Berlin för att ha delat med sig av evangeliet. Samma kväll som hon anhölls skrev hon brev till den domare som skulle behandla hennes fall. Hon skrev till domaren, "en världslig man", om uppståndelsen och andevärlden och uppmanade honom att omvända sig för att kunna rädda sig själv och sin familj undan "stor bedrävelse". Domaren lade snart ner målet och Mary fick lämna häktet.² Henry och Mary gifte sig strax efter det att de hade kommit fram till Saltsjödal.

Från Europa till ökenområdena i södra Utah och Arizona till kolonierna i norra Mexiko, tämjde president Eyrings förfäder vildmarken, spred evangeliet, flydde undan förföljelse, grundade skolor och utbildade sina barn.

En hustrus inflytande

I och med andra världskrigets utbrott hindrade bensinransonering familjen Eyring från att köra de två och en halv mil till söndagsmötena i grenen i New Brunswick. Till följd av detta fick familjen tillstånd att hålla möten i sitt hem i Princeton i New Jersey. Hal brukade skämta om att han inte missade ett enda primärmöte där — en bedrift som inte var alltför stor med tanke på att Primär endast hölls en gång i deras hem.

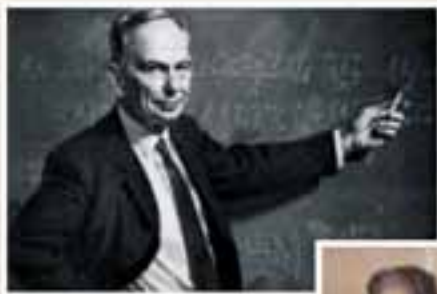
President Eyring tänker ofta tillbaka på den underbara

anda som rådde vid dessa sakramentsmöten i den lilla gren som bestod av hans familj och enstaka besökare. Det störde honom inte att hans familj vanligtvis var de enda som var närvarade eller att han och hans bröder utgjorde grenens hela aronska prästadöme. När pojkarna började komma i tonåren var deras mor angelägen om att familjen skulle bo där det fanns fler sista dagars heliga.

Året var 1946 och Henry njöt av sin framgång och sitt arbete på Princeton-universitetet. Han hade utnämnts till hedersdoktor ett antal gånger och fått de flesta större priserna i kemi.

Med tanke på hans nitiska forskning tillsammans med namnkunniga vetenskapsmän hade han goda chanser att nomineras till nobelpriset.

Ungefär vid den här tiden fick Henry ett samtal från A Ray Olpin, rektorn för University of Utah, som erbjöd honom att bli dekan för forskarutbildningen där och fortsätta sin forskning inom kemi. Hans hustru Mildred överlämnade beslutet åt Henry men påminde honom om något han lovat henne flera år tidigare. Henry hade lovat att flytta sin familj närmare kyrkans centralförvaltning när pojkarna blev äldre. När Henry tackade nej till erbjudandet, bad Mildred, som hade växt upp i Utah, honom att be om sitt beslut och gav honom ett brev som han skulle läsa när han kom till sitt laboratorium.

Efter att ha läst brevet i vilket Mildred uttryckte sin besvikelse och efter att ha bett och funderat, ringde Henry till rektor Olpin och sade att han trots allt ville tacka ja till tjänsten och bygga upp universitetets vetenskapliga fakultet. Hans skenbara uppoffring då han lämnade Princeton visade sig vara en välsignelse för honom och hans familj. En av dessa välsignelser var Hals villighet att följa sin fars exempel då han själv årtal senare befann sig vid ett liknande vägskaål.

Förberedelser för framtiden

"När min bror var i tonåren insåg jag hur olik han var andra tonåringar", berättar Harden Eyring, som anser att hans äldre bror både är en handledare och vän. När Hal gick på high school, säger Harden, fördjupade han sig i skrifterna och läste Mormons bok fem gånger.

Hal ansåg sig inte vara förmer än någon annan, men han vägrade att delta i aktiviteter som skulle verkat störande på hans andlighet. Han tog sig tid att spela basket för East High School i Salt Lake City men prioriterade sina studier.

"När jag var i tonåren brukade jag hålla till i glassbarerna som alla andra", berättar Harden. "Men Hal gick inte ut på kvällarna till de lokala stamställena. I stället läste och studerade han."

När hans äldre bror Ted, som är kemiprofessor på

University of Utah, studerade sista året på college gick han några kurser med Hal. Ted sade att Hal kunde mäta sig med vem som helst i klassen. "När Hal är fokuserad kan han åstadkomma vad som helst", säger han. "Han är en alltigenom trevlig kille och förblir på gott humör också i allvarliga och krävande situationer. Hal påminner mycket om sin far."

När han blev äldre upptäckte Hal dock en stor skillnad mellan sig och sin far.

Henry Eyring uppmuntrade sina söner att studera fysik och rikta in sig på en vetenskaplig karriär. Hal hade pliktskyldigast fysik

som huvudämne vid University of Utah, men en dag när han bad sin far om hjälp med ett svårt matematiskt problem, blev det uppenbart för Henry att Hal inte delade hans passion.

"Min far stod vid svarta tavlan som vi hade i källaren", minns president Eyring. "Plötsligt hejdade han sig. 'Hal', sade han, 'vi arbetade på samma slags problem för en vecka sedan. Du verkar inte förstå det bättre nu än du gjorde då. Har du inte arbetat på det?'"

Hal sade att han inte hade gjort det. Sedan medgav han för sin far att fysik inte var något som han ständigt gick och tänkte på. Hans far var tyst en stund och

befriade honom sedan vänligt så att han skulle kunna ägna sitt yrkesliv åt något som han hade en passion för. Han sade: "Du borde hitta något som du älskar så mycket att det är det du tänker på när du inte måste tänka på något annat."³

Trots detta avlade Hal 1955 examen i fysik innan han påbörjade sin militärtjänst i det amerikanska flygvapnet. Koreakriget var över och antalet unga män som kallades på heltidsmission från varje församling hade begränsats. Missionshemmet i Salt Lake City hade stängts för en tid och inga missionärer åkte ut på fältet. I en välsignelse lovade hans biskop honom att militärtjänsten skulle komma att bli hans mission. Två veckor efter sin ankomst till Sandia-basen nära Albuquerque i New Mexico kallades Hal till distriktsmissionär i missionen för de västra staterna — en kallelse han utförde på kvällar och helger under de två år han var inkallad.

Efter militärtjänsten skrev Hal in sig vid Harvard Graduate School of Business, där han avlade magisterexamen 1959 och doktorexamen 1963, båda i företagsadministration. Även om han med sin begåvning hade goda förutsättningar att göra vetenskaplig karriär, fann Hal att hans lidelse var att undervisa, lyfta och stärka andra.

Lyssna till Anden

Medan han sommaren 1961 studerade vid Harvard träffade Hal Kathleen Johnson, dotter till

J Cyril och LaPrele Lindsay Johnson från Palo Alto i Kalifornien. Hon tog sommarkurser i Boston, och Hal förälskade sig i henne första gången han såg henne. Han kände en omedelbar önskan att göra sitt bästa när han var i hennes sällskap — en känsla han behållit under hela deras liv tillsammans.

De började sällskapa den sommaren och fortsatte att hålla nära kontakt genom telefonsamtal och brev efter det att Kathleen hade återvänt till Kalifornien. De vigdes i juli 1962 i templet i Logan i Utah av äldste Spencer W Kimball. Samma år blev Hal universitetslektor vid Stanford-universitetets Graduate School of Business.

Nio år senare arbetade Hal kvar på Stanford-universitetet, och han var biskop i Stanfords första församling. Med sina svärföräldrar i närheten "hade han sitt på det torra", minns han. Men en natt 1971 väckte Kathleen honom med två ovanliga frågor: "Är du säker på att du gör vad du borde med ditt liv?"

Hal undrade hur de skulle kunna vara lyckligare och frågade: "Vad menar du?"

Motsatt sida: President Eyrings föräldrar och ett porträtt av hans far från 1969. Ovan: Medan han verkade som rektor för Ricks College. Till vänster: Med sin hustru Kathleen på deras bröllopsmottagning. Ovan till vänster: Som rektor för Ricks College ger han 1973 utmärkelsen Årets exemplariska kvinna till syster Donna Packer. På bilden syns även president Boyd K Packer och Denece Hansen Johnson, då president i kvinnornas studentförening.

Ovan: Som medlem i de tolv apostlarnas kворum 1997. Till höger: Under ett besök till södra Utah nyligen. Längst till höger: Tillsammans med äldste M Russell Ballard i de tolv apostlarnas kворum under ett världsomfattande ledarutbildningsmöte i juni 2004. Motsatt sida: Familjeporträtt 1995 (sittande, från vänster) — Mary Kathleen, president och syster Eyring, Elizabeth, (stående, från vänster) — John, Matthew, Stuart och Henry.

Kathleen svarade: "Skulle du inte kunna utföra studier åt Neal Maxwell?"

Neal A Maxwell hade just utsetts till chef för kyrkans utbildningsverksamhet. Varken Hal eller Kathleen kände honom, men Kathleen hade en känsla av att maken kanske skulle kunna göra mer för att påverka andras liv.

"Utföra studier åt Neal Maxwell — i det här stadiet av min karriär?" svarade Hal. Han tänkte att "utföra studier" var något som mer skulle passa en ung doktorand.

Efter en stunds tystnad sade Kathleen: "Vill du be om det?"

I det skedet av sitt äktenskap visste Hal bättre än att ignorera sin hustrus råd. Han klev ur sängen, föll på knä och höll en bön. "Jag fick inget svar", säger han, "och det var jag mycket glad för eftersom jag inte ville gå någonstans."

Dagen därpå under biskopsrådsmötet kom en röst till honom i hans inre, en röst som

Hal blivit väl bekant med, och tillrättavisade honom för att han hade tagit så lätt på sin hustrus uppmaning. "Du vet inte vilken riktning som är uppåt i din karriär", fick han höra. "Om du någonsin får ett nytt erbjudande om arbete så kom med det till mig."

Hal var skakad av upplevelsen och gick genast hem. "Vi har ett problem", sade han till Kathleen. Han var rädd att han begått ett misstag då han tackat nej till åtskilliga tjänster han erbjudits under sin tid på Stanford-universitetet. "Jag hade inte bett om någon av dem", säger han. Han började ödmjukt be om sin framtid.

Inte ens en vecka efter Kathleens frågor mitt i natten ringde Neal Maxwell och bad Hal möta honom i Salt Lake City. Han flög dit dagen därpå och de två männen träffades hemma hos Hals föräldrar. Det första

Neal Maxwell sade var: "Jag vill att du blir rektor för Ricks College."

Inte ens hans hustrus ingivelse eller den andliga tillrättavisning han fått hade förberett honom på en sådan överraskning. Han sade till Neal Maxwell att han skulle behöva be om det. Han visste trots allt inte så mycket om Ricks College. Morgonen därpå träffade han första presidentskapet. Efteråt sade Neal Maxwell till honom att jobbet var hans om han ville ha det.

Hal fortsatte att be innerligt efter att ha återvänt till Kalifornien. Svaret kom, men han missade det nästan. "Jag hörde en röst som var så svag att jag inte hade brytt mig om den", minns han. "Rösten sade: 'Det är min skola.'" Han ringde upp Neal Maxwell och sade: "Jag kommer."

På stående fot bytte Hal de yttre tecknen på en anställning vid det renommmerade Stanford-universitetet mot livet i en husvagn i Rexburg i Idaho. Det skulle dröja åtskilliga månader efter det att han den 10 december 1971 påbörjade sin tjänst som rektor för Ricks College innan han tillsammans med familjen kunde flytta till sitt nya hem, ett hus som han hade hjälpt till att bygga.

"Det var ett par saker jag visste när jag tillträdde tjänsten på Ricks College", säger han. "En sak var att jag inte var en sådan höjdare som jag hade trott att jag var med tanke på min ställning på Stanford-universitetet. En annan sak är att jag visste att min hustru hade fått en uppenbarelse före mig. Slutligen visste jag att jag var lyckligt lottad som fick vara där. Så i stället för att svara på frågan hur jag kunde överge min karriär på Stanford-universitetet, säger jag: 'Min himmelske Fader tog hand om den saken. Det kändes aldrig som en uppostring.'"

De sex år som president Eyring tillbringade i Rexburg visade sig vara en välsignelse för hans familj och för skolan. Ett gott råd som han fick av en ödmjuk hemlärare bidrog till att göra de åren minnesvärda. Hemläraren, en lantbrukare med stor tro, uppmanade president Eyring att lämna skrivbordet så att han kunde träffa och uppmuntra och visa sin tacksamhet mot skolans fakultet, personal och studenter.

Hal bad om saken, kände sig manad att följa rådet och började tillbringa mer tid med skolans trofasta studenter

och hängivna fakultet och personal. Tillsammans med en annan lärare började han undervisa i religion. Medan han arbetade hårt på att forma skolans andliga och akademiska grundval kom han och Kathleen att bli mycket fästa vid campusmiljön och människorna i Rexburg.

Familjen främst

Under sina år i Rexburg kom familjen Eyring närmare varandra. Vid det laget hade Hal och Kathleen fyra söner: Henry J, Stuart, Matthew och John. Senare skulle de välsignas med två döttrar: Elizabeth och Mary Kathleen. Men till och med i en liten stad på landsbygden behövde Hal och Kathleen vara på sin vakt. De oroade sig bland annat för att sönerna tittade så mycket på teve och över kvaliteten på dessa program. Den äldste sonen Henry J minns en upplevelse som kom att få avgörande betydelse för andan i Eyrings hem.

"Min bror och jag satt framför teven en lördagskväll vid midnatt", berättar Henry J. "Vi satt och tittade på ett tvivelaktigt nöjesprogram som vi inte borde ha tittat på. Rummet i källaren var mörkt förutom ljuset från teven. Mamma kom in utan förvarning. Hon bar ett vitt, böljande nattlinne och hade en trädgårdssax i handen. Utan ett ord sträckte hon sig bakom teven, tog tag i sladden och gjorde en ögla av den. Sedan stoppade hon in saxen och klippte av sladden med ett enda klipp. Gnistorerna flög och teven slocknade, men inte förrän mamma hade vänt sig om och skridit ut ur rummet."

Henry J beslutade sig för att ge upp och började gå mot sovrummet. Men hans uppfinningsrike bror skar av en sladd från en trasig dammsugare och kopplade den till

teven. Snart låg de framför teven igen, och de hade nästan inte missat något av nöjesprogrammet.

"Men det var mamma som skrattade sist", berättar Henry J. "När vi kom hem från skolan måndagen därpå hittade vi teven mitt på golvet med en stor spricka i det tjocka glaset. Vi misstänkte genast mamma. När vi konfronterade henne, svarade hon utan att röra en min: 'Jag dammade under teven och den råkade ramla i golvet.'"

President Eyring respekterade sin hustrus önskan och barnen sin mammas vilja och det blev slutet på tevetittande hemma hos familjen Eyring. "Mamma leder oftast genom stilla föredöme", säger Henry J. "Men hon är också inspirerad och oförskräckt. Mammans bestämdhet har varit till stor välsignelse för hennes barn och barnbarn. Både i avgörande ögonblick och dagliga rutiner har hon för alltid påverkat vår kurs i livet."

President Eyring ger fortfarande sin hustru äran av att ha gett honom en önskan att göra sitt bästa och visa sig från sin fördelaktigaste sida, och han är tacksam för att hon har varit till samma välsignelse i sina barns liv. Han är nog med att betona hennes föredöme och andliga inflytande på familjen. Och hon lovordar sin make och säger att hon är så tacksam för att han är lyhörd för Anden och för det effektiva sätt på vilket han undervisat om och efterlevt evangeliet i deras hem.

"Hal hade aldrig något tvivel om vem han satte främst i sitt hjärta", säger hon. "Miljön på Stanford var starkt konkurrensbetonad med mycket skickliga kolleger, men han satte alltid sin familj främst. Vid slutet av varje dag, när vi var tillsammans på kvällen, brukade han fråga: 'Vem har vi inte ringt till?' Sedan brukade han ledd av Anden gå till telefonen och ringa till någon i familjen

som behövde kontakt den kvällen."

Utan teve i huset hade familjen mer tid för varandra och mer tid att utöva intressen, utveckla talanger och tillsammans som familj delta i idrott och andra aktiviteter. Med åren har president Eyring finslipat sin matlagningskonst (han bakar sitt eget bröd), upptäckt att han har fallenhet för träsnideri och lärt sig att måla akvarell. Ibland skickar han ett tackkort eller en akvarell som minne.

I dag är familjen Eyrings hem fullt av målningar, sniderier och möbler som han skapat med hjälp av duktiga handledare. Många av dessa verk avspeglar moraliska lärdomar eller andliga förnimmelser.

Dessutom tar han sig varje dag tid att skicka e-post, som kärleksfullt kallas "de mindre plåtarna", till sin familj som nu innefattar 25 barnbarn.

"Pappas familjedagbok, som han skickar med e-post varje dag med fotografier och bidrag från barnen, har hjälpt oss att känna oss som om vi varje kväll satt runt middagsbordet och samtalade", säger Henry J.

Villig att tjäna

President Eyring visste inte vid den tiden att han lämnade sin världsliga yrkeskarriär bakom sig när han tackade ja till befattningen på Ricks College. Hans arbete som rektor och de kallelser som han samtidigt hade som områdesrepresentant och medlem av Söndagsskolans generalkommitté, gjorde att han fick allt mer kontakt med kyrkans ledare, som uppmärksammade hans talanger och andliga gåvor. Och Herren kände till hans villighet att tjäna.

Då kyrkans ledare kallade president Eyring till de viktiga kallelser som följde på hans sex år vid Ricks College, var det inspiration som de sökte och fick som ledde till honom. Han blev undervisad av Anden medan han förbereddes för dessa kallelser, då han arbetade, sökte himlens vilja, lyssnade efter svar och liksom sina förfäder handlade efter de ingivelser som följde. När kallelserna kom var han redo.

År 1977 bad Jeffrey R Holland, ny chef för kyrkans utbildningsverksamhet, president Eyring att bli biträdande chef. Tre år senare, när Jeffrey R Holland blev rektor för Brigham

Frälsaren och hans evangelium.

Unikt kvalificerad

När president Eyring vid generalkonferensen i oktober 2007 vittnade om de välsignelser som kommer av att försöka se Guds hand i vårt liv, talade han av egen erfarenhet. Genom att föra dagbok över hur vår himmelske Faders handlat mot honom har han känt sitt vittnesbörd växa, och han har blivit ”ännu mer säker på att vår himmelske Fader hör och svarar på våra böner”.⁴

Nyckeln till att uppfatta dessa svar och veta att Gud intresserar sig för oss, säger han, är att lära sig att lyssna uppmärksamt. ”Vi måste vara stillsamma och lyssna. De gånger jag inte lyckats få en tydlig känsla eller inte

uppfattat Andens röst, var det därför att jag var för upptagen, det var för stöjt inom mig, för att jag gick upp i min egen värld.”

President Eyring har alltid levt efter den trettonde trosartikeln. Kyrkans medlemmar kan vara tacksamma över att han verkar vid president Thomas S Monsons och president Dieter F Uchtdorfs sida. En sällsynt kombination av talanger, trosarv, förberedelse, hängivet tjänande och beslutsamhet att söka Gud och göra hans vilja gör honom på ett unikt sätt lämpad att verka i första presidentskapet. ■

SLUTNOTER

1. Se Henry J Eyring, *Mormon Scientist: The Life and Faith of Henry Eyring* (2007), s 127–130.
2. Se Henry B Eyring: ”Kraften i att undervisa om läran”, *Liabona*, juli 1999, s 87–88.
3. Se Gerald N Lund, ”Äldste Henry B Eyring: Formad av ’positiva krafter’”, *Nordstjärnan*, apr 1996, s 28.
4. Henry B Eyring: ”O kommen ihåg, kommen ihåg”, *Liabona*, nov 2007, s 67.

Motsatt sida: En utskrift av familjens ”mindre plåtar”, ett träskrin som snidats av president Eyring och några av hans akvareller. Ovan: Med sin hustru efter generalkonferensen i oktober 2007. Till vänster: Första presidentskapet — president Thomas S Monson (i mitten), president Henry B Eyring, förste rådgivare, och president Dieter F Uchtdorf, andre rådgivare.

Young-universitetet, tog Hal hans plats som chef för KUV. Han innehade den posten fram till april 1985 då han kallades till förste rådgivare i presiderande biskopsrådet. I den kallelsen använde han sina många talanger och gjorde en betydande insats i administration, fastighetsplanering, tempelutformning och byggnation och annan timlig verksamhet. I september 1992 blev han återigen chef för KUV, och en månad senare kallades han till de sjuttios första kvorum.

Den 1 april 1995 inröstades Henry B Eyring som medlem i de tolv apostlarnas kvorum. Sedan dess har han sökt ett än större mått av Herrens ande när han välsignat kyrkans medlemmar runtom i världen genom sina innerliga tal, sitt kärleksfulla tjänande och sitt kraftfulla vittnesbörd om

President Dieter F Uchtdorf

*En familjeman, en man med tro,
en förutordinerad man*

ÄLDSTE RUSSELL M NELSON

i de tolv apostlarnas kворum

Kan du föreställa dig fasan som elvaårige

Dieter Uchtdorf måste ha känt när hans familj flydde från sitt hem i Östtyskland¹ 1952 för att söka frihet västerut? Dieters fars liv var i stor fara av politiska orsaker. Han var tvungen att fly ensam för att minimera riskerna för sin hustru och barnen. För att undvika misstankar kunde resten av familjen inte resa tillsammans. De var tvungna att företa resan åtskilda.

En plan gjordes upp. Dieters två äldre bröder Wolfgang och Karl-Heinz åkte norrut från hemstaden Zwickau. Deras syster Christel reste med två andra flickor på ett tåg som under en kort sträcka passerade igenom Västtyskland på vägen mot destinationen i Östtyskland. När tåget passerade igenom Västtyskland övertalade flickorna konduktören att öppna dörren åt dem, och de hoppade av tåget.

Dieter som var elva år och yngst av barnen tog ännu en annan väg tillsammans med sin modiga mamma. De hade bara med sig lite mat och några kära familjefoton som hade

klarat sig undan förstörelsen under andra världskriget. När Dieter och hans mor hade gått i många timmar började syster Uchtdorfs knän att bli matta. Dieter bar deras ägodelar och hjälpte sin mor att ta sig upp för den sista kullen mot friheten. Där stannade de och åt sitt torftiga mål, bara för att upptäcka, när de såg ryska vakter, att de fortfarande inte hade kommit till gränsen. Modern och sonen avslutade sin picknick, tog upp sina knyten och klättrade ännu högre innan de nådde målet.

Dieter och hans mor fortsatte vidare på sin färd som flyktingar. De liftade och gick till sin destination i en förort nära Frankfurt. Efter många långa och farofyllda dagar var familjen äntligen samlad igen. Bröderna kom först, sedan deras far. Därefter kom Dieter och hans mor, och sist hans syster. Den stora återföreningen var en glad händelse.

Av mindre betydelse var det faktum att de hade lämnat nästan alla sina ägodelar bakom sig.

Sju år tidigare, i slutet av andra världskriget, hade de

Till vänster, uppifrån: President Uchtdorfs föräldrar Hildegard och Karl vid templet i Bern. Vid 12 års ålder. Vid 2 års ålder (andra från höger) med sin syster Christel (till höger) och två vänner. Till höger, uppifrån: Dieter (till höger) med vänner framför möteshuset i Frankfurt. På ett möte för unga ensamstående vuxna (bakre raden, längst till vänster); Harriet, hans blivande hustru, står längst fram, andra från vänster. Vid en väns bil i Frankfurt.

flytt hemifrån när främmande styrkor närmade sig. Nu var de åter flyktingar. Nu var de åter utan ägodelar. Nu var de åter tvungna att börja om på nytt. Men de hade varandra. De hade sin stora tro på Gud och de hade sitt medlemskap i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, något som de tog emot knappt fem år tidigare.

Familjens etta nära Frankfurt var liten och hemsökt av möss. Unge Dieter tyckte det var spännande med mössen som

sprang omkring. Det var relativt billigt att åka med allmänna färdmedel i Frankfurt, men hela familjen hade inte råd att åka till kyrkan varje vecka. De turades om.

Det är inte underligt att president Uchtdorf känner så starkt för den heliga institution som familjen är. Med stor uppriktighet vittnar han om att familjen är instiftad av Gud. Familjen är oerhört viktig för honom. Det var i hans familj som fröet till hans starka tro såddes och fick näring. Där började han förbereda sig för att uppfylla sin förutordination som prästadömsledare i Guds kyrka.

En familjeman

Dieter Friedrich Uchtdorf föddes av goda föräldrar, Karl Albert och Hildegard Else Opelt Uchtdorf, den 6 november 1940 i Mährisch-Ostrau i dåvarande Tjeckoslovakien. Familjen lämnade Tjeckoslovakien 1944 och flyttade till Zwickau i Tyskland. Mellan 1949 och 1990 tillhörde Zwickau Östtyskland och var en centralort för kolbrytning. På grund av sin strategiska betydelse under andra världskriget blev orten ett av huvudmålen för de allierades bombflygplan.

Fyraåriga Dieter var rädd men också fascinerad av ljuset från flygplanen när de flög över husen. Han minns hur hans mor tog honom till skyddsrummen för att få skydd. Hennes make

hade kallats in i tyska armén och syster Uchtdorf tog hand om familjen medan kriget rasade runt omkring dem.

Efter kriget arbetade Dieters far i kol- och urangruvor i Zwickau under så svåra förhållanden att han fick en allvarlig sjukdom som tog hans liv vid 62 års ålder i Tyskland. President Uchtdorf minns sin far som vänlig och kärleksfull, stark och ömsint. Hans far värdesatte sina ansvarsuppgifter inom prästadömet som diakon, lärare, präst och äldste.

Hans mor Hildegard, som dog 1991, var inte bara modig utan också en sann omvänd och en hängiven lärjunge som verkade i många kallelser i kyrkan.

Dessa föräldrar och deras barn beseglades i templet i Schweiz 1956. Sedan dess har hans bröder Wolfgang och Karl-Heinz gått bort. Hans syster Christel Uchtdorf Ash, som verkade som missionär i Tyskland, bor för närvarande i Texas i södra Förenta staterna.

President Uchtdorf träffade sin blivande hustru Harriet Reich på mötena för GUF. Harriet döptes när hon var nästan 13 år, tillsammans med sin mor och syster, efter det att missionärerna hade knackat på deras dörr och undervisat dem om evangeliet. Harriets far hade dött i cancer bara åtta månader tidigare.

Hennes mor och syster har avlidit sedan dess.

En av dessa missionärer, äldste Gary Jenkins, som hade undervisat och döpt familjen Reich, fick en underbar belöning. Vilken glädjefull dag det var för honom flera årtionden senare, den 16 februari 2008, när hans barnbarn Crystal beseglades till sin make Steven i Salt Lake-templet av en medlem i första presidentskapet, president Dieter F Uchtdorf.

Harriet och Dieter beseglades den 14 december 1962 i templet i Schweiz. Han kallar Harriet för solskenet i hans liv.

Hennes stöd är en ständig källa till styrka. Hon är hans livs stora kärlek. Harriet säger om sin make att han har ett stort hjärta. "Han är vänlig. Han är en god och medkännande ledare. Det är vad vi får höra från många av hans tidigare kollegor och från vänner i kyrkan. Han är en underbar make och försöker alltid stödja mig.

Han är en man med ett gott sinne för humor och skämtar gärna. Jag är mycket välsignad som får vara hans hustru."

Paret Uchtdorf har två barn. Deras dotter Antje är gift med David A Evans. Antje och

David har tre söner: de nittonåriga tvillingarna Daniel och Patrick och åttaårige Eric. De bor i Darmstadt i Tyskland.

Paret Uchtdorfs son Guido verkade i Washington D C-missionen Syd. Han gifte sig med Carolyn Waldner från Basel i Schweiz. Guido och Carolyn bor nära Zürich där Guido verkar som biskop för Wetzikons församling i S:t Gallens stav. De har tre barn: Jasmin, 7 år; Robin, 5 år och Niklas Ivan, ett år.

När Antje tillfrågas om sin far och hans nya kallelse, säger hon: "Vi är välsignade som har så underbara föräldrar. När vi var yngre insåg jag inte hur upptagen min far var för han hade alltid tid för oss. Vi var alltid första prioritet. När vi har ett problem så ber vi honom om råd. Och våra barn anser att morfar vet svaret, vad frågan än är. Nu när han är i första presidentskapet känner vi ett ännu större ansvar att göra vårt allra bästa."

Guido har liknande minnen. Han berättar om ett tillfälle för en del år sedan när han, hans syster och mor och far alla tog skidlektioner. Det var början till en rolig familjetradition — att åka skidor tillsammans. Guido insåg att hans fars yrke som pilot gjorde det nödvändigt

att han var borta från hemmet långa perioder. "Men när pappa kom hem igen lekte vi och pratade och skrattade tillsammans", tillägger Guido. "Det var verkligen kvalitetstid!"

Guido och Antje lärde sig av sina föräldrar hur viktigt det är att tillbringa tid tillsammans som familj. Oavsett om utflykterna hade ett undervisningssyfte eller bara var roliga så stärkte de familjebanden. Att vara föräldrar och mor- och farföräldrar på avstånd har nu underlättats för paret Uchtdorf med hjälp av modern teknologi. Förutom e-post och telefonsamtal kan de skicka filmsnuttar och fotografier via Internet.

Men tiden tillsammans värdesätts. Särskilt betydelsefullt var det för Guido att kunna vara med på aprilkonferensen 2008 och se sin far stå vid konferenscentrets talarstol.

När president Uchtdorf har undervisat sin familj har han alltid betonat grundläggande principer. Som Guido förklarar: "Far undervisar om välsignelserna vi får när vi ber, studerar skrifterna, följer buden och har en positiv inställning. Sådant är mycket viktigare för honom än att fundera över var Kolob finns."

När president och syster Uchtdorf firade sin 40:e bröllopsdag samlades de i templet i Schweiz med sina barn, deras makar och äldre barnbarn för att utföra heliga förrättningar tillsammans. Detta tempel är betydelsefullt för

Motsatt sida: Efter sex år vid tyska flygvapnet förärades han vingar vid Förenta staternas flygvapen och mottog utmärkelsen

Commander's Trophy. Ovan: Fastän hans jobb som pilot krävde att han var borta från hemmet långa perioder, minns båda hans barn (här tillsammans med sina föräldrar) att deras far alltid gav prioritet åt att tillbringa tid med dem.

Före sin kallelse till de sjuttios första kvorum 1996 arbetade president Uchtdorf för Lufthansa Airlines. Motsatt sida: Familjen Uchtdorf 2006.

Stående från vänster: Patrick Evans (dotter-son), Harriet, Dieter och Daniel Evans (dotterson).

Sittande: David Evans (svärson), Antje Evans (dotter), Eric Evans (dotterson), Robin Uchtdorf (sonson), Carolyn Uchtdorf (svärdotter), Guido Uchtdorf (son) och Jasmin Uchtdorf (sondotter). President och syster Uchtdorfs yngste sonson, Niklas Ivan Uchtdorf, föddes 2007.

Harriet och Dieter eftersom deras föräldrar, de själva och deras barn alla beseglades där.

En man med tro

Man kan inte studera denne store mans liv utan att få en känsla av hans unika och orubbliga tro. Han har en fullkomlig tro på Gud, tro på Herren Jesus Kristus, tro på kyrkan och tro på att himmelsk hjälp kommer till honom när han behöver det.

Hans föräldrar riskerade sitt liv för sin frihet och tro. Hans far ärade det prästadöme som han anförtrotts. Han lärde sig av sin mor — särskilt under den riskabla flykten från Östtyskland — att be och lita på Herren.

President Uchtdorf beskriver sin mor som mycket begåvad. Han säger att hon kunde lösa matematiska tal i huvudet, och hon lärde honom att göra detsamma. Fastän familjen två gånger blev utfattig då de var krigsflyktingar följde de tiondelagen. De visste att Herren skulle öppna himlens fönster och välsigna dem som trofast följde denna lag.²

President Uchtdorf har särskilt varma känslor för den avlidne äldste Theodore M Burton (1907–1989), som verkade som president för Västtysklandmissionen. Vid en tid när många goda tyska sista dagars heliga lämnade

sitt hemland följde familjen Uchtdorf äldste Burtons råd att stanna kvar i Tyskland och bygga upp kyrkan där. Det var äldste Burton som ordinerade Dieter F Uchtdorf till äldste och gav minnesvärda instruktioner som Dieter följde exakt. Syster Harriet Uchtdorf förstod hur viktigt äldste Burtons råd var att familjen Uchtdorf skulle stanna kvar i Europa och stärka kyrkan där. Det blev som en befallning för dem. Deras barn har också följt det rådet. Nu skojar barnen med sina föräldrar och klagar på dem för att de har flyttat till Förenta staterna medan *de själva* är kvar i Europa.

Naturligtvis är äldste Burton inte den enda ledaren som haft stort inflytande på president Uchtdorf. Dieter minns sin grenspresident när han avskiljdes som president för diakonernas kvorum. Grenspresidenten gav

honom grundliga instruktioner om de plikter och ansvarsuppgifter som en ny kvorumpresident har. Dieter minns hur viktig den undervisningen var, som en annan ledare kanske hade lagt mindre vikt vid eftersom det bara fanns en ytterligare medlem i diakonernas kvorum.

Familjens tro personifierades av president Uchtdorfs mormor. Hon stod i kö för att få mat efter andra världskrigets slut när en äldre ensamstående syster utan egen familj bjöd med henne till ett sakramentsmöte. Hans mormor och föräldrarna tackade ja till inbjudan. De kom till kyrkan, kände Anden, upplyftes av medlemmarnas vänlighet och uppbyggdes av återställelsens psalmer.³ År 1947 döptes Dieters föräldrar i Zwickau. Dieter döptes knappt två år senare när han var åtta år. Familjens hängivenhet mot kyrkan blev stark och varaktig.

Hans grundval av tro stärkte tilltron till hans förmåga att åstadkomma saker och ting. Hans yrkesbana inleddes med en utbildning inom ingenjörsvetenskap, följt av sex år inom tyska flygvapnet. Tack vare ett utbyte som pågick

mellan Tysklands och Förenta staternas regeringar började han därefter utbilda sig till pilot i Big Spring i Texas där han förädrades vingar både i tyska och i amerikanska flygvapnet. Han fick den eftertraktade utmärkelsen Commander's Trophy för den mest framstående piloteleven i sin klass. År 1970 blev Dieter F Uchtdorf vid 29 års ålder kapten inom Lufthansa Airlines. Så småningom blev han chefpilot och vicedirektör för flygverksamheten inom Lufthansa.

År 2004, innan han kallades till de tolv kvorum, och helt av en händelse, reste äldste Uchtdorf och jag tillsammans med Lufthansa till Europa. Det är inte ovanligt att andra passagerare känner igen och hälsar på generalauktoriteter som åker med samma plan. Men den här gången var hälsningarna helt annorlunda. Så gott som alla anställda vid Lufthansa kom ivrigt fram för att hälsa på sin före detta chefpilot. De bildade kö för att få förmånen att skaka hand med honom. Deras känslor av förtjänt beundran för honom var mycket tydliga för mig. De verkade ana hans stora tro och hans omsorg om dem.

President Uchtdorfs tro på Herren var tydlig när han tackade ja till olika kallelser att verka i kyrkan. År 1985 kallades han att bli president för Frankfurts stav i Tyskland. När sedan gränserna ändrades kallades han som president för Mannheims stav. År 1994 kallades han till de sjuttios andra kvorum. Han hade kvar sitt hem i Tyskland och sin anställning vid Lufthansa. År 1996 blev han generalauktoritet på heltid och började verka i de sjuttios första kvorum. Tre år senare flyttade äldste och syster Uchtdorf till Utah och såg det som deras tur att få ett "utlandsuppdrag".

När äldste Uchtdorf kallades till det heliga apostlaskapet i oktober 2004 kallades han den "tyske aposteln" av några mediarepresentanter. Då lärde han dem korrekt att han var kallad att representera Herren för folket, inte tvärt om. Och det är hans heliga kallelse. Han ska undervisa och vittna om Herren Jesus Kristus för "varje nation, släkt, tungomål och folk".⁴

Äldste David A Bednar kallades till de tolv apostlarnas kvorum samtidigt som äldste Uchtdorf. Efter president Uchtdorfs kallelse till första presidentskapet sade äldste Bednar: "Att få sitta bredvid, verka tillsammans med och lära av president Uchtdorf har varit stora välsignelser i mitt liv. Hans undervisning och sympatiska, vänliga sätt inspirerar mig att arbeta flitigare och förbättra mig själv. Jag älskar och stöder president Uchtdorf i hans heliga ansvarsuppgifter."

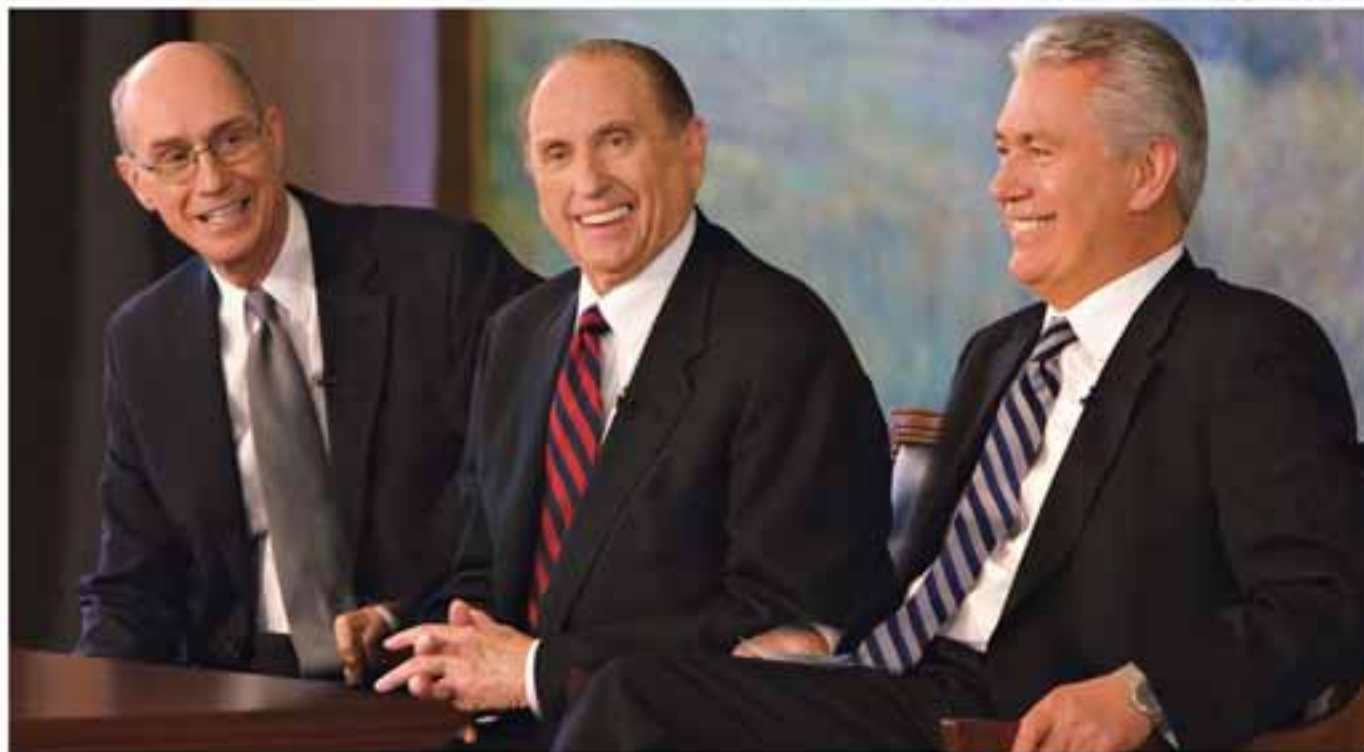
En förutordinerad man

Man kan inte studera denne store mans liv utan att få en känsla av att han förutordinerats till de stora ansvarsuppgifter som nu är hans. Denna lära har förfäktats av såväl forntida som nutida profeter. Alma lärde att prästadörets ledare "blevo ordinerade, eftersom de blivit kallade och beredda från världens grundläggning — enligt Guds kunskap om det tillkommande".⁵

President Joseph F Smith (1838–1918) uppenbarade att ledarna (till exempel president Uchtdorf) "även de voro bland de ädla och stora, vilka voro utvalda i begynnelsen för att vara regenter i Guds kyrka.

Till och med innan de voro födda, erhöilo de med många andra sin första undervisning i andarnas värld och voro förberedda att komma fram i Herrens behöriga tid för att arbeta i hans vingård för människornas själs frälsning."⁶

Visst vore det trevligt om vi kunde fråga president Uchtdorfs mor om hon hade någon aning om att hennes yngste son en dag skulle kallas att verka i kyrkans första presidentskap! Vad anade hon när hon närde sin lille son, möjliggjorde hans frihet och räddade hans liv? Vid ett tillfälle var hon och barnen i ett allmänt auditorium. Hon fick intrycket att hon skulle lämna byggnaden omedelbart. Tack vare den brådskande känslan fick hon tag på en vagn, satte lille Dieter i den och sprang iväg med barnen så fort hon kunde. Kort därefter förstördes byggnaden av

en krigsgärning. De flesta som befann sig i auditoriet dödades. Syster Uchtdorf och hennes barn kom undan.

Som barn efter andra världskriget minns president Uchtdorf att han lekte i utbombade hus. Han upptäckte gevär, pistoler, ammunition och andra vapen som låg övergivna i skogen intill. Under årens lopp har han levat med krigets alltid närvarande följder och vetskapen om att hans eget land hade orsakat andra oerhörd smärta. Faktum är att han och hans familj också utsattes för diktaturens förtryck.

Senare överlevde han en episod som pilot när styrfunktionen i planet inte fungerade som den skulle. Om problemet inte rättades till skulle planet fortsätta rotera och sedan krascha. Flera försök att dra loss den låsta styrspaken misslyckades. Flera gånger gav instruktören order om att han skulle hoppa. Till slut fick den starka piloten, Dieter F Uchtdorf, loss spaken och genomförde en lyckad nödlandning. President Uchtdorf ser att Herren haft sin hand i att låta honom överleva en sådan prövning.⁷

Den matematiska sannolikheten för att

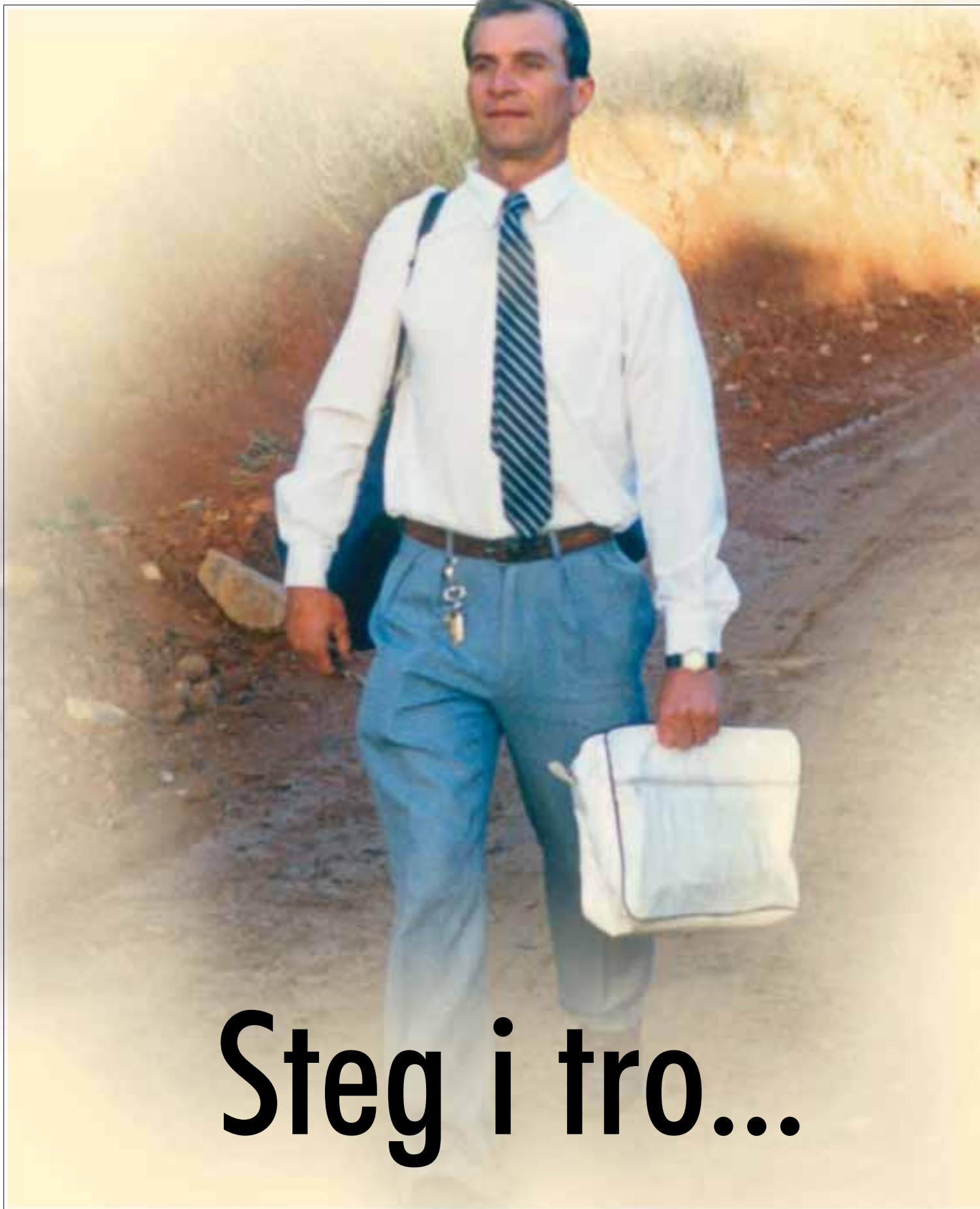
detta tjeckoslovakisk-födda barn till en omvänd familj skulle överleva ett sådant riskfyllt liv och sedan kallas att verka i första presidentskapet är mycket liten. Men Herren har känt och älskat denne speciella man sedan innan världen formades. Ja, han har förutordinerats till sina plikter som ledare i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Nu står han bredvid president Thomas S Monson i sin heliga kallelse. President Henry B Eyring och president Dieter F Uchtdorf är utmärkta Herrens tjänare, villiga och i stånd att ge råd åt kyrkans president. Dessa tre presiderande högpräster kompletterar varandra. Kyrkans medlemmar följer glatt och tacksamt deras inspirerade ledarskap. ■

SLUTNOTER

1. Det officiella namnet är Tyska Demokratiska Republiken.
2. Se Mal 3:10; 3 Nephi 24:10.
3. Se Dieter F Uchtdorf, "Möjligheten att vittna", *Liabona*, nov 2004, s 75.
4. Mosiah 3:20; se också Upp 14:6; 1 Nephi 19:17; 2 Nephi 26:13; Mosiah 15:28; 16:1; Alma 37:4; L&F 133:37.
5. Alma 13:3.
6. L&F 138:55–56.
7. Se Jeffrey R Holland, "Äldste Dieter F Uchtdorf: Mot nya horisonter", *Liabona*, mar 2005, s 13.

Motsatt sida: President Uchtdorf och äldste David A Bednar kallades båda till de tolv apostlarnas kvorum i oktober 2004. Ovan: Det nya första presidentskapet tillkännagavs vid en presskonferens i Salt Lake City den 4 februari 2008.

Steg i tro...

...och en sång i hjärtat

En fyra mil lång promenad var inte tillräckligt för att hindra den brasilianske medlemmen Paulo Tvuarde från att trofast komma till kyrkan.

DEIRDRE M PAULSEN

Alltid när jag hör eller sjunger orden "sångsmän vi alla äro"¹ eller "jag går vart du kallar mig, Herre kär"², kan jag inte låta bli att tänka på Paulo Tvuarde.

Jag träffade Paulo en varm dag i södra Brasilien. Kyrkans möten var över och möteshuset var tomt sänar som på några medlemmar som satt i korridoren. Min make, som då verkade som president för Brasilienmissionen Curitiba, hade ett möte med Edison Lustoza Araújo, distriktspresidenten från Guarapuava i Paraná.

"Syster Paulsen", sade broder Jason Sousa, som verkade som rådgivare till min make, "har du sett brodern som sitter i korridoren med lera på kängorna?"

Många vägar i södra Brasilien är täckta av röd jord så det var vanligt med leriga skor.

"Menar du den smala, mörkhåriga mannen som ser ut att vara bortåt 30 år?" frågade jag.

"Ja, han heter Paulo Tvuarde. Han promenerar till kyrkan nästan varje söndag, utom när leran är så tjock att han inte klarar det. Han har gjort det i 14 år — sedan han var 15."

"Hur långt måste han gå?" frågade jag, men var inte beredd på broder Sousas svar.

"Åh, fyra mil", sade han enkelt. "Han börjar gå klockan

tre på morgonen för att hinna till kyrkan i tid. Det tar honom åtta timmar."

"Varför gör han det?" frågade jag häpet.

"Därför att han tror att kyrkan är sann."

"Ja, naturligtvis", sade jag, lite generad över det uppenbara svaret. "Vad jag menade var, varför måste han gå så långt?"

Medan Paulo Tvuarde plöjer åkrarna i södra Brasilien planterar han evangeliets frön genom att sjunga kyrkans psalmer "så högt jag kan", vilket väcker grannarnas intresse.

Broder Sousa förklarade att Paulo bodde på landsbygden och tog hand om familjens lantbruk så att hans 74-åriga mor, som hade hjärtproblem, kunde bo i Guarapuava, där hon fick medicinsk vård. President Lustoza var hennes hjärtläkare.

"Paulo bor själv, plöjer åkrarna och matar de få djuren de har", sade broder Sousa. "Det finns ingen elektricitet och inget rinnande vatten. Gården ligger åtta kilometer från närmaste busshållplats. Dessutom går bussen inte på lördagar och söndagar. Därför går han till kyrkan." President Lustoza, som hade kommit in i rummet tillsammans med min make, sade att Paulo vanligtvis kom tre av fyra söndagar. "Han missar inte en söndag om inte vägarna är oframkomliga", sade han. "Han stannar över natten på söndagar så att han kan ta bussen tillbaka på måndagen."

Om Paulo kom till kyrkan tre av fyra söndagar så tillbringade han över 300 timmar med att gå nästan 160 mil om året, bara för att komma till kyrkan!

Paulo och Rita Tvuarde tillsammans med deras son Saulo.

Paulo har kommit på ett sätt att dela med sig av evangeliet när han är hemma på gården. "Jag bestämde mig för att sjunga psalmer så högt jag kunde medan jag plöjde fälten bakom min häst", säger han med ett leende. "De grannar som också är ute på fälten hör mig och frågar vad det är

jag sjunger. På så sätt kan jag undervisa om evangeliet."

Promenaderna till kyrkan är inte de enda regelbundna turerna Paulo gör för att utöva sin tro. Två gånger om året reser han 53 mil för att besöka templet i São Paulo. På en av de resorna presenterades han för Rita de Cássia de Oliveira, som arbetade i templet. Odete Lustoza, president Lustozas hustru, hade tidigare träffat Rita i templet och uppmuntrat Paulo att skriva till henne.

Rita var van vid storstadsliv och var glad att kunna umgås med vänner och över välsignelsen att vara medlem i en församling med ett kapell i närheten. Men efter en fjärruppvaktning som resulterade i att hon 2003 gifte sig

Paulo studerar evangeliet på sin gård som ligger fyra mil från närmaste möteshus i kyrkan.

med Paulo i templet i São Paulo, flyttade Rita till honom på gården.

Hon har anpassat sig till livet på landet och är tacksam för tempeläktenskapets välsignelse. "Det svåra var att hitta en make", säger hon. "Resten kan jag anpassa mig till."

När Paulo plöjer åkrarna i dag försöker han fortfarande att plantera evangeliets frön genom att sjunga psalmer för sina grannar, och han reser fortfarande 4 mil till kyrkan i Guarapuava. Men nu åker han med Rita och deras son Saulo vid sin sida, och i stället för att gå tidigt på söndagsmorgonen, tar de sista bussen på fredagskvällen. När de har tillbringat veckoslutet med att umgås med andra medlemmar och varit på kyrkans möten, tar de bussen tillbaka till gården på måndagsmorgonen — glada över att ha gått dit Herren har kallat dem. ■

SLUTNOTER

1. "Såningsmän vi alla äro", *Hymner*, nr 151.
2. "Kanhända ej uppå stormigt hav", *Psalmer*, nr 178.

Alla människor är skapade till Guds avbild

Undervisa om de skriftställen och uttalanden som tillgodoser behoven hos de systrar

som ni besöker. Bär vittnesbörd om läran. Inbjud dem du undervisar att berätta vad de har känt och lärt sig.

Vad känner vi till om att vara "skapade till Guds avbild"?

Moses 2:27: "Och jag, Gud, skapade människan till min egen avbild, till min Enföddes avbild skapade jag henne, man och kvinna skapade jag dem."

President Gordon B Hinckley (1910–2008): "De är skapade i Guds avbild. De är underbara, kronan på gudomens skapelse. Ingen kamera har någonsin gjorts lika förunderlig som det mänskliga ögat. Ingen pump har gjorts som kan fungera lika länge och utföra lika mycket som det mänskliga hjärtat. Örat och hjärnan är underverk ... Dessa, tillsammans med andra kroppsdelar och organ, representerar Guds gudomliga, allsmåktiga snille." ("Varen rena", *Nordstjärnan*, jul 1996, s 49)

President Thomas S Monson: "Gud, vår Fader, har öron med vilka han hör våra böner. Han har ögon med vilka han ser våra handlingar. Han har en mun som han talar till oss med. Han har ett hjärta som

känner medlidande och kärlek. Han är verklig. Han lever. Vi är hans barn, skapade till hans avbild. Vi ser ut som han och han ser ut som oss." (Se "Jag vet att min Förlossare lever", *Nordstjärnan*, apr 1988, s 6.)

På vilket sätt påverkas mitt liv av vetskapen om att jag är skapad till Guds avbild?

Äldste LeGrand Richards (1886–1983) i de tolv apostlarnas kvorum: "Det finns många som tror att kroppen är deras egen och att de kan göra med den precis vad de vill. Men Paulus klargör att den inte är deras egen, ty den är köpt för ett pris och 'om någon fördärvar Guds tempel, skall Gud fördärva honom. Ty Guds tempel är heligt, och det templet är ni.' [1 Kor 3:17]" (*Ett stort och förunderligt verk*, s 257)

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv

apostlarnas kvorum: "Vi borde 'känna ... den ende sanne Guden, och den du har sänt, Jesus Kristus' (Joh 17:3) ... Att känna Gud är att tänka såsom han tänker, att känna som han känner, att äga den kraft han äger, att förstå de sanningar han förstår och att göra det han gör. De som känner Gud blir lika honom och lever samma slags liv som han, vilket är evigt liv ... Kristus sade till sina nephitiska lärjungar: 'Vad slags män bören I då vara? Sannerligen säger jag eder: Sådana som jag är.' (3 Nephi 27:27)" ("Vår Herre och Frälsare", *Nordstjärnan*, jan 1994, s 6–7)

Susan W Tanner, tidigare Unga kvinnors generalpresident: "Har din mor eller far någon gång [påmint dig om] ... [att komma ihåg] att du är ett Guds barn och måste handla därefter? Missionärerna har namnbrickor som ständigt påminner dem om ... att klä sig anständigt och väl, att behandla människor artigt och att sträva efter att ha Kristi bild präntad i sitt medvetande ... Genom förbund har också vi tagit på oss Kristi namn. Hans namn borde vara inristat i vårt hjärta. På samma sätt förväntas det av oss att handla som värdiga barn till vår Himmelske Fader, som åtminstone bildligt talat har sänt oss till jorden med uppmaningen: 'Kom ihåg vem du är!'" ("Vår himmelske Faders döttrar", *Liabona*, maj 2007, s 107)

För ytterligare studier se Job 7:17; L&F 110:2–3; Joseph Smiths skrifter 2:17. ■

Recept på ett lyckligt hem

Gemenskap, evangeliet och nöjen med familjen — det är de ingredienser som den här familjen rör ihop till en mättande portion kärlek.

PAUL VANDENBERGHE
kyrkans tidningar

Man väcks av gäll falsettsång som ljuder från köket. Man blir förstås lite förvirrad och tänker troligen en eller två saker: 1. "Det är min lillasyster som letar efter kakor i köket" eller 2. "Jag är i fel hus." Men om man råkar tillhöra familjen Rönndahl från Kävinge är man inte det minsta förvirrad. Det är faktiskt så att du ser fram emot detta varje vecka — inte sången, utan det som familjen kallar "hotellfrukost".

"Jag älskar frukosten på lördagsmorgnarna", säger Isabelle Rönndahl, 14 år, när hon tillfrågas om några av de saker hon tycker bäst om med sin familj. "Pappa lagar den alltid, och den blir alltid lika god." En kör av glada bifall hörs från de andra barnen Rönndahl som entusiastiskt nickar samtycke.

"Vi vaknar till pappas sång", säger Andreas, 16 år. Några av hans syskon börjar imitera pappan och de skrattar allihop, även föräldrarna Brynolf och Kristina. Det skrattas mycket hemma hos familjen Rönndahl. De fortsätter

sedan med att berätta om hur doften av nystekt bacon och ägg efter sången får familjen att stiga upp varje lördagsmorgon. De verkar till och med njuta mer av att bara vara tillsammans än av att ta del av måltiden.

De talar också om en annan ingrediens i sitt recept på

ett lyckligt hem: familjens hemafton. Men så har det inte alltid varit. "Jag kommer ihåg när våra hemaftnar till större delen bestod av väldigt långa lektioner", berättar Christoffer, 18 år, med en menande blick åt mammans håll.

"Ibland blev jag uttråkad och somnade", tillägger Andreas, som bara var i femårsåldern på den tiden. "Men sedan vaknade jag och då fanns det förfriskningar."

Broder Rönndahl förklarar att när barnen var ganska små brukade syster

Rönndahl regelbundet förbereda lektioner som varade i över en timme.

Lektionerna var svåra för de små barnen att ta sig igenom. I dag har paret Rönndahl åtta barn i åldrarna åtta till tjugotre år — det äldsta barnet, Rebecka, har verkat som

heltidsmissionär och går nu på college i USA.

Broder och syster Rönndahl bestämde sig för att förändra sitt sätt att ha hemafton. "Vi samlade familjen och sade: 'Vad tycker ni om att göra på hemaftonen?'" berättar syster Rönndahl. Föräldrarna blev knappast förvånade över att höra att barnen tyckte om maten, lekarna och att sjunga sånger — de kunde till och med tänka sig lektioner, om de bara inte var så långa. Broder Rönndahl sammanfattar det hela med att säga att de redan hade de rätta ingredienserna men kanske inte de rätta måtten. "Vi upptäckte att vi borde rikta in oss på de roliga delarna också", säger han.

Syster Rönndahl bestämde sig för att tillaga en extra god middag så att måndagarna skulle börja som en speciell kväll. Till hemaftonen tillsatte de sedan ett nyttigt mått av lekar och

KÄRLEK

Fjortonåriga Isabelles favoritskriftställe är Moroni 7:45–48. Dessa verser är de som handlar om Kristi rena kärlek. "Jag tycker speciellt mycket om vers 45", säger Isabelle. "Den handlar om barmhärtighetens och kärlekens alla underbara egenskaper. Den hjälper mig minnas att kärleken är det viktigaste för att vi ska kunna komma tillbaka till vår himmelske Fader."

FOTOGRAFER AV FAMILJEN RÖNNDAHL AV PAUL VANDENBERGHE; ÖVRIGA FOTOGRAFER JOHN LUKE

HUR MAN LEKER DEN BLINDE DIRIGENTEN

Tolvåriga Josefins favoritlek på hemaftnarna är lätt att leka och väldigt rolig. Alla ställer sig i en cirkel, och en person, "dirigenten", har förbundna ögon och placeras i mitten. Dirigenten dirigerar deltagarna i cirkeln att antingen gå till höger eller till vänster genom att peka med fingret och på så sätt byta riktning i cirkeln när han eller hon byter riktning med fingret. När dirigenten lyfter händerna stannar cirkeln upp. Dirigenten pekar i blindo mot cirkeln. Den han eller hon pekar på måste ge ifrån sig ett ljud, vilket som helst ljud — högt eller mjukt eller roligt eller vadsomhelst. Om dirigenten gissar vem som gav ifrån sig ljudet, blir den personen dirigent. Om han eller hon gissar fel fortsätter leken med samma dirigent.

sång. De kortade också ner lektionerna till cirka tio minuter. Blandningen fungerade bra. "Barnen började se fram emot måndagskvällarna", berättar Kristina. "Alla tyckte om dem."

Nu när barnen är äldre har lektionerna blivit längre och djupare. Rosanna, 20 år, säger: "Vi kan faktiskt göra jättebra lektioner nuförtiden. Vi tycker om att diskutera evangeliet och andra saker. Det är kul för vi har så många åsikter och tankar. Nu är det intressantare för vi pratar om saker som vi vill prata om. Men musik, lekar och förfriskningar ingår fortfarande i receptet."

"Mina favoriter är fikat och lekarna", säger Josefin, 12 år.

"Självklart förfriskningar och lekar", ekar det från Christoffer.

"Jag tycker att sång och musik är det bästa", säger Rosanna.

"Lektionerna", säger Isabelle stillsamt. Hennes syster börjar genast lekfullt reta henne. "Nej, men allvarligt", tillägger hon uppriktigt.

"Jag tror att hela hemaftonen är min favorit", säger Andreas. "Lektionerna,

sången, lekarna, fikat — alltihop tillsammans gör det väldigt roligt. Om vi skulle ha hemafton utan lektion eller lekar eller sång, skulle det kännas som om något saknades."

"Det är underbart när Brynolf och jag inte behöver göra något inför hemaftonen", säger syster Rönndahl. "Vi kan bara sitta vid sidan om, och barnen leder och de håller lektion

och har hand om förfriskningarna. De gör allting. Det är min favorit."

En annan huvudingrediens i familjen Rönndahls recept på en lycklig familj är familjeråd varje söndag efter kyrkan. De går igenom var och ens uppgift inför nästa hemafton. Eftersom de turas om med uppgifterna får var och en prova på alla uppgifter — från lektionen till förfriskningar till skriftstället. De talar även om de vanliga

hushållssysslorna och om hur det går för var och en i familjen.

Men att umgås som familj är inte något de bara gör på söndagar eller måndagar. Samuel, 10 år, och Johannes, 8 år, de yngsta i barnaskaran, säger båda att de tycker om de roliga utflykter och picknickar familjen gör tillsammans. Deras pappa håller med.

FAMILJE-SAMMANHÅLLNING

”Familjer bör knäböja tillsammans i bön morgon och kväll för att uttrycka tacksamhet

för välsignelser och be om gemensamma angelägenheter.

Familjer bör dyrka tillsammans, delta i kyrkans möten och familjesammankomster.

Familjer bör studera och lära tillsammans ...

Familjer bör arbeta tillsammans ... Familjer bör också leka tillsammans, så att man förknippar trevliga fritidsaktiviteter med familjeaktiviteter ...

Familjer bör rådgöra tillsammans och ta upp allt det som är av betydelse för familjen och dess medlemmar.

Måltiderna är en naturlig stund för familjen att samlas och kommunicera.”

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kvorum, ”Parental Leadership in the Family”, Ensign, juni 1985, s 10–11.

”Vi tycker alla om att åka och bada, överallt — i sjöar, i havet, i åar”, säger broder Rönndahl. De brukar också samlas för att sjunga och spela musik som band eftersom nästan alla spelar ett eller flera instrument.

All denna familjesammanhållning har gjort dem både till bästa vänner och till en riktig familj. De älskar varandra och stöttar varandra. De hämtar styrka hos varandra. Det är troligen därför de vill tillbringa så mycket tid med varandra.

I och med att medlemmarna i familjen Rönndahl stärker varandra, stärker de också sin församling och stav. ”Vi deltar i alla aktiviteter i staven och alla utflykter och ungdomskonferenser”, säger broder Rönndahl. ”Vi uppmuntrar våra barn att delta i allt som händer i staven och i församlingen. Församlingarna här är inte så stora, så vi har många stavsaktiviteter för att samla ungdomarna så ofta som möjligt.” De äldre barnen går även i seminariet. Vid olika

tillfällen har båda föräldrarna verkat som seminarielärare. Självklart deltar de även aktivt i sina klasser och kvorum i kyrkan.

Det är de ingredienser som noggrant hoprörda hjälper den här familjen att trivas så bra tillsammans. Från den yngsta till den äldsta, från förälder till barn, tycker de alla om att vara tillsammans eftersom de alla älskar varandra. Och de har många favoritsaker de gör tillsammans, från att bada i havet till att leka den blinde dirigenten under hemaftonen (se separat artikel). ”En av de saker jag gillar mest med vår familj är musiken”,

säger syster Rönndahl. ”Vi är en musikfamilj. Vi älskar att sjunga mycket.”

Ja, familjen Rönndahl tycker alla om att sjunga. De tycker också om att lyssna till sång — särskilt till falsettsången som ljuder från köket varje lördagsmorgon. ■

Guds vägledande hand

Herren kommer att forma ditt liv enligt sina avsikter om du tillåter honom att göra det. Det leder till stora välsignelser.

ÄLDSTE WOLFGANG H PAUL
i de sjuttio

Hur kommer ditt liv att se ut om sådär en tio, tjugo år? Vilket slags jobb eller yrkeskarriär kommer du att ha? Vilka kallelser i kyrkan kommer du att få? Hurdan kommer din familj att vara?

Jag kan besvara alla dessa frågor åt dig med fullkomlig säkerhet. Jag är säker på att jag inte vet det. Men jag är lika säker på att Gud vet det. Och om du förtröstar på honom och lägger ditt liv i hans händer, kommer du kanske att upptäcka att han leder dig i oväntade riktningar och ger dig underbara erfarenheter och möjligheter.

”Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.”
(Ords 3:5–6)

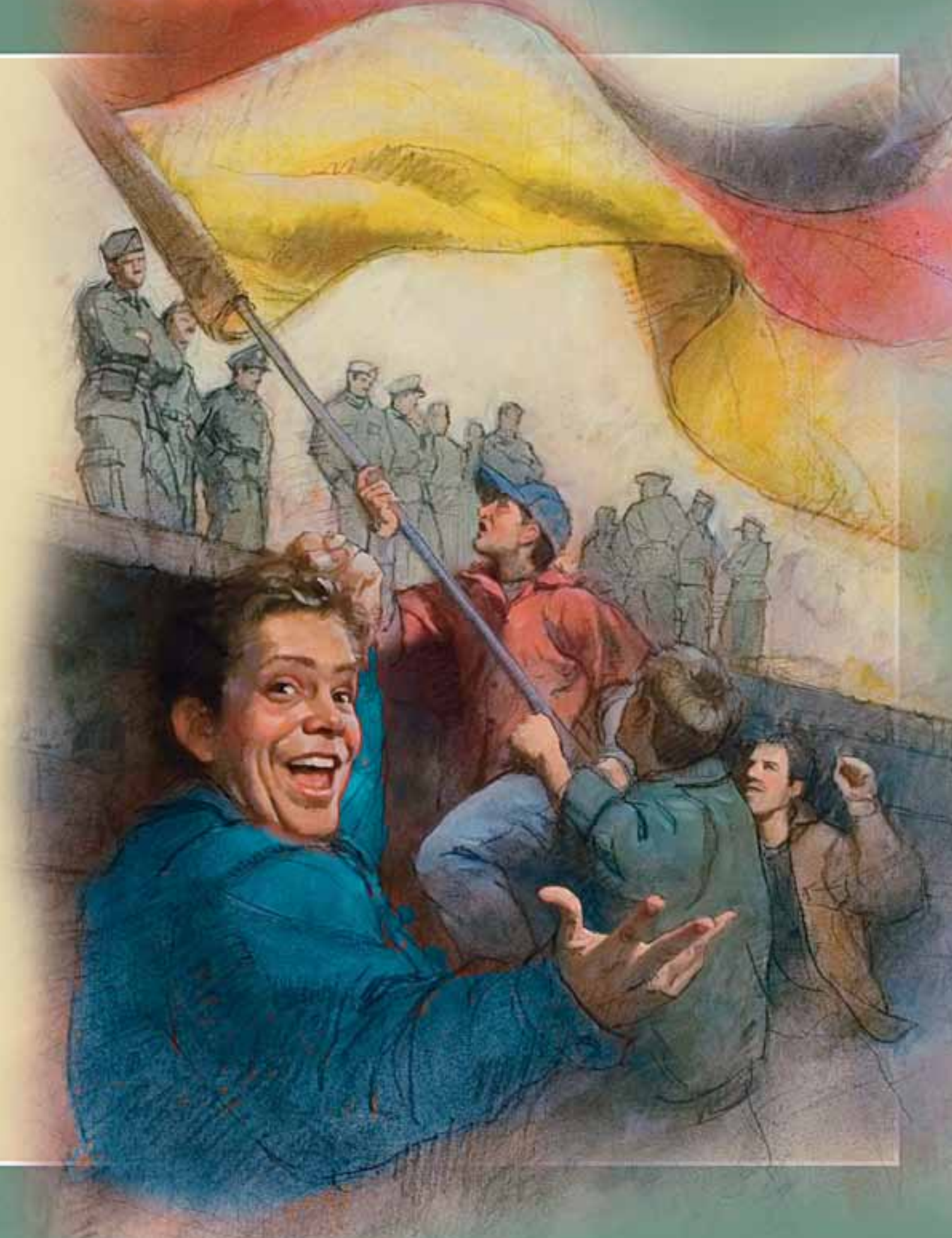
Samme Gud som påverkar skeendet i nationerna bryr sig tillräckligt mycket om dig, ett av hans barn, för att personligen

välsigna dig. Jag har bevittnat och upplevt båda dessa exempel på Guds vägledande hand.

Han välsignar hela nationer

När jag växte upp var Tyskland en delad nation. Västtyskland, som jag bodde i, var fritt och demokratiskt och blomstrade. Östtyskland styrdes av ett kommunistiskt system som var allierat med Sovjetunionen. Öst och väst åtskildes av en gräns som märkts ut med murar, taggtråd, minfält och torn som var bemannade av vakter med automatvapen. Fångna i öst, bakom den gränslinjen, fanns ett antal trogna sista dagars heliga som längtade efter att fritt få utöva sin religion och efter templets välsignelser.

Vi medlemmar i kyrkan visste att en dag skulle profetierna gå i uppfyllelse och evangeliet predikas i varje land. (Se Matt 24:14.) Men eftersom arméerna verkade så starka och regeringarna så hårdhärtade fruktade vi att endast en stor internationell konflikt eller

Samme Gud som talar till profeter och som påverkar skeendet i nationer är villig att tala till ditt hjärta genom sin Ande. Han kommer att leda dig på ditt livs väg och göra mycket mer av dig än vad du någonsin skulle kunna göra av dig själv.

någon annan världsomfattande katastrof skulle åstadkomma de nödvändiga förändringarna i Östtyskland, Polen och de andra länderna under sovjetiskt herravälde.

Herren tänkte annorlunda. President Spencer W Kimball (1895–1985) uppmanade kyrkans alla medlemmar att be för att gränserna skulle öppnas. Och sakta men säkert började förunderliga ting att ske. Den östtyska regeringen tillät att ett tempel uppfördes i landet, och templet i Freiberg invigdes 1985. På en förfrågan från kyrkans ledare gick regeringen 1988 med på att tillåta missionärer att komma in i landet och missionärer från Östtyskland att verka utanför landet. I november 1989 lät den östtyska regeringen öppna Berlinmuren, och det dröjde inte länge förrän den revs. Regeringen föll och Tyskland återförenades under en demokratisk regering.

Historiker kan räkna upp många orsaker till dessa stora händelser. Jag tvivlar dock inte på att det var Herren som låg bakom det hela och påverkade utvecklingen i dessa länder så att hans planer skulle gå i uppfyllelse.

Han vägleder vårt liv

Samme Gud är intresserad av dig personligen och kommer att vägleda och forma ditt liv till välsignelse för dig själv och för andra — om du låter honom göra det. Jag vet det eftersom han har format mitt liv och hållit sitt löfte att om jag sätter honom främst kommer han att välsigna mig med allt det andra som jag behöver. Jag har sett detta ske många gånger i mitt liv.

Vår familj var de enda sista dagars heliga i vår stad på 60 000 invånare. Vi gjorde vårt bästa för att leva efter evangeliet. Jag kände Anden ofta och tvivlade egentligen aldrig på att kyrkan var sann. Men när jag gjorde min

militärtjänst kände jag en stark önskan att själv få veta att Mormons bok är sann. Så jag gick till en avskild plats och gjorde just det som Mormons bok råder till. (Se Moroni 10:4–5.) Jag frågade Gud. Och jag fick ett vittnesbörd: en andlig känsla av värme, tröst, frid och stor glädje som jag aldrig ska glömma.

Efter min militärtjänst gick jag på försvarets förvaltningsskola. Det var ganska krävande, men jag fick en bred bakgrund i ekonomi, fastighetsförvaltning, juridik och så vidare. Jag var också medlem i distriktspresidentskapet. Medan mina studiekamrater var upptagna med skolarbete på söndagar, utförde jag mina uppdrag i kyrkan och var tillsammans med familjen. Det var svårt, men Herren håller sina löften och man kan lita på dem. Jag klarade mig lika bra som mina studiekamrater.

Efter min examen var jag statligt anställd i åtta år. Jag var garanterad en fast tjänst på livstid och en mycket bra pension. Det tycktes som om jag hade mitt liv bekvämt utstakat för mig. Då frågade kyrkans presiderande biskopsråd om jag kunde tänka mig att flytta till Frankfurt och arbeta som områdesrepresentant för Europa. Jag skulle bli

tvungen att säga upp mig från min säkra anställning med dess trygga framtida pension. Men när min hustru och jag bad om det kände vi att det var det rätta. Från den stunden tog mitt liv en annorlunda och välsignelsebringande vändning.

Min utbildning hade förberett mig för mina nya arbetsuppgifter. Tack vare att jag tog det jobbet kunde jag senare verka som missionspresident, något som jag aldrig fått tillåtelse att göra om jag hade varit statligt anställd.

Jag säger detta i djup tacksamhet och inte för att skryta utan för att visa dig att Herren kommer att forma ditt liv enligt sina avsikter om du tillåter honom att göra det. Och det leder till stora välsignelser. Jag lovar dig att han inte endast kommer att välsigna dig när det gäller sådana viktiga saker som din yrkeskarriär. Om du vänder dig till

honom i bön, kommer han också att välsigna dig i små, alldagliga utmaningar. Jag har upplevt detta många gånger.

Välsignad dag för dag

Jag kommer ihåg
när jag verkade som

grenspresident och arbetade på vår årliga tionderapport. Det var en vacker vinterdag och min hustru väntade på att gå ut på promenad med mig. Jag var van vid att göra bokslut som statstjänsteman så det var ingen svår uppgift för mig. Men hur jag än försökte fick jag inte siffrorna att stämma. Ingenting hjälpte och jag började bli frustrerad. Jag bad min himmelske Fader om hjälp.

När jag reste mig upp kunde jag inte se att något hade förändrats. Men jag kände mig manad att titta närmare på blocket med donationskvitton. På den tiden var kvittona hoplimmade i block, och den här gången upptäckte jag att två kvitton hade klabbat ihop och såg ut som ett enda kvitto. Problemet var löst.

Din utmaning är kanske lika alldaglig som den jag ställdes inför nyligen. Jag hade köpt ett nytt höghastighetsmodem till min dator, men när jag kopplade ihop allting enligt anvisningarna, fungerade det inte. Jag gick igenom felsökningsinstruktionerna, kopplade ihop allt igen och ringde tillverkarens support, men det fungerade fortfarande inte. Utrustningen testades till och med i butiken där jag köpt den, och de kunde inte hitta något fel. Så jag tog hem den igen. Men den här gången kom jag ihåg att be. Det var det enda jag gjorde som var annorlunda. Den här gången fungerade utrustningen och det gör den fortfarande.

Några av dessa händelser påverkade hela nationer. Några påverkade hela min levnadsbana. Några kanske tycks obetydliga i det stora hela. Men det är just det jag vill ha sagt. Samme Gud som talar till profeter och

som påverkar skeendet i nationer är villig att tala till ditt hjärta genom sin Ande. Han kommer att leda dig på ditt livs väg och göra mycket mer av dig än vad du någonsin skulle kunna göra av dig själv. Han kommer också att hjälpa dig med livets alldagliga utmaningar om du sätter din lit till honom och förtröstar på honom.

Han känner dig, han älskar dig och hans löften är pålitliga. ■

Det är nu det

Att vara ung sista dagars belig i Ukraina innebär att man tjänar och leder i kyrkan — nu.

JANESSA CLOWARD

Tänk dig att vara medlem i kyrkan på en plats där alla är nyomvända. Missionärerna har bara varit här i några år. Och när du blir 17 kallas du inte att bli president för Laurelklassen utan för Primär.

För Oksana Fersanova är det precis så kyrkan är. Oksana bor i Khmel'nitskij i Ukraina och är en av de första som döptes när staden 2006 öppnades för missionsarbete. En kort tid efter dopet kallades hon att verka som president för Primär i den lilla grupp som träffas i hennes stad.

Oksana är en typisk tonåring i kyrkan här — djupt engagerad i att tjäna och ivrig att dela med sig av sanningen i ett land där evangeliets budskap nu börjar få fäste. I områden som Khmel'nitskij bidrar de unga nyomvända medlemmarna med energi, optimism och ett orubbligt vittnesbörd, vilket stärker kyrkan i Ukraina.

I väntan på evangeliet

Oksana hade ett vittnesbörd om Jesus Kristus men det var inte förrän hon fick en Mormons bok av sina vänner som hon fick ett vittnesbörd om hans återställda evangelium.

”När jag läste om hur Jesus Kristus talade till nephiterna kom en stark känsla över mig och jag visste att han älskade mig. Jag bad och fick ett vittnesbörd om att han är min

Frälsare och att Mormons bok är sann”, säger Oksana.

”Jag visste att om Joseph Smith hade översatt Mormons bok och Mormons bok var sann, så var han definitivt en Guds profet och hade återställt Jesu Kristi evangelium”, säger hon.

Hennes vänner lärde henne mer om evangeliet eftersom det inte fanns några missionärer i Khmel'nitskij då. I fyra år studerade hon evangeliet och dess principer så gott hon kunde och bad om att det skulle komma missionärer.

I mars 2006 kom de äntligen. Oksana och hennes vän Sasja Kubatov var de två första personerna som döptes i Khmel'nitskij.

Sasja var bara 14 när han fick en Mormons bok av sina storasysstrar som hade blivit medlemmar i kyrkan i en annan stad.

”De betonade det faktum att jag var 14, lika gammal

sker

som Joseph Smith när han fick sin första syn. Han blev mycket välsignad i ung ålder, och det kan jag också bli”, säger han.

Så han började läsa. Han läste tills han kom till Jesajakapitlen i Andra Nephi, och där slutade han. Han läste Mormons bok igen ett år senare, men som ett historiskt dokument, utan någon önskan att veta om den var sann.

Men när Sasja läste Mormons bok en tredje gång koncentrerade han sig mindre på dess historia och mer på Guds verk som skildrades i den.

”När jag läste boken så trodde jag att den var sann, men jag hade inte fått något starkt vittnesbörd ännu”, erkänner han. ”Jag ville prata med missionärerna.”

När äldsterna kom några år senare besvarade de alla hans frågor och hjälpte honom förbereda sig för att döpas och konfirmeras.

”När jag gick ner i dopets vatten försvann alla mina tvivel och jag visste att Joseph Smith var en profet och att evangeliet är sant”, säger han. ”Jag var inte rädd även om jag visste att resten av mitt liv skulle bli annorlunda.”

Hans liv *är* annorlunda nu. Som hemlärare lär sig Sasja att hedra prästadömet han har och att tjäna i Herrens rike.

Inom ett år efter Sasjas dop döptes hans mamma och morfar. Hela familjen har nu blivit medlemmar i kyrkan och Sasja är ivrig att föra evangeliet vidare till andra.

”Jag förbereder mig för att verka som missionär så att jag kan predika evangeliet och föra någon annan till Gud”, säger han. ”Hans verk måste gå framåt.”

Motsatt sida: Oksana Fersanova, nyomvänd i kyrkan, tycker om att undervisa i Primär. En grupp barn i Chernihiv håller upp exemplar av Liahona. Till vänster: Sasja Kubatov berättade om evangeliet för sin familj och förbereder sig nu för att verka som missionär i Rysslandmissionen Jekaterinburg. Nedan: Lvivs stads kärna.

Ovan: Misja döptes som 16-åring och säger följande om sin konfirmation: "Jag kände kraft komma över mig när de lade händerna på mitt huvud. Det kändes toppen." Till höger: Misja döpte sin mamma Olga sex månader efter sitt eget dop. Längst ner: Missionärer, grensmedlemmar och familj stöttade Olga på hennes dopdag. Motsatt sida: Jurij Vojnarovitj tycker om att verka som grenens missionsledare och kamrer.

I hans spår

Misja Sukonosov hade aldrig kunnat föreställa sig att engelskalektionerna med missionsnärarna skulle leda honom till Jesu Kristi återställda evangelium. Men det ändrade sig när han hade fått lektioner i flera månader.

Misja tyckte om anden han kände när missionsnärarna undervisade i engelska. Och när han till slut tackade ja till deras inbjudan att komma till kyrkan med dem blev han förvånad över att känna samma ande i kyrkan.

Till slut inbjöd en av äldsterna Misja att helt enkelt göra det som han visste var rätt och döpas.

Misja insåg att det skulle krävas en hel del mod för att gå emot familjens traditioner. I Ukraina är de flesta

medlemmar i den dominerande kyrkan. Hans familj var inget undantag.

Hans mamma ville att han skulle vänta några år med att döpas, så han gick med på att vänta tills han var 16. Under tiden gick han till kyrkan varje söndag och började verka som grenens pianist.

"Det hjälpte mig att komma varje söndag, för om jag inte kom fanns det ingen som kunde spela", säger Misja.

När Misjas väntan äntligen var över döptes han i Desnafloden den 1 juli 2006. Då hade han ingen aning om hur snabbt hans familj skulle följa hans exempel.

Hans mamma Olga började komma till kyrkan för att lära sig mer om sonens nya religion. Hon kom så ofta att grenspresidenten bad henne spela orgel på sakramentsmötena, så att Misja kunde kallas till sångledare.

Efter att ha lyssnat på medlemmarnas vittnesbörd i sex månader, bland annat sonens,

fick Olga ett eget vittnesbörd. Misja döpte sin mamma i december 2006.

Olga spelar fortfarande orgel varje vecka. Misja, som nu är 17, är upptagen med att hjälpa grenspresidentskapet, verka som grensmissionär och leda psalmerna på sakramentsmötet.

"Jag vet att kyrkan behöver mig", säger han. "Jag är så tacksam för möjligheten att tjäna. Kyrkan hjälper mig när jag hjälper andra."

Finna tron

I Lviv, en stad i västra Ukraina, började Jurij Vojnarovitj och hans familj att söka efter sanningen när han bara var 10 år gammal. De besökte olika kyrkor i flera år. Sedan inbjöd hans farbror dem att komma till en gren i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och Jurij's föräldrar döptes och konfirmerades snart.

"Jag gick inte dit först", säger Jurij. "Jag fortsatte att söka själv."

Men hans föräldrar som visste att kyrkan var sann gav inte upp hoppet om sin son. De inbjöd Jurij till

engelskalektioner, ungdomsaktiviteter och söndagsmöten. Till slut bjöd missionärerna själva in honom till engelskalektionerna.

"Jag kunde inte säga nej till dem", säger Jurij. Så han gick dit. Sedan gick han till kyrkan. Så småningom döptes också han.

"Sedan den dagen har jag haft många fler upplevelser som har byggt upp och format mitt vittnesbörd och mig själv till den jag är i dag", säger han.

"Jag ser ofta personer som lider av de dåliga val de har gjort", säger han. "Jag inser att det är svårt i bland på grund av frestelser och gruppträck, men vi får inte ge upp. Vi kan se välsignelserna vi får av att vara lydiga senare."

Jurij som nu är 17 år verkar som grenens missionsledare och kamrer i Lviv.

"Jag är så tacksam för kyrkan och allt den har gjort för mig", säger Jurij. "Jag älskar den här kyrkan. Jag uppmanar alla att hålla fast vid ledstången av järn och aldrig släppa taget." ■

Ett år innan ett nummer av *Liahona* kommer ut: Planeringen avslutas. Artiklar väljs ut eller skrivs.

Tio månader innan: Artiklar som skrivits av redaktörer, presidentskap för biorganisationerna eller generalauktoriteter redigeras. Läsarnas bidrag redigeras också under den här tiden.

SÅ GÖRS kyrkans

Har du någonsin undrat över hur ditt exemplar av kyrkans tidning produceras? När du tittar på tidningen som du håller i, undrar du då vem som sammanställde den och hur det gick till?

Kom med på en redaktionsvisning av kyrkans tidningar så ska vi visa hur de sammanställs.

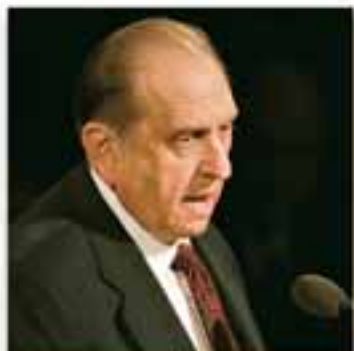
När du läser den här tidningen har planeringen för tidningen som ska komma ut om ett år redan börjat. I sina förberedelser följer tidningens redaktörer instruktionerna från flera medlemmar i de sjuttios kворum som delger råd från de tolv apostlarnas kворum och första presidentskapet om ämnen som behöver tas upp för att stärka medlemmarna. Artiklarna väljs eller skrivs med brödernas råd som underlag.

Chefredaktörer för Liahona och Ensign diskuterar en artikel som ska användas i ett kommande nummer.

En redaktör som arbetar för kyrkans tidningar har vanligtvis universitetsexamen, ofta i journalistik eller engelska, och flera års erfarenhet av att skriva, redigera eller publicera.

tidningar

Fyra huvudkällor till tidningsartiklar

Tal eller skrivet material från profeten och andra generalauktoriteter eller ledare kan omformas till artiklar.

Medlemmar i de sjuttios kворum och presidentskap för biorganisatio- nerna skriver artiklar som stöd för kyrkans studiekurser.

Kyrkans tidningsredaktörer skriver artiklar efter att ha forskat i ett ämne eller besökt sista dagars heliga på en särskild plats.

Du och andra läsare kan skriva artiklar. Era bidrag gör att sista dagars heliga i hela världen får göra sin röst hörd i tidningen.

Planeringen

Planeringen inleds alltid med *Liabona*, som publiceras på 51 språk. Den publiceras varje månad på 21 språk. När det gäller språk som har färre prenumeranter ges *Liabona* ut fyra till sex gånger per år. De språk som har det minsta antalet prenumeranter får tidningen en, två eller tre gånger per år.

I *Liabona* finns artiklar för vuxna, ungdomar och barn och en lokal del som bland annat innehåller nyheter för medlemmar i ett visst område i kyrkan.

Kyrkans ledare vill att *Liabona* så gott det går ska innehålla samma artiklar som de tidningar som bara ges ut på engelska: *Ensign*, *New Era* och *Friend*. När redaktörerna planerar *Liabonas* månatliga nummer försöker de att under bön bedöma vilka artiklar som medlemmarna världen över har störst behov av. Valet av artiklar granskas av de generalauktoriteter som är rådgivare åt kyrkans studiekursavdelning.

KUNSKAP OM LÄSARNA

Den personal som skriver och redigerar artiklarna för vuxna, för ungdomar och för barn måste tänka på grundläggande olikheter hos våra läsare. De som gör artiklar för barn vet att barn mellan 6 och 12 år genomgår stora förändringar i fråga om intellektuell förmåga och känslomässig tillväxt. Redaktörerna vet också att detta händer när tonåringar mognar. De som gör artiklar för vuxna försöker tänka på att läsarna skiljer sig åt i fråga om ålder, livssituation och civilstånd.

Lägg därtill svårigheten att möta alla läsares behov över hela världen, så känns uppgiften ganska skrämmande. Det är omöjligt att tillgodose alla läsares behov i ett och samma nummer, men under årets gång försöker vi tillhandahålla bra, inspirerande material åt alla våra läsare i olika livssituationer eller inom en viss åldersgrupp.

Sju till åtta månader innan: Grafiska formgivare planerar och gör layout. Illustratörer och fotografer kontrakteras för att skapa illustrationer och fotografier.

Grafisk utformning och produktion

Redaktörer för *Liahona* och *Ensign* diskuterar placeringen av olika artiklar i ett kommande nummer.

Formgivare väljer ett format och illustrationer eller fotografier för att understryka de andliga principerna som tas upp i artiklarna. Här visar den ansvarige formgivaren för *Liahona* förslag på layouter för redaktörer och formgivare.

När grafiska formgivare ska göra layouten till artiklarna ger de professionella konstnärer och fotografer i uppgift att efter behov producera illustrationer eller fotografier.

Produktion

Varje dag är tidningarnas personal i färd med att förbereda flera olika nummer inför kommande månader. Tidningarna befinner sig i olika stadier, från den första planeringen till korrekturläsning och tryckning av nästa månads nummer. (Kyrkans tryckeri i Salt Lake City i Utah trycker de tidningar som ges ut på engelska och de flesta utgåvor av *Liabona*.) Alla artiklar har skrivits och redigerats omkring åtta månader före publiceringen av varje tidning. Men om något händer under de kommande tre eller fyra månaderna som måste tas upp i kyrkans tidningar kan redaktörerna ta bort en artikel och ersätta den med en ny.

Allt innehåll i kyrkans tidningar granskas mer än en gång. När artiklarna är redigerade får ett flertal granskare, bland annat några medlemmar i de sjuttios kворum, i uppgift

att läsa dem. Efter denna granskning vidarebefordras den godkända texten till de grafiska formgivarna som designar sidlayouten. De kan använda fotografier och bildmaterial som redan finns eller ge några personer i uppdrag att komma med originalarbeten. Eftersom *Liabonas* sidor måste anpassas till den översatta texten på olika språk ges varje artikel extra utrymme. När designen är klar går medlemmar i de sjuttios kворum genom sidorna och en eller fler medlemmar i de tolv apostlarnas kворum.

I produktionsprocessen ingår en månad för översättning av artiklarna i *Liabona*. Översättarna är medlemmar i kyrkan från hela världen. De tar emot och skickar artiklarna i *Liabona* elektroniskt från och till kyrkans huvudkontor.

Sex månader innan: Flera generalauktoriteter granskar layouten för artiklarna i *Liahona*. Artiklarna skickas till översättarna.

Sex månader innan: Elektroniska versioner av engelska *Liahona* skickas till tryckeriets personal för att förberedas för tryckning. Versioner på andra språk följer allteftersom de översatts och gjorts layout på.

Längst till höger: Produktionsdesigner kommunicerar via e-post med översättare runtom i världen. Till höger: Produktionen av tidningar på så många som 51 språk kräver att man skapar sidlayouter på datorn och att dessa blir korrekturlästa på varje språk.

Formgivare skapar elektroniska sidlayouter för varje artikel på engelska. Produktionsdesigner reproducerar sedan layouterna med översatt text.

En formgivare som arbetar för kyrkans tidningar har vanligtvis universitetsexamen, flera års erfarenhet i en formgivningsstudio och behärskar flera olika design- och produktionsprogram.

Två månader innan: Tryckningen påbörjas. *Friend, New Era* och *Ensign* trycks efter *Liahona* i kyrkans tryckeri i Salt Lake City i Utah.

En till två månader innan: Några utgåvor av *Liahona* trycks i det land där de ska distribueras.

Tryckpressen på kyrkans tryckeri i Salt Lake City kan trycka från 8 till 64 sidor på båda sidor av papperet och sedan skära och vika de tryckta sidorna så att de bildar stora ark med de enskilda sidorna. Tryckpressen gör omkring 30 000 avtryck per timme. Pressen är igång 24 timmar om dygnet måndag till lördag, med fyra personer som arbetar skift.

Denna tryckpressoperatör har vecklat ut ett 16-sidigt ark och granskar det för att förvissa sig om att tryckplåtarna är i rät linje och färgerna stämmer överens. Tryckpressen trycker alla färger som syns i tidningarna med hjälp av olika kombinationer av endast fyra färger: Cyan, magenta, gul och svart.

Tryckpressen använder pappersrullar som väger nästan 1,3 ton och innehåller omkring 2,4 mil papper. För att trycka juniinumret 2008 av *Ensign* användes 105 pappersrullar — omkring 256 mil. Papperet som visas nedan körs igenom en torkanordning innan det lämnar tryckpressen. Papperet ser suddigt ut eftersom det går så fort.

En tryckpressoperatör vid kyrkans tryckeri har minst fem års erfarenhet och har genomgått en grundläggande grafikurs som varar allt från sex månader till ett år.

Liahonas språk (2008)

Albanska	Hindi	Malagassiska	Tagalog
Armeniska	Holländska	Marshalliska	Tahitiska
Bislama	Indonesiska	Mongoliska	Tamil
Bulgariska	Isländska	Norska	Telugu
Cebuano	Italienska	Polska	Thailändska
Danska	Japanska	Portugisiska	Tjeckiska
Engelska	Khmer	Rumänska	Tonganska
Estniska	Kinesiska	Ryska	Tyska
Fiji	Kiribatiska	Samoanska	Ukrainska
Finska	Koreanska	Singalesiska	Ungerska
Franska	Kroatiska	Slovenska	Urdu
Grekiska	Lettiska	Spanska	Vietnamesiska
Haitiska	Litauiska	Svenska	

En till två månader innan: Tryckning, paketering och distribution av tidningen påbörjas. Tidningarna skickas först till de områden som ligger längst bort från Salt Lake City. I många länder levereras de till prenumeranter via lokala postleverantörer. I andra länder distribueras de via församlingar och grenar.

Tryckning och distribution

Tryckta ark går igenom en maskin som sorterar dem, lägger till omslaget och häftar ihop dem. Sedan skärs allt överflödigt papper bort.

De färdiga tidningarna paketeras för skickning från kyrkans centrala distributionscenter i Salt Lake City.

I lagerlokalen där annat tryckt material förvaras som kyrkan har gett ut inspekteras tidningarna som paketerats för skickning av en anställd.

Hur du får tidningen i handen

De slutliga korrekturen av tidningens sidor skickas till redaktörer för korrekturläsning. Sidorna skickas sedan elektroniskt till tryckeriet fem månader innan numret kommer ut för den engelska *Liabona*, två månader för andra språk och två månader för *Ensign*, *New Era* och *Friend*.

Nyhetsidorna i *Liabona* trycks omkring två månader innan numret kommer ut och för *Ensign* omkring en månad innan.

De tryckta tidningarna paketeras och skickas till områden utanför Förenta staterna för distribution på olika sätt, bland annat via lokala postleverantörer. I Förenta staterna distribueras de genom United States Postal Service. Tidningarna skickas till mer avlägsna

områden först och till läsarna i Utah sist. Enligt planerna ska tidningen komma före den första söndagen i månaden, men detta kan ibland variera.

Nu när du har den här tidningen i din hand hoppas vi att du känner att den bidrar till din andliga utveckling. Artiklarna kan handla om hälsa, ekonomi eller andra ämnen som alla är viktiga för oss under jordelivet, men deras huvudsyfte är att stärka dig andligen.

Om du har något du vill säga angående artiklarna du läser här är vi glada att höra från dig. (Se vår adress till höger.) Om du vill ge förslag på hur vi bättre kan uppfylla dina andliga behov vill vi gärna höra om det också. Allt vi kan lära oss för att betjäna läsarna bättre gagnar både dig och oss. ■

BIDRA MED ARTIKLAR

Medlemmar undrar ofta hur de kan bidra till kyrkans tidningar. Du kan skicka manuskript om nästan alla ämnen, men du har förmodligen lagt märke till att artiklar som undervisar om innebörden av olika lärdomar och skriftställen vanligtvis skrivs av generalauktoriteter.

Ditt bästa bidrag till tidningen är att skriva om dina egna andliga insikter eller upplevelser. När du skriver om sådant som du vet eller har upplevt känns texten sanningsenlig och äkta. Tänk på att det du skriver i princip ska vara tillämpligt på läsare i många länder och kulturer.

Du kan kontakta oss och fråga om vi är intresserade av en artikel innan du skriver den. Då kan vi säga om ämnet passar ihop med tidningsredaktionens planer. Postadressen till kyrkans tidningar är *Liabona* (eller *Ensign* eller *New Era* eller *Friend*), 50 E. North Temple St., Rm. 2420, Salt Lake City, UT 84150-3220, USA. E-postadressen är namnet på tidningen följt av @ldschurch.org, till exempel liabona@ldschurch.org.

En samarit med en skruvmejsel

Heidi Bartle

Jag var upptagen med att samla ihop mina saker efter att ha hållit en lektion för Miaflickorna, och min make Garry stod längst bak i rummet med vår ettårige pojke i famnen. Vår treårige son Zach hade sprungit ut i korridoren som var full av folk och följt efter någon mot möteshusets ytterdörrar. Både min make och jag trodde att den andre hade hand om Zach så det tog några minuter innan vi insåg att han var borta.

Precis när vi hade förstått att han var borta såg vi Zach längst ner i korridoren. Men något var fel. Kinderna var röda, tårar rann nerför ansiktet och höger hand var knuten. Vår biskop som ledde honom fram mot oss såg bekymrad ut. Jag kände mig skyldig. Min son hade gjort sig illa och jag hade inte funnits där för att hjälpa honom.

Biskopen hade hört Zachs hjärtskärande gråt och skyndat dit för att hjälpa honom. Zachs dilemma var uppenbart, men inte lösningen. Hans fingrar hade fastnat mellan den tunga ytterdörren och karmen. Genom att öppna eller stänga dörren gjorde man bara skadan värre. Fingrarna och handen klämdes då ännu mer vilket

orsakade stor smärta.

Medan biskopen och ett par i församlingen frenetiskt försökte komma på hur de skulle få loss

Zachs fingrar var det en broder från en annan församling i vårt möteshus som såg vad som stod på. Han tog fram en skruvmejsel ur fickan och förde in den i mellanrummet mellan dörren och karmen. Sedan använde han skruvmejseln som en hävstång och öppnade en glipa som var stor nog för att Zach skulle komma loss.

Medan alla suckade av lättnad berättade brodern att när han hade förberett sig för att gå till kyrkan på morgonen så hade han fått en konstig maning att ta med sig en skruvmejsel till kyrkan. Maningen var så stark och tydlig att han stoppade verktyget i byxfickan.

Denna vänliga handling till följd

Brodern berättade att när han förberedde sig för att gå till kyrkan på morgonen så fick han en konstig maning att ta med sig en skruvmejsel till kyrkan.

av himmelsk inspiration berörde mig djupt och fyllde mitt hjärta med tacksamhet. Min himmelske Fader vakade över min treårige pojke och manade en god broder att agera. ■

Under hans vingars skugga

Paul B Hatch

Jag hade nyligen tagit flyglektioner i Phoenix i Arizona och hade efter några timmars flygning på egen hand tillstånd att för första gången flyga över hela staten själv. Detta innebar en två timmar lång flygtur från Phoenix till Tucson och sedan tillbaka till Phoenix.

Ivrig över tanken att få flyga ensam 3 000 meter ovan jord och njuta av molnen, bergen, dalarna och öknen,

tänkte jag inte så mycket på min oerfarenhet eller eventuella faror jag kunde möta.

Jag kontrollerade vädret, lämnade in min flygrutt och samlade ihop radio, kompass och andra instrument. Som vanligt är i det här stadiet av utbildningen saknade jag kunskap om hur man använder avancerade instrument. Men det äldre plan jag skulle flyga hade inte heller de avancerade instrument som gör att en pilot kan flyga utan dagsljus.

Jag var lite nervös när jag ensam skulle lyfta med mitt lilla gula enmotoriga plan, men turen från Phoenix till Tucson gick bra. Jag gladdes åt mina nya flygkunskaper.

Upprymd och säker, och med bara

19 mil kvar, lämnade jag Tucson för att återvända till Phoenix under sena eftermiddagen. Men nästan omedelbart efter det att jag kommit upp i luften började det blåsa kraftigt och det var svårt att kontrollera planets höjd. Jag var plötsligt omgiven av en sandstorm och kunde inte längre se något. Jag kastades hit och dit, förlorade kontrollen och blev helt desorienterad och också rädd. Jag insåg att jag befann mig farligt nära Catalinabergen.

Panikslagen tänkte jag på mitt liv. Jag var förlovad och skulle gifta mig följande månad i templet i Mesa. Jag hade utfört en hedervärd heltidsmission. Jag hade alltid försökt följa buden och lyssna på den Helige

Andens maningar. Om jag någonsin hade behövt gudomlig vägledning så var det nu. Förtvivlad höll jag en tyst bön. Anden viskade omedelbart: "Lita till din radio, din kompass och instrumentpanelen, och gå ner i höjd."

Jag sänkte omedelbart planet ett hundratal meter. Sikten var fortfarande dålig, men jag kunde urskilja en motorväg och järnvägsspår nedanför mig. Genom att använda instrumenten och följa de synliga landmärkena kunde jag till slut landa på flygplatsen i Phoenix efter en två timmar lång fruktansvärd upplevelse.

Jag kommer alltid att vara tacksam för den Helige Andens maningar och löftet i Psaltaren: "Under dina vingars skugga tar jag min tillflykt." (Ps 57:2) ■

Anden viskade omedelbart:

"Lita till din radio, din kompass och instrumentpanelen, och gå ner i höjd."

Muchachons skärv

Natalie Ross

Min missionärskamrat och jag försökte besluta oss för var vi skulle skrifton när vi såg en kvinna som var på väg in i ett hus. Vi förstod att hon hade kommit hem för att laga lunch eftersom Buenos Aires förorter redan höll på att stänga för siesta. Innan jag visste ordet av hade min kamrat börjat undervisa henne om en evangelieprincip, och jag vittnade om att den var sann. Narda tyckte om vårt budskap och bad oss komma tillbaka påföljande vecka.

När vi kom hem till Narda satt hennes fem barn runt bordet och väntade på oss. Ingen av föräldrarna hade heltidsjobb och vårt hjärta värkte för dem när vi insåg att de knappt hade tillräckligt för att överleva. Deras enkla hem hade varken golv eller rinnande vatten, och väggarna bestod av löst hopspikade

brädor. Deras enda värmekälla var en liten spis.

Men hur fattig familjen än var så var de rika i sin önskan att lära sig mer om Gud. Narda älskade och studerade Bibeln och ville att hennes barn skulle ha en liknande grund. Tolvårige Cristian tyckte särskilt mycket om att lyssna på missionärslektionerna. När vi hade lämnat en Mormons bok hos familjen läste han ivrigt de första böckerna i den. Nardas make var också intresserad men var blyg och lyssnade från sovrummet.

På grund av deras ekonomiska situation tvekade vi att undervisa dem om fasteoffer och tionde. Vi ville att de skulle ha ett fast vittnesbörd om Jesus Kristus och återställelsen innan vi presenterade några principer som skulle kräva mer tro. Men eftersom de äldre barnen hade börjat läsa Mormons bok och komma

till kyrkan så hade de frågor som behövde besvaras.

Cristian sade: "I kyrkan och i Mormons bok pratar alla om att fasta. Vad betyder det?" Vi undervisade och vittnade om vikten av att fasta och bad sedan inom oss att familjen skulle acceptera det här budet.

Cristian bar senare följande vittnesbörd för oss: "Häromdagen gav mamma mig lite pengar så att jag kunde köpa godis. Medan jag gick till affären kom jag att tänka på din lektion om fasta och jag ville pröva på det. Men jag hade bara 20 centavos. Jag bestämde mig för att fasta i alla fall och använda mina 20 centavos som fasteoffer."

Narda tyckte inte att Cristian skulle bidra med en så liten summa pengar, men han var envis. Han ville följa *alla* Guds bud och ge det han kunde. Några veckor senare döptes han och två av hans syskon. Föräldrarna blev medlemmar i kyrkan året därefter.

När jag tänker att jag inte har råd att betala fasteoffer så minns jag Cristian och hans trofasthet och inser att jag har mer än nog att ge. Hans offer påminner mig om ankans skärv. (Se Mark 12:42–44.)

Det kanske var en liten summa, men Cristian gav därför att han älskade Gud och ville vara lydlig. ■

När jag tänker att jag inte har råd att betala fasteoffer så minns jag Cristian och hans trofasthet och inser att jag har mer än nog att ge.

Besökte Jesus verkligen Amerika?

Carlos René Romero

Ar 1960 träffade jag en ung man på en fest som talade om för mig att Jesus Kristus besökte Amerika efter sin uppståndelse. Jag tyckte att det lät otroligt och ville veta mer, så jag började söka i bibliotek och ställa frågor till de olika religiösa samfundet i min hemstad San Miguel i El Salvador.

Jag sökte i nästan tre år utan att hitta någonting. När jag nämnde för de olika religiösa ledarna att jag hade hört att Kristus hade kommit till Amerika så sade de att jag hade blivit förd bakom ljuset. Eftersom jag inte kunde hitta någon information så började jag så småningom tro att de hade rätt.

En dag kom två missionärer från Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga hem till mig och sade att de hade ett viktigt budskap för min familj. Jag kom genast ihåg mina tidigare funderingar och frågade: "Vet ni om Jesus Kristus kom till Amerika?"

En av de unga männen sade: "Vi vittnar om det."

I den stunden kände jag stor glädje inom mig och frågade: "Hur vet ni det?"

Han drog fram en bok ur sin väska och sade: "Vi vet att Kristus

kom hit tack vare den här boken: Mormons bok."

Det missionärerna undervisade om under den första lektionen bekymrade mig, och jag tvivlade på berättelsen om när profeten Joseph Smith fick se Fadern och Sonen. Men jag var ändå fascinerad av Mormons bok, och missionärerna fortsatte att hålla lektionerna.

En eftermiddag frågade äldsterna: "Har du bett för att få veta om det vi undervisar dig om är sant?"

Jag sade att jag hade det men att jag inte hade fått något svar.

"Du måste be med verkligt uppsåt", sade de.

Jag hade läst Mormons bok flera kvällar och jag hade läst om och trodde på att Jesus Kristus uppenbarade sig för nephiterna, men jag kunde inte acceptera Joseph Smiths syn. Jag hade en hård kamp inom mig.

En kväll knäböjde jag ensam och öppnade mitt hjärta för Gud. Jag sade att jag behövde få veta om han verkligen visade sig för Joseph Smith. Om han hade det så lovade jag att jag skulle döpas in i kyrkan och tjäna honom i hela mitt liv.

När jag gick upp nästa morgon kom svaret till mig genom den Helige Anden. Mitt sinne klarnade och hjärtat fylldes av frid. Sedan dess har jag inte haft några som helst tvivel om att Joseph Smith verkligen var en Guds profet, att Mormons bok är ännu ett testamente om Jesus Kristus och att Jesus Kristus är vår Frälsare och Återlösare.

Jag vet att Kristus kom till Amerika efter sin uppståndelse. Min själ fröjdade sig över denna förunderliga kunskap som jag blev undervisad om genom den Helige Andens kraft. ■

Det bästa beslutet

I december 2005 fick jag och min hustru besök i Colombia av några släktingar som är medlemmar i kyrkan. Innan de återvände hem fick jag två underbara gåvor av min farbror — en tre-i-ett och några gamla nummer av *Liabona*.

Jag började läsa novembernumret från 2004 som innehöll tal från oktoberkonferensen. Jag läste "Tillståndet i kyrkan" av president Gordon B Hinckley och "Profeter, siare och uppenbarare" av äldste Jeffrey R Holland. Dessa underbara mäns vittnesbörd gjorde att jag började läsa Mormons bok och Bibeln.

Resultatet var det underbaraste som någonsin hänt oss. Min hustru och jag fattade det bästa beslutet vi någonsin fattat — vi döptes som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Edgar Henry Muñoz Porras, Colombia

Vägen bereds

Jag vill uttrycka min stora tacksamhet för *Liabona*. Mitt vittnesbörd har verkligen stärkts när jag eftertänksamt läst varje inspirerat nummer. Den Helige Anden har många gånger vittnat för mig om

sanningen i det som står i artiklarna och fyllt mig med tacksamhet.

Till följd av dessa andliga upplevelser har jag fått en önskan att dela med mig av tidningens budskap till andra. Jag skickade en gåvoprenumeration till min kusin. Han har sagt att han tycker om tidningen och alltid läser den. Jag hoppas den lär honom hur viktigt det är att ingå och hålla förbund.

Jag skickar också exemplar av *Liabona* till en vän och lärare i ett annat land. Hon har sagt att hon tycker om tidningen och att hon vill fortsätta få den. Det är så jag bereder vägen för henne så att hon kanske en dag hör och tar emot det återställda evangeliet.

Penélope B Woodward, Texas, USA

Konferensens anda

När jag får konferensnumret av *Liabona* tittar jag på bilderna på varje sida. Jag tycker om att se

människornas ansikten och allt det som händer runt konferensen. De hjälper mig att känna den anda som råder runtom i världen under konferenstider. Vad vackra vår himmelske Faders barn är! Numret får mig alltid att le. Tack för era osedda ansträngningar — tack för *Liabona*.

Jung Yeji, Korea

Ärlige Elias

Jag vill tala om hur mycket vi tycker om *Liabona*. Min son Elias (som då var två år) tyckte om berättelsen "Ärlige Morgan" i marsnumret 2007. Jag läste den ofta för honom.

Han kunde till och med återge hela berättelsen.

Jag skulle uppskatta om ni fortsatte att ta med sådana korta berättelser.

Själv läser jag *Liabona* från början till slut och tycker om nyheterna, artiklarna och förslagen. Tack för den andliga föda

som finns där.

Sonja Görgen, Tyskland

Skicka dina kommentarer via e-post till liabona@ldschurch.org eller posta dem till:

Liabona, Comment

50 E. North Temple St., Rm. 2420

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Brev kan komma att förkortas eller förtydligas.

Lilla stjärnan

EVANGELIETS GÅVA

PRESIDENT HENRY B EYRING

förste rådgivare i första presidentskapet

Lördagen är torgdag världen över. Från landsbygden i Ghana, i Ecuador och i Filippinerna åker otaliga människor in till någon stad för att sälja sina jordbruksprodukter och sin hemslöjd. De pratar med dem de möter på vägen. Bland dessa finns sista dagars heliga. Mycket av det de pratar om med dem de möter liknar det man hör överallt i världen. Men det finns en skillnad hos kyrkans medlemmar. Det är något man lägger märke till i deras ögon och i deras ord. De lyssnar noggrant som om de verkligen bryr sig.

Om samtalet varar längre än några minuter, börjar de prata om sådant som är av största vikt för dem båda. De börjar samtala om sådant som ger glädje och om sådant som ger sorg. Ibland får kyrkans medlemmar frågan: "Varför är du så lugn och rofylld?" Då kommer det ett lugnt svar. Kanske handlar det om vår himmelske Fader och hans Son, Jesus Kristus, som visade sig för den unge pojken Joseph Smith. Eller så kan det handla om den uppståndne Frälsarens kärleksfulla verksamhet, som den beskrivs i Mormons bok.

Du kanske undrar: "Hur kan jag göra det? Hur kan jag bli bättre på att dela med mig av min tro?"

Jag har noggrant och under bön studerat dem som är trofasta och verksamma vittnen om Frälsaren och hans kyrka. Det finns inte något särskilt mönster i det de gör. Somliga har alltid med sig en Mormons bok som de kan ge bort. Andra bestämmer sig för att vid ett visst datum ha hittat någon som missionärerna kan undervisa. Alla

**President Eyring
uppmannar oss att
dela med oss av
evangeliet.**

har bett om att få veta vad de ska göra.

För att kunna göra det som vi ska göra, måste vi bli lika dem på åtminstone två sätt. För det första känner de att de är älskade barn till en kärleksfull himmelsk Fader. Därför är det lätt för dem att ofta vända sig till honom i bön. För det andra är de som har lätt för att prata om evangeliet tacksamma lärjungar till den uppståndne Jesu Kristus. De värdesätter vad evangeliet betyder för dem. Minnet av gåvan de har fått gör att de ivrigt önskar att andra ska få den. De har känt Frälsarens kärlek.

Be om möjligheter att få träffa människor som känner på sig att det kan finnas något bättre i livet. Be om att få veta vad ni kan göra för att hjälpa dem. Era böner kommer att besvaras. Ni kommer att få träffa människor som Herren har förberett. Och ni kommer att känna er närmare er himmelske Fader i vetskap om att ni har gjort det han bett er om, därför att han älskar er och litar på er. ●

Ur ett tal vid generalkonferensen i april 2003.

NÅGOT ATT TÄNKA PÅ

1. Vad tror du det innebär att lyssna noggrant som om man verkligen bryr sig? Hur är det en del av att dela med sig av evangeliet?

2. Hur kan du komma närmare din himmelske Fader och veta att du är hans barn?

3. Varför är du tacksam över att vara medlem i kyrkan? Kan du komma på någon som kanske söker efter samma välsignelser i sitt liv?

Be om
tillfällen att
missionera.

Var vänlig.

Bjud dina
vänner till
kyrkans

aktiviteter.

Var ett gott
exempel.

Berätta om
evangeliet
för andra.

Obs: Om du inte vill
klippa bort sidor från
tidningen kan aktiviteten
kopieras eller skrivas
ut från Internet på
www.lds.org. För eng-
elska, klicka på "Gospel
Library". För andra språk,
klicka på "Languages".

Huset där alla delar
med sig av evangeliet

Jag kan vara missionär nu

"Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!" (L&F 18:15)

LINDA CHRISTENSEN

Aposteln Paulus var en stor missionär. Han sade: "Jag skäms inte för [Kristi] evangelium." (Rom 1:16) Paulus reste till många platser för att dela med sig av evangeliet. Han fann glädje i att dela med sig av evangeliet och hjälpa människor att bli lyckliga.

Profeten Joseph Smiths bror Samuel var den första missionären i de sista dagarna. Sedan dess har mer än en miljon män och kvinnor verkat som missionärer. Varje missionär har i likhet med Samuel Smith och Paulus ett vittnesbörd om evangeliet och vill dela med sig av det till andra.

President David O McKay (1873–1970) sade: "Varje medlem en missionär."¹ Det betyder att du kan vara en missionär redan nu! När du delar med dig av evangeliet till andra påminns du om ditt dopförbund att alltid minnas Jesus Kristus. Kom ihåg dessa ord:

*Egentligen så är jag missionär redan nu
fast jag ej är så stor.*

*Jag visar med mitt liv mitt vittnesbörd
om min Fader som i himmelen ovan bor;
om Fadern som i himmelen bor.²*

Aktivitet

Ta loss sidan LS4. Klipp ut huset och de fem fönstren. Limma fast varje fönster i fönsterkonturerna på huset där alla delar med sig av evangeliet. Tala med din familj om förslagen på huset. Besluta tillsammans vad ni kan göra för att vara missionärer redan nu. Ställ huset där alla delar med sig av evangeliet på en plats där familjen kan se det.

SLUTNOTER

1. I Conference Report, apr 1959, s 122.

2. "Jag skulle vilja vara missionär", *Barnens sångbok*, s 90.

Förslag till samlingsstunden

1. Samla ihop föremål som behövs för enkla uppgifter som behöver viss förberedelse för att kunna utföras. (Till exempel: uppgift: diska — saker som behövs kan vara diskmedel och diskborste; uppgift: laga mat — saker som behövs kan vara recept och ingredienser.) Gör i ordning en påse med en uppgift till varje klass. Be varje klass att öppna påsen och se vilken uppgift som ska utföras. Förklara varför varje sak behövs för att man ska kunna utföra uppgiften. Inbjud varje klass att berätta om det för Primär. Förklara att precis som vi behöver vissa saker för att förbereda oss för att utföra en uppgift, måste vi göra vissa saker för att förbereda oss för att bli en bra missionär. Sätt upp Evangeliet i bild 605 (Ung pojke som ber) och 617 (Sök i skrifterna) på tavlan och skriv under dem: "Jag ska förbereda mig för att vara missionär genom att be och läsa skrifterna dagligen." Be barnen berätta om hur de kan förbereda sig att vara missionärer genom att följa dessa principer. Sammanfatta berättelsen om Alma den yngre och Mosiabs söner. Hjälp barnen bitta Alma 17:2–3 och läs verserna tillsammans. Betona uttrycken "de hade rannsakat skrifterna med flit" och "de hade bängivit sig åt bön". Vittna om den kraft som bön och dagliga skriftstudier ger och om hur de kan förbereda oss för att vara missionärer.

2. Etikettera en tom behållare "Trofast och lydig". Ta fram flera praktikfall i tro och lydnad för både yngre och äldre barn (se Undervisning: Den högsta kallelsen, s 175–176) Börja samlingsstunden med att skriva "Jag ska förbereda mig för att vara missionär genom att vara trofast och lydig" på tavlan. Läs det tillsammans med barnen. Be ett av barnen att välja en berättelse. Låt barnet eller klassen svara på vad man bör göra. Betona att deras svar kräver tro och lydnad. Låt varje barn stoppa några små föremål (till exempel bönor eller kiselstenar) i behållaren. Efter varje berättelse sjunger ni orden "jag ärar hans namn, jag följer hans ljus och sprider sanningen" från "Jesu Kristi Kyrka". (Barnens sångbok, s 48) Orden "och sprider sanningen" betyder att vi ska vara missionärer. Fortsätt tills behållaren är full. ●

År 1831 reste Joseph och Emma till Kirtland i Ohio. När de kom fram till Newel K Whitneys affär klev Joseph ur släden för att hälsa på en medlem i kyrkan han aldrig hade träffat.

Newel K Whitney!
Du är mannen!

Du har övertagat
nu. Jag kan inte nämna
dig vid namn som du
har nämnt mig.

Jag är profeten
Joseph. Du har bätt
till Gud att jag ska
komma hit.

Vad vill du
mig nu?

Joseph hade sett i en syn hur familjen
Whitney bad till Gud om att han skulle
komma till Kirtland. Han kände igen
broder Whitney från synen.

Vid den här tiden hade kyrkan
omkring 400 medlemmar. De
flesta bodde i Kirtland. Andra
medlemmar flyttade dit för att
vara nära profeten.

Det här är
profeten Joseph.

Joseph och Emma bodde hos broder
och syster Whitney i några veckor.

Joseph!

Joseph!

Några månader senare flyttade Joseph och hans familj till Hiram i Ohio så att han och Sidney Rigdon skulle få en lugn plats där de kunde arbeta på en inspirerad revidering av Bibeln.

Joseph och hans familj bodde i Hiram i ett år. När Joseph kom tillbaka till Kirtland befallde Herren kyrkans medlemmar att bygga ett tempel där. Joseph såg i en syn hur templet skulle se ut.

Medlemmarna arbetade hårt och offrade mycket för att kunna bygga templet.

Till slut var det vackra templet klart. Joseph invigde det den 27 mars 1836.

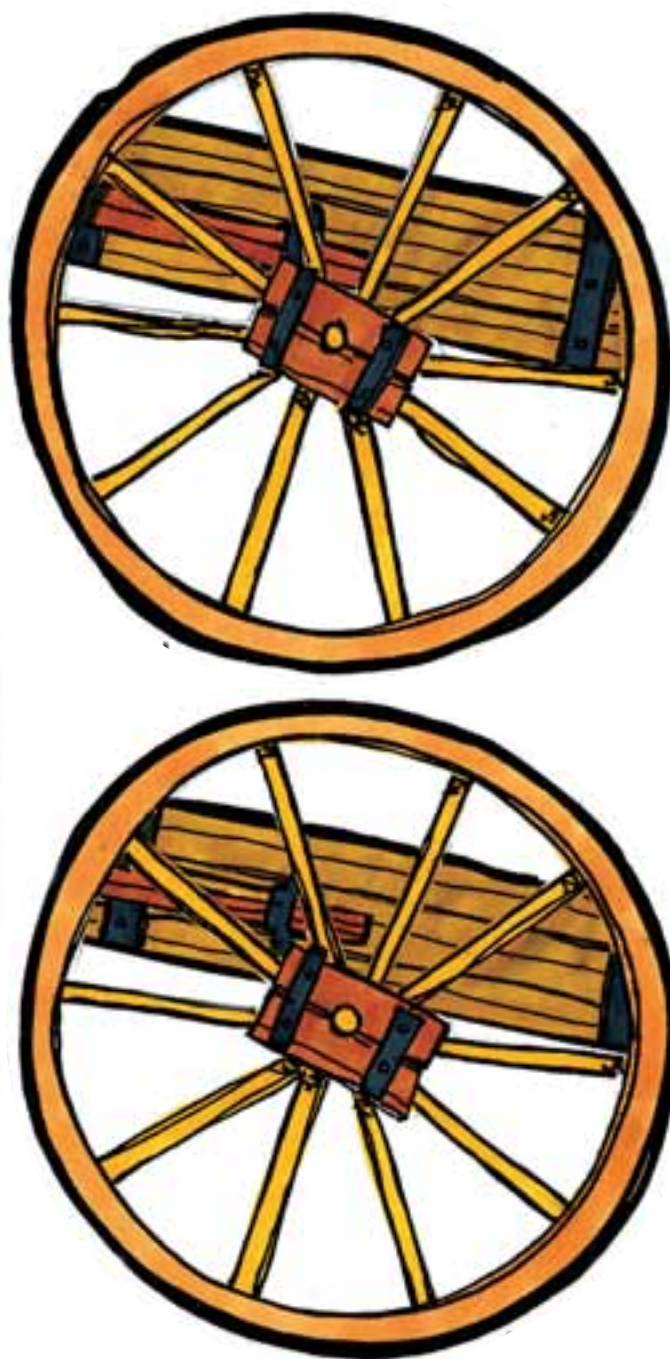
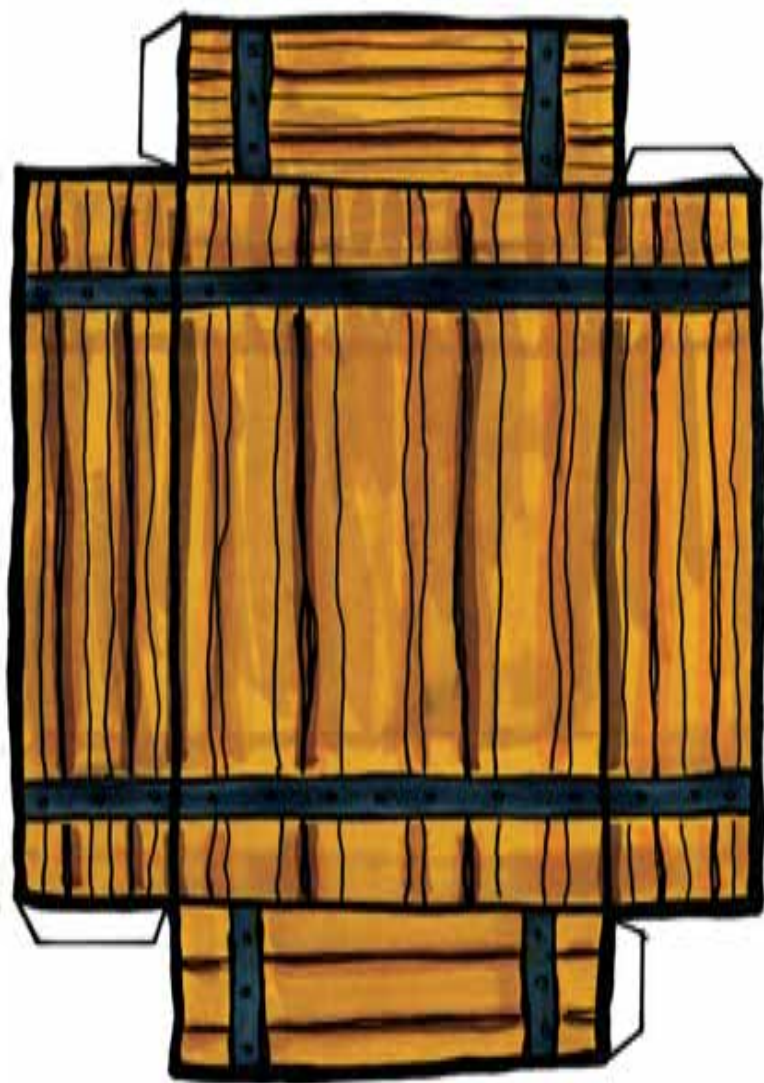

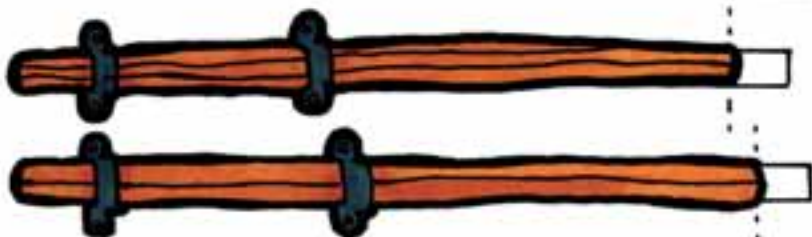
Ar 1856 påbörjade det första handkärrekompaniet sin färd till Saltsjödal. Under de kommande fyra åren drog och sköt över 3 000 personer handkärror över slätterna. Följ dessa instruktioner för att göra en egen handkärra. När du lassar på alla saker kan du tänka på vad du skulle ha tagit med på en sådan resa.

Instruktioner

Ta bort den här sidan från tidningen, klistra fast den på tjockt papper och klipp ut bilderna. För att göra botten på handkärran viker du upp sidorna och fram- och baksidan och klistrar fast flikarna. Klistra fast ett hjul och ett handtagsskaft på varje sida. Klistra fast tvärlånet mot flikarna i ändarna på handtagsskaften. Vik flikarna på resten av figurerna så att de kan stå upp. Sätt pappan och mamman innanför tvärlånet. (Klistra fast pappans arm utanför handtagen så att det ser ut som om han drar kärran.) Sätt dottern och alla saker i kärran och sätt sonen där han kan skjuta kärran framåt. Glöm inte att hänga upp kitteln där bak!

GÖR DIN EGEN HANDKÄRRA

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på "Languages".

Söner och döttrar till Gud

Från en intervju med äldste Paul K Sybrowsky i de sjuttios kvorum, för närvarande president för området Australien, av Melvin Leavitt

*"Har vi inte alla en enda Fader?"
(Mal 2:10)*

Jag är född av goda föräldrar. Min far och mor höll på ärlighet och redbarhet, värderingar som kyrkan undervisar om, men de var inte aktiva medlemmar. Men mina vänner gick till Primär och då gjorde jag det också. Jag var glad där och ville aldrig missa en enda gång.

Primär blev min familj i kyrkan. Jag gick på sakramentsmötet varje vecka och satt tillsammans med mina vänner i Primär. Jag förstod inte helt vad sakramentet handlade om, men jag kände något speciellt när jag tog det. Jag förstod hur ett förbund kändes innan jag lärde mig vad ordet betyder.

När jag fyllde 12 blev aronska prästadömetets kvorum min andra familj i kyrkan. Jag kände stor kärlek och vördnad för prästadömet. Som president för diakonernas kvorum ledde jag kvorummöten, och när en ny diakon skulle ordinerats hälsade jag honom välkommen med ett litet tal. Jag minns att jag sade: "Det här är Guds prästadöme. Du måste hedra det."

Efter gymnasiet tog jag värvning som

reserv i armén. Mitt befäl öppnade möjligheter för mig att bli officer i Förenta staternas armé. Han var mycket vänlig men också mycket stor och imponerande. Det var ingen som sade nej till honom. Jag frågade om jag kunde gå hem och tänka över saken.

Jag bad den kvällen, och jag kom att tänka på dopbönen som finns i Läran och förbunden 20:73: "Med fullmakt av Jesus Kristus döper jag dig i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn."

Jag gick tillbaka morgonen därpå och talade om för mitt befäl att jag hade beslutat mig för att tacka ja — till en kallelse från min himmelske Fader och hans Son Jesus Kristus att med deras fullmakt verka som missionär för min kyrka.

Känslan av att ha fått den bönen besvarad var underbar, och jag har haft

Äldste Sybrowsky och hans familj 2006.

den känslan om och om igen när jag har bett om viktiga beslut. Det känns som om jag alltid har vetat att min himmelske Fader och Jesus

Kristus känner mig och älskar mig.

Min omvändelse måste ha börjat när jag gick i Primär och kände Anden där. Jag fortsatte att känna Anden i aronska prästadömetets kvorum och på missionsfältet. Jag känner den fortfarande i dag.

Vi är alla söner och döttrar till vår himmelske Fader. Han glömmer oss aldrig, men vi glömmer honom ibland. Därför har han gett oss trons princip, för att hjälpa oss komma ihåg. För att hjälpa oss utveckla tro på vår himmelske Fader har han gett oss möjlighet att få erfarenheter. När jag tittar tillbaka på mitt liv är jag tacksam för de erfarenheter jag haft som har stärkt min tro.

Gläds åt de erfarenheter din himmelske Fader ger dig. Lär dig det som han vill att du ska lära dig av dem. Vår himmelske Fader ger oss var och en erfarenheter som stärker vår tro på honom och på hans Son.

Om några av de erfarenheter du har haft är sorgliga, kan du tänka på att du är en son eller dotter till din himmelske Fader och att han älskar dig. Detta är ett säkert ankare som aldrig kommer att tas bort. Någonsin! Det är evigt och har sina rötter i frälsningsplanen. Du måste hålla fast vid det oavsett vad som händer. ●

Vill du följa med mig till Primär?

"Medelst små och enkla medel utträttas mycket stort" (Alma 37:6)

RENÉE HARDING

Baserad på en sann berättelse

Alla i tredje klass, även jag, höll med om att Christy var klätterställningens och gungornas drottning. Ingen kunde klättra lika snabbt eller gunga lika högt som Christy. Och hon var lika bra på att leka lekar. Men det som var viktigast för mig var att hon och jag var goda vänner. En dag i skolan, under rasten, frågade Christy: "Vill du följa med mig till Primär?"

Jag hade aldrig hört talas om Primär förut. "Vad är det?" frågade jag.

Christy förklarade: "Primär är något speciellt i min kyrka, bara för barn. Om du följer med får du sjunga sånger, träffa nya vänner, lära dig nya saker och så kan du träffa min primärlärare, som är jättesnäll."

"Lika snäll som fröken Palmer?" frågade jag. Jag var säker på att ingen lärare kunde vara

lika snäll som vår lärare i tredje klass.

Christy skrattade. "Ja, hon är lika snäll som fröken Palmer." Efter skolan sprang jag hela vägen hem för att fråga mamma om jag fick följa med till Primär.

Men mamma var inte lika förtjust i idén som jag var. "Jag behöver lite mer information", sade hon. "Vad heter Christys kyrka?"

Det var ju ingen lätt fråga att börja med eftersom, som jag sade till mamma: "Jag kommer inte ihåg namnet."

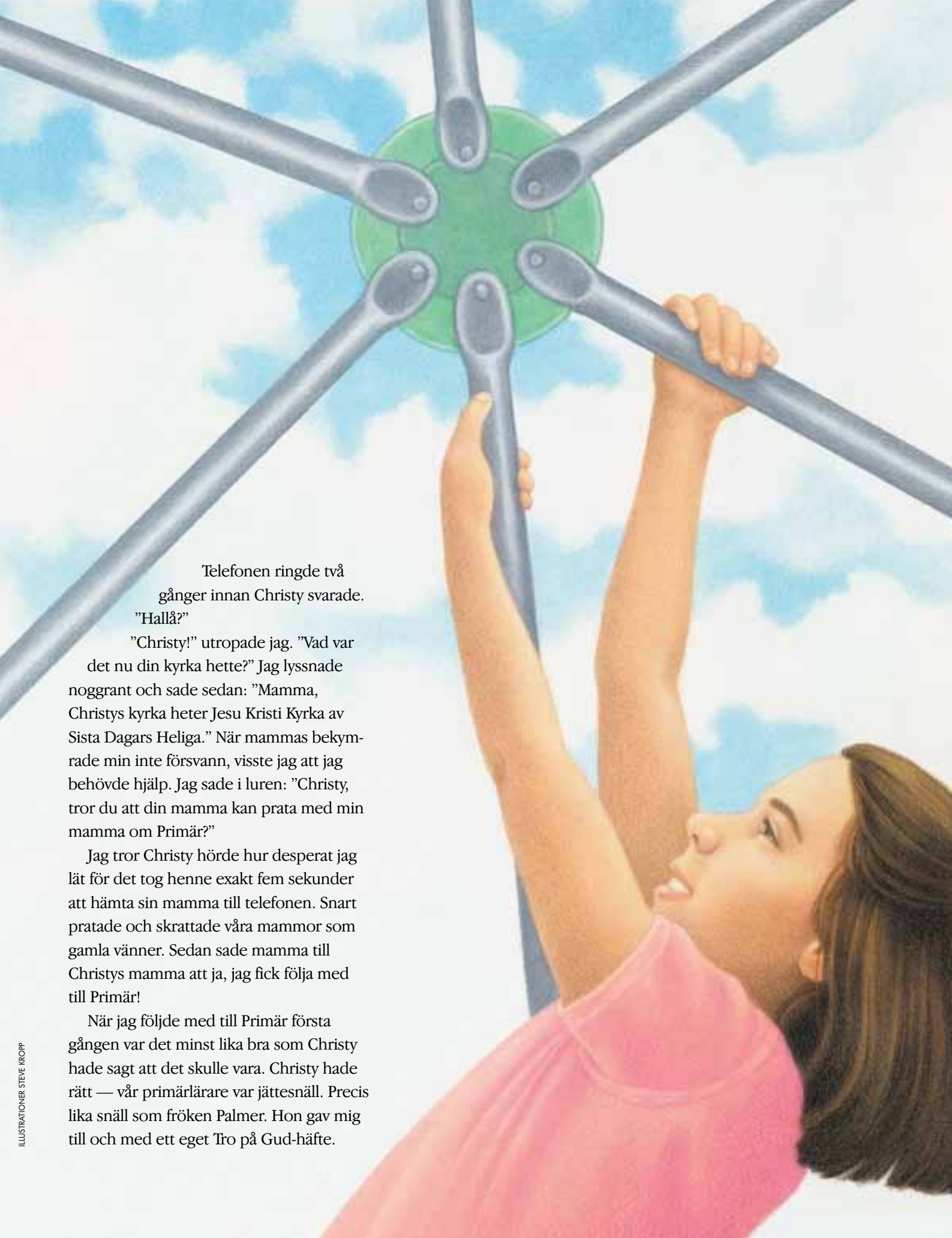
Det är ett långt namn som jag aldrig hört förut." Jag såg på mammas bekymrade ansiktsuttryck att det var fel svar.

"Vänta, jag ringer till Christy på en gång!" Jag sprang till telefonen och slog Christys nummer innan mamma hann säga ett ord.

"De duktigaste missionärerna, medlemmar och heltidsmissionärer, handlar alltid av kärlek."

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kворum, "Dela med oss av evangeliet", *Liahona*, jan 2002, s 8.

A young girl with long brown hair, wearing a pink shirt, is looking up and reaching her arms towards a green circular object in the sky. Five grey, tube-like structures extend from the green circle, resembling stylized tentacles or communication lines. The background is a bright blue sky with soft white clouds.

Telefonen ringde två gånger innan Christy svarade.
"Hallå?"

"Christy!" utropade jag. "Vad var det nu din kyrka hette?" Jag lyssnade noggrant och sade sedan: "Mamma, Christys kyrka heter Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga." När mammas bekymrade min inte försvann, visste jag att jag behövde hjälp. Jag sade i luren: "Christy, tror du att din mamma kan prata med min mamma om Primär?"

Jag tror Christy hörde hur desperat jag lät för det tog henne exakt fem sekunder att hämta sin mamma till telefonen. Snart pratade och skrattade våra mammor som gamla vänner. Sedan sade mamma till Christys mamma att ja, jag fick följa med till Primär!

När jag följde med till Primär första gången var det minst lika bra som Christy hade sagt att det skulle vara. Christy hade rätt — vår primärlärare var jättesnäll. Precis lika snäll som fröken Palmer. Hon gav mig till och med ett eget Tro på Gud-häfte.

hälsades vi välkomna av en vänlig man med namnskytt. När han visade runt oss hade mamma massor av frågor, och mannen verkade ivrig att besvara varenda en av dem. När rundturen var över skrev mamma sitt namn och sin adress i gästboken och bockade sedan i en ruta med ordet "JA" intill, och visade därmed att hon skulle vilja ta emot mer information om kyrkan.

När vi kom hem från vår semester kom två unga män som kallade sig äldster till vår lägenhet. De berättade för oss att de var missionärer som hade fått ett meddelande ända från besökscentret i Salt Lake City om att mamma skulle vilja ha mer information om kyrkan. De sa att de gärna ville undervisa vår familj om vår himmelske Faders plan och om Jesu Kristi evangelium. Det var då missionärerna började undervisa vår familj.

Första gången vi gick till kyrkan tillsammans sade jag till min familj att de måste lägga armarna i kors när vi gick in i kapellet. I Primär hade jag lärt mig att man visade vördnad på det sättet. Vi försökte alla att hålla armarna i kors den dagen, men det var så många som kom fram och ville skaka hand och välkomna oss till kyrkan att vi inte kunde hålla dem i kors särskilt länge.

När missionärerna hade hållit alla sina lektioner frågade de mamma om hon skulle vilja döpas som medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Hon sade att hon behövde be om det. Klockan sex morgonen därpå ringde mamma till missionärerna och berättade att hon bett hela natten och frågat om hon skulle döpas och att svaret var ja! Mina bröder och jag sade också till dem att vi ville döpas.

Jag minns fortfarande hur det var att stiga ner i vattnet i dopbassängen. Jag var klädd i vitt och kände mig så lycklig inombords att jag ville skratta och ropa på samma gång. Jag tittade upp och såg att mamma grät glädjetårar. Sedan tittade jag på Christy, som nästan var lika entusiastisk som jag eftersom allt ju hade börjat med att hon frågade mig: "Vill du följa med mig till Primär?" ●

Den dagen gick jag hem och visade mamma mitt häfte och berättade allt om Primär för henne. Jag sjöng till och med "Hallåsången" (*Barnens sångbok*, s 130) för henne och mina två bröder, vilken alla barnen hade sjungit för mig. När mamma betraktade bilden av Jesus Kristus på framsidan av mitt häfte och läste några av sidorna inuti, såg hennes ansikte stilla och tankfullt ut. Sedan sade hon att jag kunde följa med Christy till Primär varje vecka om jag ville.

Det ville jag absolut, men det blev så att jag bara följde med några gånger till eftersom det blev sommarlov och vår familj åkte på semester. Vi packade bilen full och körde från Kalifornien hela vägen till min mormors gård i Illinois.

Den andra dagen av vår resa, när vi körde in i Utah, såg vi affischtavlor längs motorvägen med namnet på Christys kyrka. De inbjöd människor att komma och se något som kallades besökscentret i Salt Lake City. Mamma sade att hon skulle vilja stanna till där så att hon kunde få veta mer om kyrkan.

När vi gick in genom dörren till besökscentret,

Familjefasta

"Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus." (Joh 8:12)

För några år sedan bestämde vi oss i min familj för att ha en särskild fasta för dem som hade drabbats av en naturkatastrof långt borta. Jag föreslog att vi efter fastan skulle ge pengarna som vi sparat i våra sparburkar till kyrkans humanitära fond. Vi har två glasburkar som vi lägger mynt i. En är en vänlighetsburk, och varje gång någon hjälper till med något eller gör en vänlig gärning så lägger jag ett mynt i burken. I slutet av året använder vi oftast pengarna i burken till en rolig familjeaktivitet. Den andra är en otrevlighetsburk, och varje gång någon är sur eller bråkar så lägger han eller hon ett mynt i den burken. Pengarna i den burken ges till behövande barn.

När vi började fastan så räknade vi våra mynt. Nioårige Leonardo gick och hämtade sin egen sparbössa. Han tog alla sina pengar och några av sina leksaker och sade att han ville ge dem också. Tolvåriga Mariana hämtade också sina pengar. Även om barnen bara hade några få dollar att ge, var det allt de hade.

Att fasta är en uppoffring för Leonardo och Mariana, liksom det var att ge bort pengarna i burken. Men när de gav sina egna sparpengar visste jag att de verkligen brydde sig om vår himmelske Faders barn som lider på andra sidan jorden. ●

Regina Moreira Monteiro, Brasilien

ILLUSTRATION APRIL STOTT

EFTERSOM JAG VET ATT VI ALLA ÄR GUDS BARN SKA JAG BERÄTTA OM EVANGELIET FÖR ANDRA

"Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!" (L&F 18:15)

Bronsstaty av Samuel H Smith, av Dee Jay Bawden

Samuel H Smith, trofast bror till Joseph och Hyrum Smith, var en av kyrkans första missionärer. Från våren 1830 till slutet av december 1833 gick Samuel över 640 mil och delade ut exemplar av Mormons bok ur sin väska. Den 13 mars 2008 var det 200 år sedan Samuel föddes.

Har du någonsin undrat över hur Liahona kommer till? När du tittar på tidningen som du håller i, undrar du då vem som sammanställde den och hur det gick till? Kom med på en visning av kyrkans tidningar och få reda på hur tidningarna sammanställs. Se "Så görs kyrkans tidningar", s 38.

Kyrkonytt

FOTO RON TAYLOR

Den här nya samlingslokalen i närheten av den lokala moskén är en av tre som kyrkan hjälpte till att bygga i Indonesien.

Långsiktigt bistånd hjälper tsunamioffer återhämta sig

Karianne Salisbury, Kyrkans tidningar

Det tog lång tid för Sukardi från Indonesien och hans familj att komma över tsunamin, som 2004 drabbade Asiens sydöstra kust, och känna hopp igen.

”Det kändes som om världen skulle gå under, det var ofattbart”, sade Sukardi när han tänkte tillbaka på den 26 december 2004, dagen då en massiv undervattensjordsbävning skedde i havet utanför Indonesien och orsakade en tsunami som dödade över 225 000 personer från 11 länder. ”Men vi överlevde, vi är tillsammans och vi är lyckliga.”

Sukardi, som tusentals andra, förlorade familjemedlemmar och vänner, sitt hem, sin mark och nästan livet. Han spolades bort av tsunamin, men lyckades fatta tag i ett kokosträd och klängde sig fast i det medan han väntade på att vattnet skulle dra sig undan.

Tillsammans med familjemedlemmar, som alla kan berätta liknande historier, bor Sukardi idag i ett hus som byggts med hjälp av Latter-day Saint Charities, en organisation inom kyrkans humanitärverksamhet, som en del av kyrkans insats att bistå tsunamins överlevande.

Engagerad i långsiktig återhämtning

Kyrkans nödbistånd under de första månaderna efter tragedin bestod av basvaror såsom mat, hygienpaket, medicinska förnödenheter och kläder. På grund av medlemmarnas stora donationer började kyrkan planera långsiktigt återhämtningsbistånd. Som en del av detta långsiktiga bistånd anställdes fiskare och snickare för att bygga över 130 fiskebåtar som skulle ersätta de som förstörts. Förare till stora grävmaskiner anställdes för att återställa diken kring räkfarmar. Symaskiner, vävmaskiner, motordrivna handplogar och andra verktyg donerades för att uppmuntra till oberoende.

”Hela första året inriktade vi oss på att återetablera livsuppehållen och hjälpa personer återgå till arbetet”, sade Brett Bass, chef för kyrkans humanitär tjänst. ”Sedan översåg vi våra resurser, identifierade de största behoven och ändrade vår inriktning till permanent återuppbyggnad.”

Kyrkan uppförde bland annat samlingslokaler, hem, skolor, medicinska kliniker och rena vatten-system — vilket blev möjligt tack vare den enorma utströmning av humanitär generositet som visades. I nödens tid hjälpte kyrkans medlemmar från hela världen till för att göra detta möjligt.

Kyrkans enorma arbete i Indonesien avslutades i december 2007. Stora projekt inbegrep bland

Jim Greeding skakar hand med Abdul Samad efter att ha gett honom och hans överlevande familj ett nytt hem.

annat byggnationen av 902 hem, 3 samlingslokaler, 15 skolor och 3 fullt utrustade hälsokliniker, renoveringen av en sjukhusflygel och genomförandet av vattenprojekt i 24 byar.

Återuppbygger hem och liv

Abdul Samad bodde i en hastigt ihopsatt samhällsbarack under två och ett halvt år innan han och hans familj flyttade in i sitt nya hem. Han förlorade sin hustru och hennes mor under flodvågen, men hoppas nu kunna förbättra situationen för sin resterande familj, tre döttrar och en son.

Vart och ett av de 902 hemmen som byggdes och donerades är på 44 km². De hundratals mottagarna sade ofta att de trodde att deras hem var bland de mest välbyggda hemmen, att de skulle lämna dem i arv till sina barn och barnbarn. De älskade färgerna som valts och kaklet på golvet och uttryckte tacksamhet för att ha något fast och tryggt i sitt liv igen.

”När jordbävningen skedde och orsakade tsunamin flydde de som var hemma från sitt hem”, sade Jeff McMurdo från International Organization for Migration, som

byggde hemmen tillsammans med kyrkan. ”Ända sedan dess har de varit på flykt. Så när de får nyckeln till ett hus får de också på sätt och vis

nyckeln till att komma över tsunamins tragedi.”

Etablerar skolor och hopp

Kyrkan fortsatte sitt uppbyggnadsarbete genom att tillsammans med Islamic Relief och Adventist Development and Relief Agency bygga 15 skolor, samt utbilda nya lärare och ta fram en läroplan och ett supportsystem för utbildning.

Många av lärarna i området dödades av tsunamin, vilket orsakade stor brist på lärare. Kamaruzzaman, lärare från Banda Aceh, är en av endast två överlevande lärare från sin skola. På grund

av förlusten av byggnader, lärare och barn sköttes utbildningssystemet på ett mycket provisoriskt sätt tills dess att de nya skolorna byggdes.

”De gick till en tillfällig skolbyggnad — en samlingslokal med omkring 40 elever i varje rum”, sade Kamaruzzaman, som nu är rektor för en nybyggd skola. ”Eleverna har idag en bättre skola som är bättre lämpad för utbildning. De har också en ljusare framtid.”

Varje skolbyggnad utrustades med bänkar, vita tavlor och bibliotek för att barnen skulle få en kvalitativ inlärningsmiljö. Allt eftersom det fanns fler utbildade lärare betonades fortbildning av dem och utvecklingen av en ny läroplan.

Herliana, utbildningssamordnare för Islamic Relief, sade att hon är mycket stolt över att få arbeta med

Nya lärare förbereder sig för dagen vid Min Lampuuks skola, 1 av 15 som byggts för att ersätta förstörda skolor.

detta projekt. "Det fanns inga skolor och mycket få utbildade lärare kvar", sade hon. "Det här är ett stort tillskott till samhället. Tillsammans har vi stort inflytande på barnens, lärarnas, föräldrarnas och familjernas liv."

Tillhandahåller rent vatten

Fauziah, en livlig och glad kvinna, är idag vattenskötare för sin lilla by i närheten av Bireuen i Acehprovinsen. Hennes jobb är att föra uppteckning över och samla in vattenavgifter från dem som använder samhällets nya vattensystem.

Tillsammans med International Relief and Development fullförde kyrkan vattenprojekt i 24 byar, där de bland annat renoverade brunnar, installerade lagringscisterner, förbättrade renhållningen och uppgraderade leveranssystemet. Arbetet tillhandahåller rent vatten till 20 000 människor.

"Förut var det svårt att få tag på bra vatten och det tog lång tid att hämta det", sade Fauziah när hon uttryckte tacksamhet för att ha vatten alldeles utanför dörren. "Nu kommer våra barn att få bättre hälsa och en bättre framtid."

Bad- och tvättinrättningar byggdes också i byarna och invånarna fick utbildning i hur de bör ta hand om inrättningarna och hålla dem rena.

Förbättrar hälsovården

Varje by fick utbildning i personlig

Trädgårdarna till två av över 900 hem som byggdes har redan inhägnats.

hygien, men större insatser gjordes för att förbättra hälsovården genom byggnationen av tre fullt utrustade hälsokliniker och renoveringen av en sjukhusflygel.

"Det var ett stort behov", sade Syarman, samhällsledare i Bireuendistriktet, där man tidigare tvingats att gå 15 kilometer för att få medicinsk vård. "Vårt folk kan idag få nödvändig medicinsk hjälp i närheten av hemmet. Det är bättre än det var tidigare, och vi är mycket tacksamma."

Kyrkan anordnade också utbildning för läkare och medicinsk personal och tillhandahöll nödvändig medicinsk utrustning.

Gör det på Herrens sätt

För Bill och Linda Hamm från Anchorage i Alaska var arbetet en personlig utmaning. De kallades att verka som välfärdsmissionärer för att tillse biståndsarbetet efter tsunamin i Indonesien. "Vi gladdes över utmaningen, men överväldigades av möjligheten", sade broder Hamm.

Även Jim och Karen Greding från Thousand Oaks i Kalifornien fick denna möjlighet. Paret kallades att

tillse fullbordandet av projektet då broder och syster Hamms 18 månader långa mission var över. Dessa personer

hade ansvaret att närvara vid genomförandet av projekten och tillse arbetet. De representerade inte bara kyrkan, utan också alla dem som donerat till projektet.

"Det var vårt ansvar att tillse att arbetet var kvalitativt och att pengarna som tilldelats användes på rätt sätt", sade syster Greding. Kyrkans representanter närvarade under varje delmoment och det, tillsammans med hur de finansierade projekten, särskiljde kyrkan från andra organisationer.

"Vi behandlade vår budget som om det var heliga medel och gjorde allt för att se till att pengarna användes effektivt och inte slösades bort", sade Bill Reynolds, chef för områdesprojekt under tsunamibiståndet. "Många organisationer bidrog med pengar utan att få annat än periodiska rapporter om hur de användes. Vi tillhandahöll pengar i omgångar allt eftersom förutbestämda förväntningar uppnåts och tillsåg personligen arbetet. Organisationerna vi arbetade tillsammans med visste att om vi sade att vi ville få något utfört, och utfört på ett visst sätt, så behövde de möta dessa förväntningar."

Ger hoppet tillbaka

Kyrkan inriktade sig på att hjälpa Indonesien och dess folk att ta ett

enkelt steg framåt, ett steg bort från tragedi och smärta och ett steg mot att återställa livet. Missionärernas arbete är endast en liten del av allt arbete som många personer och organisationer utförde för att hjälpa tsunamins offer, men de fick tillfälle att dela med sig av sin kärlek, medlemmarnas kärlek och Kristi rena kärlek.

"Vi fick inte proselytera, men vi representerade Herren och försökte dela med oss av vårt vittnesbörd under vårt arbete genom att visa vänlighet, vara artiga, eller helt enkelt genom att le", sade syster Hamm. "Ibland fick vi tillfälle att förklara var pengarna kom ifrån, så vi berättade om vår profet och hur han uppmanade medlemmarna att fasta under 24 timmar och donera

pengarna som annars skulle ha gått till mat till en särskild fond. Jag tror att Anden vittnade för dem och att de förstod att det fanns människor världen över som älskade dem."

Tsunamins spår är fortfarande tydliga, men folket har uttryckt tacksamhet för allt arbete som utförts å deras vägnar.

"Det är helt enkelt en upplevelse man inte glömmer, och alla som reser till dessa områden kan inte undvika att se förödelsen, hur havet tog över landsmassor, platser där så många förlorade livet och nära och kära", sade syster Greding. "Många som tidigare betraktade kristna med misstänksamhet har tänkt om. En del stirrade på oss, men för det mesta sade de med bruten engelska: 'Tack, mister.' Det hörde vi ofta." ■

Annat bistandsarbete i Indonesien

Kyrkan har avslutat sitt stora projekt för långsiktigt tsunamibistånd i Indonesien, men Humanitärtjänsten fortsätter med sina pågående bistandsprojekt och har ingen tanke på att vända sig bort från nya relationer som bildats och gamla relationer som stärkts under tsunamibiståndet.

"Vi utförde välfärdsarbete i Indonesien innan tsunamin drabbade dem och vi fortsätter dessa projekt i landet idag", säger Brett Bass, chef för kyrkans humanitärtjänst.

Sedan i början av 2007 har över två dussin välfärdsprojekt utförts eller påbörjats. Bland dessa projekt kan nämnas nödhjälp till offer under översvämningar i Jakarta och Solo, jordskred i Java och jordbävningar i Sumatra och Bengkulu. Andra projekt omfattar bland annat donation av rullstolar till och arbetsutbildning för handikappade, tillhandahållande av medicinska förnödenheter till ett sjukhus, bekostnad av ett antal barnoperationer, donation av möbler och städredskap till olika skolor, samt tillsyn av flera vattenprojekt till byar utan rent vatten. ■

Medlemsstudenter tycks motverka trenden att hoppa av skolan

Medan ett allt större antal tonårsstudenter hoppar av skolan, enligt en rapport från en amerikansk grupp som arbetar för ungdomars bästa, stannar många unga medlemmar i kyrkan inte bara kvar i skolan, utan tar också extra klasser.

Både sekulär och religiös utbildning har betonats i sista dagars heligas lära och kultur sedan profeten Joseph Smith skrev och citerade helig skrift på 1800-talet: "Guds härlighet är intelligens." (L&F 93:36)

President Henry B Eyring, första presidentskapet, betonade länken mellan religiösa och sekulära studier under ett tal till kyrkans lärare 2001.

"Kom ihåg att ni är intresserade av att inte bara utbilda er för livet, utan för det eviga livet. När ni klart ser den verkligheten med era andliga ögon, kommer ni att sätta den andliga lärdomen först och ändå inte förbi-se era världsliga studier. Faktum är att ni kommer att arbeta hårdare med era sekulära studier än ni skulle ha gjort utan er andliga vision", sade han.

Denna förkärlek för studier hos sista dagars heliga ungdomar dokumenterades i en annan rapport, *National Study of Youth and Religion*, som studerade religion

bland tonåringar i Förenta staterna. Enligt den utmärkte kyrkans ungdomar sig inom religiös kunskap och hängivenhet i en tid då kyrknärvaro och religiösa studier bland tonåringar i allmänhet är lägre än någonsin.

Studiens slutsatser har gjort att många undrat över vad det är inom sista dagars heligas kultur och lära som hjälper föräldrar fostra pålitliga, utbildade och välanpassade ungdomar. En del av svaret ligger i betoningen på utbildning inom kyrkans kultur och en del av svaret ligger i att de flesta 14–18-åringarna i kyrkan vill ta examen från seminariet.

För att de flesta av kyrkans ungdomar ska ta examen från seminariet måste de träffas fem gånger i veckan, vanligtvis mellan 6–7 på morgonen, under fyra år för att studera skrifterna och samtala om hur principer i skrifterna kan tillämpas på deras dagliga liv. Allt detta händer utanför deras vanliga skolklasser — även om många i västra Förenta staterna kan träffas under skoltid — och omfattar över 1 000 timmars religionsutbildning.

Att delta i seminariet kräver stort engagemang och offer för elever som bor i områden där det finns få sista dagars heliga. Men ständig självdisciplin fostrar självförtroende och karaktär, och det genomsyrar andra delar av dessa ungdomars liv.

En av anledningarna till att de träffas så tidigt på morgonen kommer av kyrkans lära. President Gordon B Hinckley (1910–2008), kyrkans 15:e president, sade: "Den

FOTO MATT REIER

Många unga medlemmar i kyrkan anser att utbildning är viktigt.

här kyrkan finns till tack vare intellektuell nyfikenhet. Vi tror på utbildning, och vi använder en stor del av vår budget till att utbilda våra ungdomar. Vi förväntar oss att de ska tänka efter. Vi förväntar oss att de ska utforska saker och ting. Vi förväntar oss att de ska använda sin

hjärna och fördjupa sig inom alla områden. Om vi har ett motto är det följande: 'Guds härlighet är intelligens.'" (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, s 127)

Över 360 000 elever i high school går i seminariet, 211 000 av dem på morgonen. ■

Kyrkan fortsätter ha "öppna dörrar"

Profeten Joseph Smith underhöll ofta besökare hemma i New York, Ohio, Missouri och Illinois — både dem han själv inbjöd och de som besökte staden. Faktum är att han byggde ett hotell i Nauvoo i Illinois för att husera besökare som ofta kom för att träffa honom och andra ledare i kyrkan.

Denna gästfrihet fortsatte när kyrkans medlemmar flyttade västerut. Många framstående personer besökte Salt Lake City under kyrkans tidiga dagar.

Idag ligger kyrkans anläggningar

som tempelområdet högt upp på turisternas och besökares lista över platser att besöka i Salt Lake City.

Miljontals människor besöker årligen tempelområdets anlagda mark, där inte endast det arkitektoniskt unika Tabernaklet står utan också det granitklädda templet som har blivit en symbol för själva kyrkan.

Människor kommer för att besöka tempelområdet och platserna kring kyrkans huvudkontor — konferenscentret, det släkthistoriska biblioteket, kyrkans konsthistoriska museum, Joseph Smith Memorial

En internationell delegation av hinduiska swami på besök till Salt Lake City får en guidad tur på kyrkans humanitära center.

Buildning, och till och med kyrkans kontorsbyggnad — både semestrande personer och familjer, affärsmänniskor på rast under konferenser eller möten, strötittare och betydande eller inbjudna gäster.

När gästerna kommer till tempelområdet hälsas de välkomna av unga kvinnor från hela världen som verkar som heltidsmissionärer för kyrkan. Dessa unga missionärer får hjälp av nära 1 300 deltidsvolontärer — par eller enskilda som, tillsammans med de unga missionärerna, ger korta guidade turer och berättar om kyrkans historia och trosuppfattningar för intresserade besökare. Volontärer tillbringade sammanlagt nästan 240 000 timmar som värdar eller värdinnor på tempelområdet under 2007.

År 2007 besökte uppskattningsvis fem miljoner människor tempelområdet, en av statens mest besökta

turistattraktioner. Uppteckningar visar att besökare kom från varje stat i Förenta staterna och från 83 andra länder.

Oavsett var gästerna kommer ifrån visar de entusiastiska och hängivna guiderna som verkar som heltids- eller deltidsmisionärer samma traditionella gästfrihet som funnits i kyrkan sedan Joseph Smiths dagar. ■

TEMPELNYHETER

Kyrkans 125:e tempel finns i Rexburg i Idaho

Templet i Rexburg i Idaho är öppet efter invigningen den 10 februari 2008 av president Thomas S Monson, som en av hans första åtgärder som kyrkans 16:e president.

President Monson presiderade över alla fyra invignings-sessionerna och hade sällskap av äldste Russell M

Nelson och äldste David A Bednar i de tolv apostlarnas kvorum.

Templet i Rexburg ligger söder om Brigham Young-universitetet — Idaho och är kyrkans 125:e tempel i verksamhet i hela världen och det tredje i Idaho. Omkring 200 000 personer besökte templets öppet hus under månaden innan invigningen.

Byggnationen av det 5 100 m² stora templet tillkännagavs i december 2003 och första spadtaget togs i juli 2005. Templets fasad täcks av kvarts och det har 700 glasmålningar. Templet betjänar omkring 47 000 medlemmar i östra Idaho. ■

Tempel invigt i Curitiba i Brasilien

Dörrarna till templet i Curitiba i Brasilien planeras att öppnas måndagen den 2 juni 2008, dagen efter dess fyra invignings-sessioner som inplanerats för söndagen den 1 juni.

Ett kulturevenemang ska hållas lördagen den 31 maj, kvällen innan invigningen. Kulturevenemanget och invigningen skedde efter ett två veckors långt öppet hus från den 10–24 maj 2008.

Templet i Curitiba är det 126:e templet i verksamhet världen över och det femte sista dagars heliga templet i Brasilien. Det finns också tempel i Campinas, Porto Alegre, Recife och São Paulo. Templet i Manaus, som tillkännagavs under 2007, blir

Brasiliens sjätte tempel.

Templet i Curitiba tillkännagavs i augusti 2002 och första spadtaget togs i mars 2005. Det kommer att betjäna över 42 000 medlemmar, bland annat de som bor inom Paraná och Santa Catarinas 21 stavar.

Invigningen och andra evenemang var inplanerade att ske efter det att denna tidning trycktes. ■

Evenemangen kring templet i Panama City tillkännages

Första presidentskapet har tillkännagett datum för öppet hus och invigning av templet i Panama City i Panama, kyrkans 127:e tempel i verksamhet världen över.

Templet, som är det första i Panama, kommer att öppnas upp för allmänheten den 11 juli 2008 och kommer att vara öppet alla dagar utom söndagar tills den 26 juli. Ett kulturevenemang kommer att hållas den 9 augusti innan de fyra invigningssessionerna som ska hållas söndagen den 10 augusti 2008. Templet öppnas för förrättningsarbete måndagen den 11 augusti.

Byggnationen påbörjades i oktober 2005 efter det att äldste Spencer V Jones i de sjuttios kворum, då områdespresident för Centrala Amerika, tog första spadtaget. Templet tillkännagavs i augusti 2002. Det finns omkring 22 000 medlemmar i sju stavar och tre distrikt i Panama. ■

VÄRLDSNOTISER

Webbsida om Frälsaren

JesusChrist.Lds.org, en ny webbsida om Frälsaren, lanserades för engelsktalande den 25 februari 2008 och planeras att finnas tillgänglig på andra språk i framtiden.

Besökare finner där information, artiklar och multimediepresentationer om Frälsaren, uppdelade i tre huvudteman: tro på Jesus Kristus, hans liv och verksamhet, samt vittnesbörd om honom.

Webbsidans besökare får tillgång till material som musik och videoklipp och där finns länkar till andra samhörande källor.

Broschyr om förberedelse finns tillgänglig på 33 språk

Förbered allt som behövs, två broschyrer som innehåller enkla budskap om familjens hemförråd och familjens ekonomi, finns nu tillgängliga på 33 språk. Broschyrerna, som kan fås via lokala prästadömsledare, finns också tillgängliga på Internet på 24 språk på ProvidentLiving.org. Klicka på **Family Home Storage** eller **Family Finances** på sidans vänstra sida. Klicka sedan på **Family Home Storage Pamphlet** eller **Family Finances Pamphlet** på sidans högra sida. Välj sedan ditt språk.

Kyrkan lanserar lettisk webbsida

Kyrkans har lanserat en officiell webbsida för Lettland. Webbsidan kommer att innehålla kyrknyheter och information speciellt för Lettland och är kyrkans officiella internetsida i landet. Inklusive den lettiska webbsidan har kyrkan totalt 63 landsspecifika webbsidor. Varje webbsida är på landets officiella språk och är tillgängliga via LDS.org. (Klicka på **Languages** och sedan på **Country Sites**.)

Ruth Faust avlider

Ruth Wright Faust, 86 år, avled omgiven av sin familj den 10 februari 2008 av åldersrelaterade orsaker, sex månader efter sin makes bortgång, president James E Faust (1920–2007), tidigare medlem i första presidentskapet. Paret gifte sig den 21 april 1943 och hade 5 barn, 25 barnbarn och 28 barnbarns barn. Systrar Faust verkade i många ämbeten, bland annat inom hjälpföreningens presidentskap i församlingen och staven. Hon reste med sin make världen över och kom att älska medlemmar från många kulturer. ■

Fler förslag till samlingsstunden, juli 2008

Här följer fler förslag som Primärföreningens ledare kan använda tillsammans med samlingsstunden i det här numret av *Liabona*. För lektionen, anvisningarna och aktiviteten som hör samman med dessa förslag, se "Jag kan vara en missionär nu" på sidorna LS4 och LS5 i Lilla stjärnan i det här numret.

1. Innan samlingsstunden, gå igenom berättelsen om Richard som president Gordon B Hinckley 1910–2008) återgav. (Se "Behovet av större vänlighet", *Liabona*, maj 2006, s 59–60.) Var beredd på att återge berättelsen med egna ord.

Blanda ihop orden i uttalandet "Genom att leva efter evangeliets normer kan jag vara missionär nu". Be eleverna lägga orden i rätt ordning. Be barnen nämna några av Mina evangelieideal, och samtala kortfattat om dem.

Be barnen lyssna efter ett evangelieideal medan du återger president Hinckleys berättelse. Samtala om hur viktigt det är att vara vänlig mot andra. Om möjligt, be heltidsmissionärerna eller församlingens eller grenens missionsledare att berätta om hur viktigt det är för missionärer att visa vänlighet mot andra och vara en god vän.

Ge varje barn nödvändigt material för att tillverka en missionärsdocka. (Se *Primär 3*, s 120–121.) När de tillverkat dockorna, be barnen välja ett sätt de kan visa vänlighet på och skriva det bakpå dockan. Använd dockorna för att sjunga en sång eller psalm om missionsarbete. Vittna om att vi är bättre missionärer när vi lyder evangelieidealen.

2. Dela upp Primär i tre grupper och be varje grupp lära sig en del av L&F 18:15. Upprepa skriftstället flera gånger och säg det sedan tillsammans allihopa. Sjung en sång eller psalm om missionsarbete. Fråga barnen vad de kan göra för att vara missionärer nu, och lista deras svar på tavlan.

Placera huset där alla delar med sig av evangeliet från sidan LS4 på tavlan. Be ett barn välja ett fönster och placera det på huset. Läs orden på fönstret. Om förslaget inte finns på er lista på tavlan, lägg till den. Samtala om hur man kan efterleva det som beskrivs i varje fönster. Fortsätt att placera fönster på huset och samtala om hur man kan ha ett hem där evangeliet sprids.

Ge varje barn en kopia av huset där alla delar med sig av evangeliet och ge dem tid att utföra projektet under samlingsstunden. När barnen är klara, gå åter igenom hur man kan ha ett hem där alla delar med sig av evangeliet.

Berätta om en god erfarenhet du haft av att dela med dig av evangeli-

et, eller återge en från *Liabona*.

Vittna om de välsignelser vi får när vi delar med oss av evangeliet.

3. *Sångpresentation*: "Vi har valt att tjäna." (*Barnens sångbok*, s 94–95; eller *Psalmer*, nr 172) Nynna på eller spela igenom sången en gång. Låt barnen räcka upp handen om de känner igen sången. Fråga hur det känns att höra sången. Tala om namnet på sången och visa Evangeliet i bild, nr 612 (Missionärer undervisar om Jesu Kristi evangelium). Förklara att den här sången är en av missionärernas favoriter, de som har valt att tjäna.

Lär dem refrängen först. Sjung sista meningen: "Glädjen ger oss kraft; gå alltid framåt, du som tjänar Gud." Be barnen räcka upp handen när de hör orden "du som tjänar". Sjung meningen för barnen, och be dem lyssna efter vem det är som de ska tjäna. Dela upp Primär i tre grupper. Låt första gruppen sjunga "glädjen ger oss kraft", andra gruppen "gå alltid framåt" och tredje gruppen "du som tjänar Gud". Sjung meningen flera gånger så att varje grupp får tillfälle att sjunga varje fras.

När du lär barnen sångverserna, förklara orden om det behövs.

Berätta kortfattat om en missionär som kallades att verka och gjorde det med Guds kraft. (Till exempel Paulus, Ammon, Samuel Smith, en generalauktoritet, en lokal ledare i kyrkan eller en medlem i din familj.) ■

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESPRESIDENTSKAPET

Hur man hanterar lidande och hjärtesorg i familjen

Äldste Erich W Kopischke

När kung David fick veta att hans son Absalom hade dött blev han mycket upprörd. Han "gick upp i salen över porten och grät. Medan han gick ropade han: 'Min son Absalom, min son, min son Absalom! Om jag ändå hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!'" (2 Sam 18:33)

Liksom de flesta föräldrar plågades David svårt av sorg och smärta över sitt barn. Ändå hade Absalom varit orsak till stor smärta för kung David i många år. Genom sin hämndlystnad hade han splittrat Davids familj. Han opponerade sig öppet mot sin far och gjorde mycket som var ont. Trots allt detta älskade David sin son, och all hans förtvivlan forsade ur honom när nyheten om Absaloms död nådde honom.

Som föräldrar kan vi väl förstå Davids sorg. Det behöver inte alltid vara nyheter om död som orsakar sorg och lidande. I dag kanske vårt liv är i ordning. Våra drömmar är berättigade och våra förhoppningar stora. I morgon kan vi få nyheter som helt överrumplar oss, som slår ner oss och får oss att tvivla, och som faktiskt ibland till och med skakar om vår tro. En maka överger familjen och lämnar den andra ensam med bördan att uppfostra barnen, och med den all oro. Barn attraheras av världens lockelser och går plötsligt sin egen väg och vill

leva utan evangeliet. Våra närmaste familjemedlemmar avslöjar överträdelser och handlingar som vi aldrig skulle ha trott var möjliga.

Skrifterna lär oss att vi ska sträva efter att bli fullkomliga. Vi litar på Herrens löften när han säger: "Lären att den som gör rättfärdiga gärningar skall få sin lön, ja, frid i denna världen och evigt liv i den tillkommande. Jag, Herren, har talat det, och Anden bevittnar det. Amen." (L&F 59:23–24)

Denna längtan efter fullkomning, frid i denna världen och välsignelser i den tillkommande kanske aldrig blir tydligare än i vår egen familj.

Våra ledare i kyrkan uppmanar oss att sätta familjen främst i vårt liv. Vi vet att ingen framgång kan uppväga ett misslyckande i hemmet. (Se *Kyrkans presidenters lärdomar: David O McKay*, s XXVII.)

Vi drabbas allt hårdare av omständigheter och situationer som hotar denna frid och förstör eviga förhoppningar. Också inom kyrkan, i våra egna enheter, ställs vi allt oftare inför ensamstående föräldrars problem. Barn åtskiljs plötsligt från pappa eller mamma och måste hantera det. Vi finner föräldrar som är trofasta och ändå överväldigas av krav som gäller barnen. Vi måste kunna hantera samhällets problem och krav som blir allt större och lägger en tung börda på föräldrar och barn. Några av oss

Äldste Erich W Kopischke

kanske frågar: "När sviker jag egentligen min familj?"

Svaret på den frågan är mycket individuell och kan inte baseras på andra familjemedlemmars beslut. Jag är övertygad om att vi inte sviker vår familj om vi uppriktigt, rättfärdigt och trosvisst visar omsorg om dem.

"Bliven därför icke trötta av att göra gott, ty I läggen grundvalen till ett stort verk, och av det ringa kommer det som är stort. Se, Herren fordrar hjärtat och ett villigt sinne, och de villiga och lydiga skola i dessa sista dagar äta det goda i Sions land." (L&F 64:33–34)

Det finns en nyckel gömd i dessa tröstande ord som kan hjälpa oss hantera livets skeden på rätt sätt. Bli

inte trötta av att göra gott, av att göra det lilla vi kan göra, och var villig och lydig.

Här är några frågor som kan vara till hjälp. Den första frågan är förebyggande till sin natur:

När frågade du sist dina barn om de har ett vittnesbörd om Mormons bok, och berättade för dem hur man får ett? När studerade du skrifterna med dina barn sist? När bad du med dina barn sist? När pratade du enskilt med din son eller dotter om livet och evigheten sist? När bar du ditt vittnesbörd för dina "upproriska" barn och erbjöd dig att ge dem en välsignelse sist?

Här är en fråga till alla biskopar och prästadömsledare som har ensamstående föräldrar i sin enhet:

Vem ställer ovanstående frågor när det till exempel inte finns någon pappa tillgänglig? Borde vi anta det ansvaret och börja ställa några av frågorna?

Till föräldrar som tror att deras barn har gått förlorade:

Vet vårt barn att vi älskar honom eller henne villkorslöst? Är vår dörr alltid vidöppen? Visar vi denna öppenhet med ord och gärning? Ber vi varje dag för vårt barn och väntar tålmodigt på dagen då en möjlighet öppnar sig?

Jag blev mycket rörd av en berättelse om en far och en mor vars dotter hade lämnat kyrkan. Hon hade begärt att få sitt namn borttaget från kyrkans uppteckningar och förbjöd i många år sina föräldrar att ens

nämna något som hade med kyrkan att göra. Hon gifte sig utanför kyrkan. Föräldrarnas lidande och sorg var stor och ibland outhärdlig. En dag hände något ovanligt i dotterns liv. Frågan som öppnade gamla dörrar och uppväckte nytt hopp ställdes återigen efter många år: "Pappa, kan du ge mig en välsignelse?"

Jag tror på och finner tröst i det som äldste Orson Whitney sade när han citerade Joseph Smith. Orden har upprepats av flera ledare i kyrkan:

"Profeten Joseph Smith förklarade — och aldrig har han lärt en mer trösterik lärosats — att trofasta föräldrars eviga beseglingar och de gudomliga löften som givits dem för modigt arbete för sanningens sak, ska inte bara frälsa dem själva utan även deras avkomma. Även om några av fåren kanske går vilse, har Herden ögonen på dem, och förr eller senare kommer de att känna den gudomliga försynens långa arm sträcka sig efter dem och föra dem tillbaka till fällan. Antingen i detta liv eller i nästa, kommer de tillbaka. De måste betala det de är skyldiga rättvisan, de kommer att få lida för sina synder, och kanske vandra på en törnbeströdd stig. Men om denna till sist leder dem, precis som den ledde den ångerfulle förlorade sonen, till en kärleksfull och förlåtande faders hjärta och hem, kommer den smärtsamma upplevelsen inte att ha varit förgäves. Be för era obetänksamma och olydiga barn. Håll fast vid dem med er tro. Fortsätt hoppas, fortsätt

förtrosta, tills ni ser Guds frälsning."

Låt oss alltså inte förtrottas av att göra det rätta, det som är gott och det lilla som vi kan göra, och förlita oss på Herren. Då kan vi förena oss i Davids psalm, som lyder:

"Du ser det, du ger akt på olycka och jämmer för att ta det i din hand. Åt dig överlämnar den olycklige sin sak, du är den faderlöses hjälpare." (Ps 10:14) ■

Missionär i Växjö igen efter 50 år

Thomas Carlson, grenspresident i Växjö gren

För cirka 53 år sedan följde Jewel Spilsbury med sin mor och moster till Sverige för att besöka platsen där hennes mormor var född i Alsike utanför Uppsala. Men under vistelsen här träffade hon missionspresidenten Eben R T Blomkvist som frågade om hon inte skulle stanna kvar som missionär. Hon fick en dags betänketid och så blev det.

Hon började först i Malmö men flyttade sedan till Växjö där hon verkade i ett och ett halvt år mellan 1954 och 1956. När hon kom fanns det tre medlemmar i Växjö och när hon åkte var det sjutton medlemmar.

Vid denna tid hade president Blomkvist sett till att man hade köpt ett kapell i Växjö och när dåvarande aposteln Spencer W Kimball gjorde en rundresa i Sverige stannade han bland annat till i Växjö och invigde

Från vänster: Syster Jewel Lefevor, Else-Marie Paulsson, Solveig Bernstein, Marianne Ax Peterson och Hildegard Carlson minns alla det glada 50-talet.

kapellet där den 24 maj 1955. Vid detta tillfälle var syster Jewel Spilsbury med och spelade på pianot. Kronobergaren skrev samma år en artikel om missionärerna och rubriken löd: "Mormonflicka från Utah som missionär i Växjö."

Under dessa drygt 50 år har Jewel haft brevkontakt med Solveig Bernstein som döptes 1955 tillsammans med sina föräldrar Gustav och Anna Bengtsson under tiden deras dotter Majsy sedermera Birberg verkade som missionär på missionskontoret i Stockholm.

Nu var det dags att fullfölja ytterligare en mission, denna gång tillsammans med maken Paul Lefevor. Syster Lefevor hade funderat på detta tidigare, att hon gärna ville komma tillbaka till Sverige, och så blev det.

Denna gång började det på

Gotland där de stannade i 15 månader för att sedan komma till Växjö. Där tillbringade de sina resterande sju månader. Både staden och grenen såg annorlunda ut efter drygt 50 år även om det var samma kapell som då. Det blev ett kärt återseende då det fanns några medlemmar kvar sedan den tiden.

Bland annat Hildegard Carlson som hade fått sitt första besök av missionärerna när syster Spilsbury knackade på dörren med sin kamrat någon gång under 1955. Hon kunde inte ta emot dem då hon var på väg med sin lille son till sjukhuset. Hon ville gärna träffa dem igen och blev döpt samma år, och sonen Thomas Carlson är idag grenspresident i Växjö.

De tre länstidningarna tyckte det var en intressant historia, att komma tillbaka som missionär till Växjö igen

efter 50 år, och detta har man kunnat läsa om i alla tre tidningarna.

Efter att ha utfört ett fint arbete och varit till stor hjälp i Växjö var det söndagen den 9 december 2007 dags för äldste och syster Lefevor och medlemmarna i Växjö att ta farväl av varandra. Dagen blev extra speciell då en av syster Lefevors missionärskamrater från Växjö-tiden, Marianne Ax Peterson, överraskande dök upp i kapellet. Hon hade åkt från Kalifornien till Sverige för att besöka sin syster Els-Marie Paulsson, tidigare medlem i Växjö gren men numera i Halmstads församling. Marianne utvandrade till USA 1957.

Både gamla och nya medlemmar har varit tacksamma för att vi haft äldste och syster Lefevor i grenen under denna tid och önskar dem lycka till, tills vi ses igen. ■

En stor liten bok

Harriet Klarin

Gensvaret på boken "Ett hjärta som hans" blev enormt! Från Norrland till Skåne, och till och med från Norge och Finland, har vi fått höra hur många systrars liv som har förändrats och förbättrats i grunden genom en ny syn på livet och medmänniskorna. Jag har skrivit och berättat och tackat författaren, syster Pearce, som säger att denna respons från Sverige överträffar alla hennes förväntningar när hon skrev sin bok.

Uppmuntrad av allt detta har jag nu översatt en ny bok, *When Your*

**Harriet Klarin har översatt en ny bok:
"När våra böner inte tycks få svar."**

Prayers Seem Unanswered av Michael Wilcox. På svenska heter boken "När våra böner inte tycks få svar". Den är liten till formatet, men stor till innehållet. Denna gång är det inte en bok mest för kvinnor, utan för alla oss som någon gång har bett innerligt och tyckt att vi inte fått svar. Boken går rakt till hjärtat.

Några av kapitlen heter Stenar eller bröd, Guds storhet, Torkar alla tårar, Den brinnande busken, Den magraste jorden.

Så här beskrivs boken av förlaget Deseret Book: Alla har vi upplevt tillfällen när det känts som om himlarna var stängda och våra vädjanden har förklingat ohörda. I sin inspirerande bok förklarar författaren, filosofie doktor S Michael Wilcox, att Herren ofta väntar med att svara på våra böner till det ögonblick när vi nästan uttömt våra resurser och vår styrka. Med hjälp av citat från Nya testamentet, där Jesus var fullt medveten om sina

lärlingars fåfänga försök att ro över Galileiska sjön i en våldsam storm, säger broder Wilcox att Frälsaren inte genast kom till deras undsättning. På samma sätt ingriper inte Gud snabbt och räddar oss, utan låter oss lära av våra misstag och ansträngningar. Denna hoppingivande bok, som är fylld av exempel ur skrifterna, litteraturen och författarens egna erfarenheter, vittnar också om en kommande dag, när Jesus till sist torkar alla tårar och gör slut på allt lidande.

Boken har hårda pärmar. Det är en utmärkt presentbok till vänner och bekanta utanför kyrkan och till mindre aktiva medlemmar.

För mer information om boken och hur man beställer den, se hemsidan www.jkkbok.se. ■

Ny film visar hur samordningsmötet fungerar

På uppmaning av första presidentskapet och områdespresidentskapet satsar samtliga stavar och grenar i Sverige på att effektivisera sina veckovisa samordningsmöten. Filmen "Samordningsmötet – en nyckel till framgång", som visar hur samordningsmötet fungerar, spelades in i Göteborgs stav med Utby församling som exempel.

I filmen intervjuas biskop Jens Åhman som berättar hur samordningsmötet fungerar. Missionsledaren

Stefan Ahlström leder ett samordningsmöte tillsammans med heltidsmissionärerna och representanter för Hjälpföreningen, äldstestyndet och högprästgruppen.

Den nydöpta familjen Lotta och Fredrik Wallentin med sina fyra barn medverkar i filmen.

Syster Wallentin berättar bland annat om hur hon genom kyrkan fann en ny helhet i livet. Broder Wallentin vittnar om hur det kändes att försöka hålla hemafton de första gångerna och vilka välsignelser som kommit genom medlemskapet.

Prästadsömsledarna Ulf Strömbom och Håkan Palm talar om varför medlemmarna missionerar och vikten av att samordningsmöten genomförs. President Strömbom hänvisar till president Thomas S Monsons invigningsbön — där det talas om att framgång kommer när medlemmar och missionärer samarbetar. Håkan Palm talar om att församlings- och grensråd tillsammans med PVK (Prästadöms verkställande kommitté) är biskopens och grenspresidentens viktigaste möten för att leda enhetens missionärsarbete. Missionsledarens viktigaste möte är samordningsmötet. Där tar han upp uppdrag från församlings- eller grensrådet och PVK. Den dagliga missionärsverksamheten under kommande vecka planeras och man diskuterar hur man ska ta hand om undersökare som kommer till söndagens möten. Samordningsmötet ska inte vara

Stavspresident Ulf Strömbom, Göteborgs stav, Kjell Fougelberg och Håkan Palm, andre rådgivare i Sverigemissionen Stockholm, under inspelningen av DVD-filmen "Samordningsmötet – en nyckel till framgång".

längre än 20 minuter och genomförs varje söndag.

Filmen visas över hela landet på

ledarskapsmöten och uppföljningar i församlingar och grenar. ■

(Information Håkan Palm)

Unga Vuxna-helg i Göteborg — en glädjefylld upplevelse

Gabriel Malm

Helgen den 15–17 februari 2008 hölls Göteborgs stavs mest framgångsrika Unga Vuxna-aktivitet någonsin, "Valentines 2008". Deltagare från mer än ett halvt dussin länder var närvarande.

Temat var hämtat från Mormons bok, Andra Nephi 2:25: "... att hava glädje". Helgen blev precis som planerat en glädjefylld upplevelse för alla närvarande och en härlig atmosfär med underhållning av hög klass.

Fredagen inleddes med en dans i Västra Frölunda kapell med över 300 närvarande! Det var så fullt med folk att några av de fina dekorationerna fick "göras om" för att öppna upp mer plats. Stämningen var god, och många verkade också fatta tycke för någon speciell.

Lördagen bjöd på en god lunch och en härlig sammankomst med president och syster Karlsson från Sverigemissionen som talade hjärtligt till de unga vuxna. Det fanns

inte plats för alla stolar, och cirka 120 glada ungdomar trängde in sig i flera rum och korridorer för att kunna vara närvarande på Göteborgs institutcenter på Vasagatan 46.

Den redan lysande helgen fortsatte med ännu en dans på lördagskvällen, där flera nya par bildades! Alla kunde njuta av tid tillsammans med både gamla och nyfunna goda vänner, som alla delar goda och uppbyggliga värden i livet.

Den absoluta höjdpunkten var söndagen. Med 240 närvarande i kyrksalen, kulturhallen och en del i korridorer och i andra delar av byggnaden, ägde vittnesbörds-mötet rum. Anden var mycket stark och fick ljusen att se svaga ut. Stavspatriarken Erik Nilsson inledde med inspirerande ord, sedan var resten av tiden till dem som ville bära sina vittnesbörd. Det blev en andlig festmåltid!

Efter ungdomarnas möten skulle Västra Frölunda församling ha sina möten. Det blev trångt! Att se alla människor trängas i korridorerna var något som måste upplevas. ■

Ny biskop i Alingsås

Richard Åkebrand

Alingsås församling har fått ett nytt biskopsråd. Martin Huldin avlöstes efter 5 år som biskop och som ny biskop kallades Robert Åkebrand med Tommy Hultström och

Robert Åkebrand, ny biskop i Alingsås församling, med sin hustru Maria och barnen Viktor, Melina, Jonathan, Sofia, David och Cecilia.

Christian Simonsson som rådgivare.

Biskop Åkebrand är 41 år, uppvuxen i Alingsås med omnejd och gift med Maria (Jusinski) från Stockholm. De har sex barn i åldrarna 5 till 17 år: Melina, Viktor, Jonathan, Sofia, David och Cecilia. Familjen och arbetet i kyrkan tar mycket tid, men på fritiden sysslar han helst med egen musik som han komponerar

och spelar på sin keyboard.

"Alingsås församling är en församling för framtiden" är det nya biskopsrådets tema för sitt kommande arbete i församlingen. De vill anpassa verksamheten så att alla, nya som gamla, känner sig välkomna och upplyfta av att vara medlemmar i församlingen samt förbereda församlingen att ta emot nya medlemmar. ■

Kinesiska ungdomar nya medlemmar i Jönköping

Eivor Hagman

Yafan Zhang och Yansi Xu är två kinesiska ungdomar som döptes i Jönköpings församling, Yafan i september 2007 och Yansi i januari i år.

Yafan använder sitt engelska namn Catherine i Sverige medan Yansi, vars engelska namn är David,

använder sitt kinesiska namn. I Kina får alla ungdomar ett engelskt namn i samband med att de börjar få undervisning i engelska.

Catherine, som kommer från Tianjin, en hamnstad på nordöstkusten i Kina, studerar på Ingenjörshögskolan

i Jönköping. Hon tycker Sverige är ett lugnt och fridfyllt land, en perfekt plats för studier. Det svenska folket tycker hon är välutbildade, okonstlade och generösa. Det enda Catherine saknar från Kina är sina föräldrar.

En av Catherines klasskamrater skulle träffa missionärerna och Catherine följde med och träffade då missionärer för första gången. Hon kände inte till någonting om kyrkan förut och har inte växt upp med religion. Första gången hon kom till Jönköpings församling gjorde den ett djupt intryck på henne. "Jag såg människors lyckliga ansikten, jag lyssnade till människors ödmjuka tal. Jag kände att det fanns kärlek runt alla. Stämningen var varm och fridfull. Från och med den gången fanns det en önskan inom mig att jag en dag ville bli som dessa människor."

Catherine berättar att hon under hela sin uppväxt och skoltid varit bortskämd och blev därför väldigt självisk. Hon tänkte aldrig på andras känslor och visste inte riktigt vad kärlek var. Missionärerna började undervisa henne om kärlek och att bry sig om varandra, om Guds kärlek till alla människor. "Jag har fått känna så mycket kärlek från Gud och jag har ett eget vittnesbörd att Gud finns. När jag pratar med människor nu försöker jag lyssna och sätta mig in i hur de känner."

Att en förändring har skett i Catherines liv har även hennes föräldrar i Kina märkt. En dag skrev

Yansi Xu och Yafan Zhang är två studerande ungdomar från Kina som fann sanningen om livet och Guds kärlek i evangeliet. De är nu medlemmar i Jönköpings församling.

Catherines mamma "min kära dotter du har förändrats, jag är glad att du haft lyckan att möta dessa trevliga människor i kyrkan, det kommer att bli en stor rikedom i ditt liv."

Yansi kommer från Changchun i norra Kina som han lämnade för 6 år sedan. Han har varit i Sverige i 3 1/2 år och studerar nu på Internationella Handelshögskolan i Jönköping. Yansi tycker om Sverige men har haft lite svårt att vänja sig vid maten.

Innan Yansi kom till Sverige studerade han på Cypern. Under många år har han letat efter sanningen om livet och människan. Han har haft många dåliga upplevelser bland kamrater runt omkring honom men har

hela tiden försökt att hålla sig borta från ondskan. Då han kom till Sverige hade han svårt att hitta vänner. Han upplevde att alla festade och levde ett liv utan att tänka på framtiden och han blev deprimerad och ledsen.

Första gången Yansi kom till kyrkan var för att lära sig svenska i missionärernas svenskakurs. Han var ledsen och nedstämd och pratade med missionärerna för att få lite vägledning i livet. Efter några diskussioner med missionärerna upptäckte han att missionärerna hade det som han letade efter. "Då bestämde jag att bli medlem i den här kyrkan, därför att jag tror detta är den sanna

kyrkan" säger Yansi och berättar om hur tacksam han är mot Herren som sände honom till kyrkan då han sökte efter sanningen om livet. "Jag vill fortsätta att stärka min tro för att leva i Guds rike."

Catherine har varit i Sverige i 2 1/2 år och vet inte exakt när hon kommer att åka tillbaka hem till Kina men säger att tiden i Sverige alltid kommer att vara i hennes minne och liv. Yansi däremot är inte säker på om han vill åka tillbaka till Kina utan vill försöka hitta ett jobb i Sverige. ■

Historiska dagar i templet

Mona Carlsson, Sundsvalls gren

Sundsvalls och Örnsköldsviks grenar upplevde historiska dagar i templet i början av mars. De fick för första gången på egen hand ansvara för en del av arbetet i templet under en hel vecka. Tempelpresidentskapet hjälpte till med arbetet vid behov.

Sundsvalls gren har nu 26 tempeltjänare varav 15 arbetade i templet denna vecka. Tre nya tempeltjänare avskildes under veckan. Från Örnsköldsviks gren kom tre tempeltjänare.

Varje dag arbetade ungdomar från grenarna i två pass med ställföreträdande dop. Mycket arbete utfördes av ungdomarna, som senare vid distriktskonferensen i Umeå fick motta ett stort påskägg fyllt med godis som tack från tempelpresidentskapet.

Alla kände inspiration och glädje över att arbeta tillsammans i templet, ett arbete som för medlemmarna närmare varandra och ger framgång i arbetet med att föra Guds rike framåt. ■

Femtonde innebandyturneringen i Katrineholm

Jonathan Bautista, Västerhaninges första församling

En mulen dag i mars träffades medlemmar från Stockholms stavar för att på nytt delta i den årliga innebandyturneringen i Katrineholm.

Detta år är det något färre lag än vanligt då turneringsdagen varit tvungen att förläggas på sportlovsveckan. Arton lag totalt fördelade på senior- och juniorklasser på både herr och damsidan innebar ändå utrymme för spänning, spelglädje, frustration, skrik och skratt i en lagom blandning. Turneringen genomförs som vanligt lugnt och metodiskt utan större avbrott i en positiv anda. Detta beror till stor del på det arbete som Jan Krylborn, Västerhaninges första församling, Mikael Olergård, Handens Församling, och medlemmar från Katrineholms gren, varje år lägger ner på att förbereda och planera innebandyaktiviteten.

Framförallt ungdomarna visar prov på god sportsmannaanda och spelskicklighet. Vidare är det tydligt

FOTO JONATHAN BAUTISTA

Innebandyturneringen i Katrineholm hölls i år för femtonde gången. Vinnarna av priset för bästa sportsmanna anda var Hemming Svensson och Karolina Berglund båda från Örebro församling.

att de äldre spelarna, både på dam- och herrsidan kanske borde försöka sprida ut motionerandet under året till fler dagar än just denna. Resultatet skulle sannolikt innebära piggare ben och fler mål!

Sammanfattningsvis kan väl sägas att innebandyturneringen i Katrineholm återigen visar sig vara en aktivitet som uppskattas och bidrar till goda skratt. Tävlingsmomentet blir en välbalanserad krydda till huvudsyftet: Att tillsammans med familj, vänner och bekanta, både medlemmar och besökare, under sociala former umgås och dela erfarenheter. Innebandyturneringen i Katrineholm 2008 är

återigen en aktivitet som är väl värd att återupplevas! ■

Lokala nyheter

Artiklar och foton till de lokala sidorna är alltid välkomna.

Alla artiklar redigeras. Artiklar och foton publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet.

Skickas till:

Eivor Hagman, Medusagatan
2 A, 553 38 Jönköping
Email: eivorhagman@
hotmail.com

Tel. 036-719663 ■